NEW YORK TIMES BESTSELLER
ÎNDRĂZNEȘTE SĂ MĂ ATINGI
CARLY PHILLIPS

SERIA „ÎNDRĂZNEȘTE SĂ...“

Olivia Dare, director executiv al Miami Thunder, și directorul responsabil pentru deplasările echipei, Dylan Rhodes, împărtășesc mai mult decât pasiunea pentru fotbal. Chimia dintre ei este explozivă – iar sentimentele, deosebit de intense. Dar Olivia este prudentă față de orice bărbat care vrea să se apropie prea mult de ea. Având în vedere trecutul ei – un tată aproape bigam și un fost iubit care i-a arătat că nu are nici o importanță în viața lui –, Olivia se teme că viitorul nu-i va aduce decât durere. Și totuși, nu se poate abține să nu fie atrasă în povestea de dragoste pasională cu Dylan, chiar dacă păstrează ascunse față de el lucruri importante.

Dylan nu este bărbatul care să facă lucrurile pe jumătate. Odată ce a decis că Olivia este femeia perfectă pentru el, aruncă în lupta de a o cuceri toate atuurile – și nu sunt puține. Când marele eveniment Pro Bowl îi duce în paradisul tropical din Hawaii, Dylan vrea să profite de ocazie și să îi demonstreze că timpul petrecut împreună le oferă delicii nebănuite. Și deși cele petrecute acolo le pot schimba viața, după ce Olivia îi mărturisește cel mai bine păstrat secret, se poate dovedi Dylan bărbatul suficient de puternic să îi fie alături? Sau Olivia va fi din nou dezamăgită, de data asta de cel mai important om din viața ei?

◆

„Carly Phillips te poate purta în locuri romantice
la care nici nu ai visat!“
ROBYN CARR

◆

CARLY PHILLIPS este autoarea a peste 50 de romane de dragoste contemporane, aflate în topurile de vânzări din *New York Times* și *USA Today*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-5191-4
9 786063 351914
Lira
eBook disponibil

CARLY PHILLIPS

Îndrăznește să mă atingi

Dare to Touch
Carly Phillips
Copyright © 2015 Karen Drogin
Ediție publicată prin înțelegere cu Corvisiero Literary Agency, LLC

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Îndrăznește să mă atingi
Carly Phillips

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, CARLY
Îndrăznește să mă atingi / Carly Phillips
trad. din lb. engleză: Larisa Din – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5191-4

I. Din, Larisa (trad.)

821.111

CARLY PHILLIPS
Îndrăznește să mă atingi

Traducere din limba engleză
Larisa Din

LITERA
București
2020

capitolul 1

La finalul ziua ei de naștere, singurii care mai rămăseseră cu ea în separeul în care își ținuse petrecerea fură cei din familie și câțiva prieteni apropiați. Doar că Olivia nu se simțea mai bătrână, ci pur și simplu... frântă de oboseală. Și era oare de mirare? Tocmai împlinise douăzeci și șapte de ani și era înconjurată de prieteni și de familie, excepție făcând doar el, cel plin de toane, care bineînțeles că nu se sinchisise să ajungă la ziua ei. Când îi fusese el vreodată alături în momentele importante din viața sa?

Se sprijini cu coatele pe bar și închise ochii câteva clipe, ca să se adune, înainte să înceapă să-și strângă cadourile și să se îndrepte spre casă.

– La mulți ani, Olivia, se auzi o voce familiară de bărbat la urechea ei.

Olivia se înfioră de plăcere simțind respirația lui Dylan Rhodes pe pielea ei.

Se întoarse cu fața spre el și îl găsi la doar câțiva centimetri de ea, ceea ce îi făcu inima să bată mai tare. Îi întâlni ochi aceia ciocolatii atât de sexy, iar barba lui o incită cu apropierea sa. În visele ei, barba aceea sexy se simțea atât de bine pe pielea ei goală.

„Olivia, fii serioasă, revino-ți."

– Mulțumesc să ai venit, zise ea, pe un glas prea răgușit, dar adevărul era că Dylan avea întotdeauna efectul acela asupra ei.

Dylan era directorul de deplasări pentru echipa Miami Thunder și colegul ei – un bărbat după care tânjea încă de prima oră când îl întâlnise.

– Mă bucur că sora ta m-a invitat.

Olivia o rugase pe Avery să nu-i organizeze nici o petrecere, dar acum că aproape că se încheiase, se văzu nevoită să recunoască faptul că se distrase de minune și că le era recunoscătoare mamei și fraților ei, fie ei vitregi sau nu, că ținuseră să la parte la eveniment. La fel și prietenilor și colegilor de muncă.

Mai ales lui Dylan.

Acesta se uită lung la ea și zise:

– Nu aș fi ratat ziua ta pentru nimic.

Își duse apoi mâna prin părul ei și îi dădu o șuviță după ureche, după care își lăsă degetele să-i mângâie în treacăt, dar intenționat, obrazul.

Olivia se cutremură, iar sfârcurile ei trădătoare se treziră la viață la atingerea lui. Era ceva mai mult la mijloc decât veșnicul lor flirt. Ceva din privirea lui cafenie îi dădu de înțeles că voia mai mult.

Nici nu era de mirare. Până de curând, un simț de responsabilitate corporatistă îi obligase să rămână doar la stadiul de colegi. După care Ian, fratele Oliviei, se îndrăgostise de proaspăta lui soție, Riley, și îi oferise un loc de muncă alături de echipa Thunder. Apoi Alex, fratele ei vitreg, se cuplase cu actuala lui soție, Madison, iar și aceștia doi lucrau pentru aceeași echipă. Curând după acestea, Dylan intrase și el în jos. Era ca și cum, odată ce propria ei familie se arătase dornică să amestece afacerile cu dragostea, gândul acela îi dăduse și lui undă verde să-i facă curte. Cu toate că reușise să-l țină la distanță până acum, știa că era doar o chestiune de timp până ce avea să se arunce în brațele lui.

„Liv, ce te reține?" se întrebă ea. „Prea multe lucruri", își răspunse tot ea. Dar focul care ardea în sinea ei și valul de dorință care îi pulsa în vene o îndemna

să se arunce cu capul înainte și să se gândească mai apoi la repercusiuni.

– Te întreb dacă ești gata să-ți primești cadoul? o întrebă Dylan, aducând-o înapoi cu picioarele pe pământ.

Olivia reuși să încuviințeze din cap, încercând să nu-și trădeze entuziasmul.

– Sigur. Îmi plac la nebunie cadourile.

Dylan îi zâmbi, răsfățând-o cu gropițele lui irezistibile. Era atât de natural și de intens, întotdeauna reușind să își păstreze controlul, să nu dea niciodată pe afară.

Cu toate că ea nu copilărise în aceleași condiții grele ca el, înțelegea prea bine nevoia aceea de a ține lucrurile sub control. După experiența ei cu un tată care își abandonase familia mai ceva ca în telenovele și după ce prima ei dragoste o părăsise la greu, își învățase lecția. Și parcă tot nu se învățase minte, altfel de ce trăise cu impresia că tatăl avea să vină la ziua ei? Când nici măcar nu o sunase să o anunțe că nu putea să ajungă, ci îi trimisese vorbă prin Alex, fratele ei vitreg. Simți un nod în gât. Olivia cea dură și încrezătoare în forțele proprii pe care o vedeau cei din jur era cât se poate de diferită de fetița cea sensibilă și rănită care trăia în inima ei.

Căută în sufletul ei, și Olivia cea de la suprafață ieși din nou la înaintare.

– Deci? Ce cadou ai pentru mine, durule?

Dylan o luă de mână și o trase de lângă bar, fără alte detalii, iar Olivia se grăbi să țină pasul cu el, pe tocuri.

Sora ei, Avery, îi privi cu gura căscată. Olivia se făcu roșie la față când își dădu seama că întreaga ei familie îl văzu pe Dylan trăgând-o după el prin salonul pe care îl închiriaseră pentru seara aceea, până pe coridorul întunecat.

Brusc, Dylan se opri, se întoarse cu fața spre ea și o apucă strâns de talie.

– Dylan, ce crezi că...

Dar nu mai apucă să zică nimic pentru ca el o opri cu un sărut. Un sărut intens, doritor și atât de incitant. Și chiar în timp ce creierul ei îi spunea că e o prostie, el își lăsă buzele să alunece pe maxilarul ei. Iar când îi simți pentru prima oară barba aceea aspră, se pierdu cu totul.

O mușcă de ureche, iar Olivia lăsă să îi scape un suspin de plăcere.

– Dylan...

El își înfipse mâna în părul ei și îi dădu capul pe spate, după care își lipi din nou buzele de gura ei. Gestul lui o excită, era evident după cât de umedă își simți lenjeria. Îi plăcea cadoul acela și își dorea mai mult de la el. O sărută cu limba și savură din plin aroma aceea de malț, de la berea pe care o băuse. Dylan nu era genul care să bea whisky rafinat, ci era un bărbat adevărat, cum nu mai întâlnise până atunci. Iar lucrul acela i se păru minunat și se lăsă în voia săruturilor lui.

El se întoarse și o împinse spre perete, lipindu-se de trupul ei. Îi simți erecția frecându-se de abdomenul ei și simți cum i se înmoaie genunchii la ce avea să urmeze.

Dylan o prinse de bărbie cu o mână și își trecu un deget pe pleoapele ei închise.

– Deschide ochii. Privește-mă.

Olivia deschise brusc ochii. De aproape era și mai chipeș, și citi atâta dorință și pasiune în privirea lui. Pentru ea.

O privi drept în ochi, fără să-și ia vreo clipă mâna de pe gâtul ei.

– La mulți ani, raza mea de soare, îi șopti el, după care se dădu mai aproape și o sărută din nou.

Apoi îi strecură o cutiuță în mână, îi strânse degetele în jurul ei și făcu un pas în spate.

Olivia coborî privirea spre cutiuță, cu sufletul la gură. Încă își simțea trupul trezit la viață, iar inima stătea să-i iasă din piept. Dacă nu ar fi fost peretele din spatele ei, s-ar fi prăbușit la pământ. Dar înainte să apuce să se adune, el îi făcu cu ochiul, după care îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Dylan simți cum se învârtea pământul cu el. Își dorea de mult timp să fie cu Olivia, iar petrecerea aceea îi oferi prilejul perfect pentru a-i da de înțeles că lucrurile dintre ei erau pe punctul de a se schimba. Nu avea să-și mai petreacă timpul tânjind după buzele acelea roșii, lucioase, întrebându-se ce gust aveau. Acum știa.

Își duse mâna la gură, își simți buzele lipicioase de la glossul ei și zâmbi. Reușise să o lase fără cuvinte, ceea ce nu era deloc ușor. Șireata aceea sexy știa clar acum care erau intențiile lui.

De data asta nu mai avea cum să se folosească de veșnica ei scuză, cu munca.

– Nu e ușor să fii o femeie într-o profesie dominată de bărbați. Dacă ar fi să mă combin cu tine, lumea o să zică că nu pot să-mi port singură de grijă.

Bineînțeles că nu crezuse o iotă. Cu toate că Olivia fusese cândva asistenta lui, deja ajunsese directorul executiv al echipei. Era o femeie dedicată muncii sale, într-o lume dominată de bărbați, care fusese nevoită să lucreze de două ori mai mult ca să-și dovedească meritele prin comparație cu predecesorul său. Și, cu toate acestea, nu se plângea niciodată. Era o femeie isteață, inteligentă, deopotrivă apreciată și respectată de toți cei care lucrau în industrie. Își dovedise deja toate meritele.

Și, dat fiind felul în care familia sa nu se ferea să combine viața profesională cu cea personală... Ei bine, nu credea o iotă din motivația ei. Pur și simplu, îi era frică

de ceva. Bine, fie, aveau s-o scoată ei cumva la capăt. Nu era ca și cum el ar fi fost vreun expert în relații. Dar asta nu însemna că nu era dispus să încerce să construiască o relație cu ea. Poate că aveau să fie o pereche reușită. Îi unea o pasiune comună pentru fotbal, ceea ce era un lucru rar, o știa prea bine. Nu puține fuseseră femeile care încercaseră să-i distragă atenția de la dragostea lui pentru acest sport.

Și, pe lângă faptul că avea o minte brici și că era charismatică, mai avea și un corp senzațional. Era o femeie subțirică, dar cu forme și cu o pereche de sâni pe care ardea de nerăbdare să îi strângă în palme. Abia se stăpânise să nu ducă episodul din coridor mai departe. Voia să o prindă de talie, să se bucure de picioarele acelea care îi înfierbântau fanteziile. Era înnebunit după picioarele unei femei și nu putea să-și scoată din minte gândul picioarelor ei lungi înfășurate în jurul lui, îi timp ce o pătrundea.

Acum că îi cunoscuse aroma dulceagă și mirosul acela atât de feminin, tânjea după mai mult. Voia să o aibă cu totul.

În drum spre ieșire, fratele Oliviei, șeful lui, îi tăie calea.

– Cred că e cazul să stăm de vorbă, zise Ian.

Cu toate că nu avea de ce să-și motiveze faptele în fața lui Ian, îi purta respect, așa că preferă să nu-l ignore.

– Ce s-a întâmplat?

Ian aruncă o privire în jurul său, dar nu era nimeni prin apropiere care să tragă cu urechea.

– Îmi dau seama că nu sunt în măsură să îmi dau cu părerea despre relații la locul de muncă.

– Și? întrebă Dylan.

– V-am văzut pe coridor, zise Ian, mutându-se de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit.

Dylan atrăsese prea mult atenția asupra lor trăgând-o pe Olivia pe coridor de față cu toată lumea. Știa prea bine că Ian era foarte protector față de surorile lui și, dat fiind că Dylan era și el la fel față de propria soră, Callie, nu avea nici un motiv să se enerveze.

Dar asta nici nu însemna că avea să-i dea socoteală.

- Nu-ți datorez nici o explicație.

- Cum să nu? Chiar ai de gând să te joci cu sentimentele surorii mele?

Dylan oftă și zise:

- Ce te face să spui că mă joc cu sentimentele ei?

Ian încuviință, își drese glasul și spuse:

- Sora mea e o dură la exterior, dar în interior... e fragilă, zise el, alegându-și cuvintele cu grijă.

- Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Dylan, hotărât să nu afle detalii despre Olivia decât din gura ei.

- Nu te juca cu mintea sau cu inima ei.

- Nu am de gând să o fac, răspunse Dylan.

Ian se uită lung la el, cu privirea aceea îngustă, iar Dylan își îndreptă spatele și nu se feri să-l privească drept în ochi.

- Ne-am înțeles? întrebă Ian, în cele din urmă.

- Sigur, răspunse Dylan.

El și Ian se cunoșteau de mult. Fuseseră colegi la Universitatea din Florida, iar Ian îi oferise un loc de muncă. Se întâlniseră din nou la câțiva ani după absolvire. Cu toate că Dylan îi era dator, asta nu însemna că avea să renunțe la ce-și dorea. Ian avea să facă bine să accepte situația. Nu avea încotro pentru că Dylan era hotărât să nu dea înapoi. Olivia avea să fie a lui.

În lunea aceea de după petrecere, Olivia își luă o cană de cafea din bucătărie și se instală în biroul său de la stadion. Îi plăcea la nebunie munca sa. Încă din copilărie

îi făcuse mare plăcere să-şi petreacă timpul alături de fraţii ei mai mari, Ian şi Scott, care erau amândoi înnebuniţi după fotbal. Cu toate că Scott ajunsese să fie poliţist, nu rata nici un meci al echipei Thunder, de fiecare dată când jucau acasă. Şi, dat fiind că Paul, fratele tatălui ei, era proprietarul echipei, încă de mică Olivia fusese expusă acestui sport. În repetate rânduri.

Iar după ce unchiul Paul plecase din ţară ca să călătorească prin lume alături de partenerul său, lăsase echipa pe mâinile lui Ian, pe care îl pregătise în tot acest timp să-i la locul. Olivia absolvise facultatea ştiind prea bine că îşi dorea să lucreze în companie. Începuse în departamentul de PR, după care fusese trimisă în diferite deplasări din care avusese multe de învăţat, până ce, în cele din urmă, anul trecut fusese promovată în calitate de director executiv. Îi plăcea la nebunia ce făcea, îi plăcea să lucreze alături de o parte din membrii familiei sale şi aprecia devotamentul jucătorilor faţă de sport, faţă de echipă şi faţă de munca lor. Întotdeauna venea cu drag la birou şi se considera norocoasă.

Petrecerea de ziua ei nu făcuse altceva decât să îi reamintească faptul că era înconjurată de oameni care o iubeau. Petrecuse toată ziua anterioară despachetând cadouri şi redactând scrisori de mulţumire pentru fiecare cadou în parte. Avery, sora şi colega ei de apartament, se amuzase pe seama ei, dar măcar ştersese asta de pe lista de sarcini.

Se instală la birou şi începu să-şi caute ochelarii în geantă. Nu îi purta prea des, dar de dimineaţă se trezise cu o durere de cap şi preferase să nu-şi pună lentilele de contact. Dar îl loc să pună mâna pe tocul de ochelari, dădu peste cadoul lui Dylan.

Îşi trecu degetele pe cutiuţa aceea de catifea. Simţi fluturi în stomac la gândul cadoului care se ascundea

în interiorul ei. Nu era genul de cadou pe care să-l fi cumpărat pe fugă, ci unul gândit și ales special pentru ea. Nu avusese curajul să-l poarte, dar nici nu o lăsase inima să-l lase acasă.

Deschise cutia și admiră lănțișorul acela, un pandantiv din aur, în formă de soare, cu un diamant strălucitor în centru. Pentru că o numise „raza mea de soare".

Olivia o luase drept o simplă formă de alint, nici prin cap nu-i trecuse că ar fi putut să fie vorba despre ceva mai mult. Cu toate că, de fiecare dată când îl auzea spunând asta, simțea cum crește inima în ea. Olivia nu avea nici o problemă să admită că se simțea atrasă de Dylan. Pur și simplu prefera să se țină la distanță de astfel de bărbați cu „textele" la ei. La drept vorbind, prefera să se țină la distanță de bărbați cu totul și pe bună dreptate, își spuse ea. „Mulțumesc pentru asta, tată", își zise ea, frustrată. Frustrată față de el și față de ea însăși, pentru că Olivia învățase să accepte situația, cu bune, cu rele. Chiar dacă ea fusese cea care îi convinsese pe frații ei, măcar cu vorba, să îl ierte pe tatăl care îi trădase, dar asta nu însemna că nu avea și ea propriile temeri și răni interioare.

Cât despre Dylan, el era o contradicție. Cu toate că se trăgea dintr-o zonă fără posibilități din Miami, reușise să primească o bursă ca să studieze la Universitatea din Florida. Nu știa prea multe despre trecutul lui pentru că nu obișnuia să vorbească despre asta. Și nici nu se așteptase din partea lui să o facă. La urma urmei, nu erau prieteni, ci colegi de muncă. Chiar dacă el tânjea la ceva mai mult.

El era un bărbat mai dur, lucru evident chiar și când venea îmbrăcat la costum, jonglând cu programul unei echipe întregi de jucători și al echipei de conducere. Și tocmai de aerul acela dur se simțea ea atât de atrasă.

De bărbatul acela care nu se ferise să ia controlul și să o tragă după el, de față cu toată lumea, cel care o sărutase cu atâta pasiune. Tânjea după bărbatul acela care o numea o rază de soare și care îi dăduse cadou lănțișorul acela atât de frumos. Un gest care o făcuse să vadă latura lui mai sensibilă, o latură din el care o speria. Pentru că nimic nu o împiedica să se îndrăgostească de un bărbat ca Dylan. Până peste cap. Ceea ce însemna că risca să fie deschisă în fața lui, vulnerabilă... Cu toate că știa din experiență că o astfel de durere nu trecea cu una, cu două. Prefera să iasă cu bărbați despre care știa că nu aveau să-i pice cu tronc.

Puse lănțișorul delicat înapoi în cutiuța lui și o închise. O clipă mai târziu, cineva bătu la ușa biroului.

Olivia lăsă cutia pe masă și zise:

– Intră.

Ușa se deschise, iar Dylan păși țanțoș în birou. Vorbind de lup, și lupul la ușă, își zise ea.

Nu aveau nici o ședință programată pentru ziua aceea, ceea ce însemna că venise îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri și o cămașă albă deschisă la gât, prin care zări ceva din părul de pe piept, care arăta atât de senzual. Avea mânecile suflecate, iar Olivia își spuse că până și antebrațele lui păreau atât de musculoase și de sexy.

– 'Neața, raza mea de soare, o întâmpină el, cu un zâmbet cuceritor.

– Bună dimineața, răspunse ea, cu un nod în gât.

– Ești liberă câteva clipe? o întrebă el.

Olivia încuviință, așa că Dylan închise ușa în urma lui.

– Ești așa de sexy cu ochelari.

Cu mâinile tremurânde, Olivia își dădu ochelarii jos, vizibil tulburată.

– Ești sexy și fără ei, zise el, după care se îndreptă spre biroul ei, pe care stătea cadoul de la el.

Nu avea cum să nu observe cutiuța, își dădu imediat seama după rânjetul de pe chipul lui.

Se așeză pe marginea biroului, cu brațele la piept.

– Ei bine? o întrebă, aruncând o privire spre cutiuța buclucașă.

Era mai bine să înfrunte situația, își spuse ea.

– Mulțumesc, Dylan. Este un cadou foarte frumos.

– Dar văd că nu-l porți, zise el, întristat, și în clipa aceea Olivia se simți îngrozitor știind că îi dezamăgise și că îi rănise sentimentele.

– Tocmai ce mă pregăteam să mi-l pun la gât.

El se uită lung la ea, după care luă cutiuța de catifea și scoase lănțișorul.

– Întoarce-te cu spatele, zise el, cu o voce joasă.

Olivia se ridică în picioare și se întoarse în fața lui. El făcu un pas spre ea și deja îi simți trupul fierbinte.

– Ridică-ți părul.

Olivia își aplecă ușor capul și își ridică părul lung, pentru ca Dylan să îi pună lănțișorul la gât. Dar după ce o făcu, îl loc să se îndepărteze, veni și mai aproape de ea.

Îi simți răsuflarea în ceafă, iar aerul cald o excită atât de tare că simți cum i se înmoaie genunchii.

– Ce crezi că...

Dar cuvintele ei se transformară într-un geamăt de plăcere, când îi simți buzele alunecându-i pe gât. Îi simți buzele calde, iar el nu se grăbi să se îndepărteze, savurându-i aroma. Simți cum i se întăresc sfârcurile pe sub bluza de mătase și se prinse cu mâinile de masă.

– Vrei să știi de ce am ales cadoul acesta? De ce ești raza mea de soare? îi șopti el, cu buzele lipite de pielea ei, doar că nu-i dădu ocazia să răspundă, ci continuă: Pentru că, zi de zi când vin la lucru, tu îmi luminezi ziua.

Dumnezeule mare!

- E atât de...

- Siropos, știu. Dar adevărat. O apucă apoi de umeri, ca să o țină în loc, și își trecu vârful limbii peste urechea ei.

Olivia simți un foc în interiorul ei. Brusc, nu mai simți nimic altceva decât o dorință mistuitoare în sexul ei, lenjeria umezită, sânii doritori, tot trupul ei tânjind după atingerea lui, mai mult decât după aerul pe care îl respira.

Ar fi vrut să se întoarcă cu fața spre el, să se arunce în brațele lui și să îl sărute cu pasiune. Să își înfășoare picioarele în jurul lui și să...

Brusc, cineva bătu la ușă, după care ușa se deschise larg. Riley, cumnata ei, dădu buzna în birou, gata să treacă la treabă.

- Olivia, voiam să vorbesc cu tine despre... Oh! explică ea și tresări. Se uită lung la ei, după care un zâmbet larg apăru pe chipul ei. S-ar părea că am întrerupt ceva, zise ea, dar fără să schițeze nici un gest ca să plece.

Olivia încercă să se îndepărteze de el, iar Dylan o ținu strânse de brațe.

- Eu și Dylan tocmai ce... Dylan a venit să stăm de vorbă despre plecarea spre Arizona, pentru Pro Bowl, nu-i așa? spuse ea, fără să stea pe gânduri, încercând să găsească o scuză legată de muncă care să motiveze prezența lui în biroul ei. Cu toate că nimic nu ar fi putut să explice apropierea dintre ei și buzele lui pe gâtul ei...

Dylan se arătă amuzat.

- Da, s-ar părea că da. Am venit să discutăm despre plecare, zise el, după care făcu un pas în spate, lăsându-și mâna pe alunece pe spatele ei. Hai să reluăm discuția la prânz, continuă el.

– La prânz? repetă ea, neștiind ce altceva să spună pentru că trupul ei încă tânjea după el, nefiind în stare să proceseze ce tocmai de întâmplase între ei.

Și oare la ce s-ar fi ajuns dacă Riley nu ar fi dat buzna peste ei?

Dumnezeule, întreaga situație începuse să se complice. La naiba!

– Da, la prânz. O să trec să te iau, spuse el, făcându-i cu ochiul.

Dar ea ignoră gestul lui, prea preocupată de faptul că se grăbise să facă planuri fără să țină cont de părerea ei.

– Și nu crezi că ar trebui să mă întrebi și pe mine înainte? replică ea. De unde știi că nu am deja alte planuri?

Făcând abstracție de rânjetul lui Riley, Dylan îi întâlni privirea și zise:

– De vreo două luni te tot întreb. Acum am decis că e rândul meu să iau inițiativa. Ne vedem la prânz, spuse el, lăsându-și mâna să alunece pe brațul ei. Mi-a părut bine să te văd, Riley, zise el, după care se strecură pe ușă.

– Ce se petrece aici? Și, că tot veni vorba, ce l-a apucat să te târască după el, la petrecere, până pe coridor, ca un sălbatic?

Riley, soția fratelui ei Ian, asistenta echipei pe partea de deplasări și prietena ei cea mai bună, se instală comod în cel mai confortabil fotoliu din birou. Își lăsă buclele castanii să-i alunece pe spate și o privi cu ochi curioși, așteptând să afle totul de la ea.

Olivia se așeză din nou la birou, cu toate simțurile în alertă. Dumnezeule, tremura din toate încheieturile.

– Nu știu. Întotdeauna a fost un flirt între noi, dar am crezut că i-am dat clar de înțeles că nu am de gând să amestec afacerile cu... cu nimic altceva.

Nu voia să folosească cuvântul „plăcere". Ceva îi spunea că hormonii ei deja superstimulați nu aveau să reziste.

- Mie nu mi se pare că a învățat lecția.

Olivia duse mâna la pandantivul de la gât și zise:

- Mi l-a dat cadou de ziua mea.

Riley se ridică de la masă și se dădu mai aproape, să vadă mai bine.

- E superb. E clar că nu are de gând să accepte un refuz din partea ta. Chiar ai de gând să-i reziști? De ce? E un bărbat extraordinar și foarte chipeș... Dar să nu-i spui fratelui tău că am zis asta, zise ea, cu zâmbetul pe buze, căci amândouă știau prea bine cât de gelos putea să fie Ian.

- Nu pot să-i rezist. Nu vreau să o fac. Dar e atât de intens. Vrea totul sau nimic și, sinceră să fiu, nu cred că sunt pregătită pentru asta.

- Ai două variante: fie continui să stai seară de seară acasă, în fața televizorului, fie decizi să ieși cu un bărbat care e limpede că te venerează. Vai, ce alegere dificilă!

- Da, ce să spun. Cred că ai uitat cât de mult l-ai ținut pe Ian la distanță prima oară când a început să-ți facă curte.

Riley își strânse mâinile și spuse:

- Ian m-a speriat tocmai pentru că e așa de... dominant. Știi prea bine toată povestea cu tatăl meu.

Tatăl lui Riley fusese un nenorocit abuziv și manipulator. Avusese toate motivele să fie atentă la Ian și la personalitatea lui dominantă. Sigur, Ian n-ar fi fost niciodată în stare să-i facă vreun rău. Dimpotrivă, o venera. Și, cu toate că reușise să o cucerească în cele din urmă, la început, aproape că îl pierduse.

- Știu, dar...

- Ascultă-mă înainte să iei o decizie, bine? spuse Riley.

Știind că prietena ei avea intenții bune, Olivia o lăsă să vorbească.

– M-am înșelat crezând că relația mea cu Ian avea să mă coste demnitatea și independența mea. Dar tu nu ai astfel de probleme.

– Așa e, doar că știi foarte bine că am și eu propriile temeri.

– Da, din cauza tatălui tău și a celeilalte familii a lui. Știi prea bine că înțeleg situația de ambele părți, continuă Riley, bună prietenă cu Alex, fratele vitreg al Oliviei. Înțeleg de ce ești cu băgare de seamă, dar ar trebui să-i dai ocazia lui Dylan să îți dovedească că e un băiat bun.

Olivia încercă să schițeze un zâmbet. Era ceva mai mult la mijloc decât povestea cu tatăl ei. Cu toate că el fusese primul bărbat care îi zdruncinase încrederea în bărbați și care continua să o facă. Toată viața ei se învârtise în jurul lui Robert Dare, pe care îl crezuse de fiecare dată când îi spusese că era prințesa lui. Problema era că o spunea doar când se întorcea acasă dintr-una dintre lungile sale călătorii de afaceri, cu brațele încărcate de cadouri, pe când Olivia era prea tânără și prea naivă ca să-și dea seama că toate acele cadouri erau menite să-i liniștească lui conștiința la gândul că ducea o viață dublă, cu o amantă și alți copii. Copii cărora le acordase mai mult timp și energie decât o făcuse vreodată cu Olivia și cu frații ei.

După care urmase marele eșec în dragoste din facultate, ceea ce o făcuse să-și piardă toată încrederea în bărbați.

– Uite ce, sunt sigură că Dylan e un tip extraordinar.

Un bărbat sexy, cu păr negru ca abanosul prin care ardea de nerăbdare să-și treacă degetele, un bărbat pe care tânjea să-l sărute din nou, își zise Olivia.

– Atunci sari pe el cu ochii larg deschiși, zise Riley. Bucură-te de o partidă de sex demențială. Dacă nu investești sentimente, nu are rost să-ți bați capul cu relații sau decepții în dragoste. Nu-i așa? o întrebă Riley, întâlnindu-i privirea.

Olivia schiță un zâmbet. Poate că se complica de una singură. Doamne ferește, nu era ca și cum Dylan o ceruse în căsătorie. Atunci chiar s-ar fi văzut nevoită să sape în cele mai întunecase și apăsătoare temeri și suferințe. Pur și simplu, o invitase la prânz. Și probabil că ceva mai mult – genul de lucruri pe care putea să le controleze.

Așa că încuviință, deja pregătită să înfrunte toată povestea asta cu Dylan Rhodes așa cum trebuia.

capitolul 2

Olivia își petrecu întreaga dimineață lucrând, dar pe măsură ce se apropia de ora prânzului, observă că nu-și putea lua ochii de la ceas. Cu toate că mai devreme nici nu concepuse să iasă cu el, acum abia aștepta să îl revadă și să continue să exploreze povestea dintre ei.

În ciuda faptului că îl aștepta să apară dintr-o clipă într-alta, motiv pentru care își aranjase părul și machiajul, când îl auzi bătând la ușă, aproape că sări de pe scaun.

„Oare să-mi dau ochelarii jos?" se întrebă ea, după care se grăbi să o facă.

- Intră!

Dar îl loc să-l vadă în pragul ușii pe bărbatul pe care îl aștepta, fratele său fu cel care intră în biroul ei.

- Nu ești Dylan, zise Olivia, fără să-și poată masca dezamăgirea.

Fratele ei care, de regulă, nu lăsa să se citească nimic pe chipul lui, schiță un surâs și zise:

- Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Olivia nu avea de gând să se lase afectată de comentariul lui.

- Ce te aduce aici? spuse ea, întrebându-se deopotrivă cum avea să scape de el înainte să îi vină întâlnirea.

- Avem o problemă cu Big, răspunse Ian.

Făcea referire la jucătorul lor buclucaș, Marcus Bigsby, poreclit „Big" de fanii săi și de presă, datorită proporțiilor sale. impresionante. Era un jucător de doi metri și peste 100 de kilograme, plin de mușchi și, cu toate acestea, iute de picior.

Big era un bărbat chipeș, charismatic, iar în cei doi ani de când începuse să joace la Miami, devenise un jucător cu adevărat formidabil. Presa și fanii erau înnebuniți după atitudinea lui relaxată, iar fetele dădeau iama pe stadion ca să-l vadă pe jucătorul acela minunat cu plete aurii. Iar în urma renegocierilor pentru noul său contract, echipa ajunsese să arunce cu bani în el.

– Ah. Ce s-a mai întâmplat de data asta?

Ian își aranjă cravata și zise:

– A dat o petrecere aseară, la el acasă. Vecinii au chemat poliția, iar când au ajuns la fața locului, i-au găsit pe prietenii vărului său ușurându-se în fântâna vecinilor.

– Oh, zise Olivia, strâmbând dezgustată din nas.

– E numai vina lui Wendell, mormăi Ian.

El era sursa tuturor problemelor dintre echipă și Big. Big fusese recrutat de cei de la Thunder după ce făcuse o figură frumoasă în facultate, alături de Oklahoma Sooners. Un băiat venit din provincie, Big nu știa cum să se descurce la oraș sau ce să facă cu banii. În plus de asta, era ușor influențabil, ceea ce rezulta adesea în decizii neinspirate și publicitate negativă. De cele mai multe ori, vinovatul fusese chiar vărul său, Wendell, care fusese trimis de familia lor să îl însoțească pe Marcus în „marele oraș", după cum obișnuiau ai lui să facă referire la Miami.

Big era cel mai mic într-o familie cu șapte frați și surori, iar Wendell era cu doar câțiva ani mai mare decât el, însă nu împărtășea nimic din șarmul și charisma lui Big. Dar fiind că Wendell fusese jucătorul preferat al familiei până ce cariera lui fusese curmată de o accidentare în liceu, Wendell simțea că Big îi era dator pentru cariera pe care îl ajutase să o construiască. Adevărul era că nu se gândea la binele lui Big. Pur și simplu, era interesat de banii vărului său și nu se ferea să se folosească

de el. Umblau zvonuri cum să Wendell era implicat în afaceri cu droguri în Miami. Dar în ochii lui Big, vărul lui făcea parte din familie, era cineva căruia îi era dator, cineva în care, în naivitatea lui, își pusese toată încrederea. Cu alte cuvinte, la Wendell era problema.

– Care-i planul? îl întrebă Olivia pe fratele ei.

Nu era prima oară când discutaseră cu Big despre asta, ba chiar îl amendaseră în unele situații și încercaseră să vină cu sfaturi. Îl înscriseseră și la cursul pe care îl organizau cu toții jucătorii echipei, curs menit să-i învețe cum să gestioneze banii și alte abilități care urmau să le fie de folos odată ce cariera lor în fotbal avea să se încheie. Alex, fratele ei vitreg, își dăduse tot interesul față de Big, sperând să îl poată ajuta. Încercase în fel și chip să îl aducă cu picioarele pe pământ.

Olivia căzu pe gânduri și începu să bată ușor darabana în birou.

– Atât timp cât Wendell e în peisaj, nu văd cum lucrurile s-ar putea schimba.

– Tocmai ăsta e planul. Antrenorul Carter are de gând să-i dea un ultimatum lui Big. Fie îl trimite imediat pe Wendell acasă, înainte de Pro Bowl, fie n-o să joace tot sezonul următor.

Olivia făcu ochii mari.

– Asta o să-l termine psihic.

– Să sperăm că exact de asta are nevoie ca să ia o decizie, zise Ian, aruncând o privire la ceas. Carter se pregătește de plecare în cinci minute, ne vedem cum el în parcare.

– Stai. Poftim?

– Big îl admiră de antrenorul său, dar pe tine te place, în tine are încredere. N-a vrut să-l creadă pe Alex când l-a avertizat că tipa aia cu care l-a combinat Wendell era o prostituată, dar pe tine te-a crezut.

Olivia oftă și spuse:

– E atât de inocent! Nu a vrut să creadă că fata aia umbla după banii lui. N-am avut încotro, a trebuit să-i explic că Wendell o plătise să fie cu el. Deoarece, ca de obicei, atunci când Big are nevoie de el, Wendell este de negăsit.

Asta după ce Olivia îl găsise în restaurantul de lângă stadion, în așteptarea unei femeie care nu avea de gând să apară la întâlnire pentru că nu fusese plătită. Îi luase ceva timp să pună lucrurile cap la cap, dar după ce stătuse de vorbă cu câțiva dintre coechipierii săi, înțelesese cum era situația cu adevărat. Fusese o discuție dificilă, dar cineva trebuia să o facă, iar coechipierii lui ar fi tăiat în carne vie.

– Bine, vin. Dar de ce trebuie să se întâmple tocmai acum?

– Pentru că așa vrea Carter. Îmi pare rău, Liv, dar trebuie să plecăm.

Olivia încuviință și zise:

– Dă-mi voie să-mi anulez planurile.

Se uită urât la el, iar după ce fratele ei îi întoarse spatele și ieși din birou, îi scoase limba pe la spate. Gestul acela infantil nu o făcu să se simtă mai bine, dar nu era ușor să dai uitării obiceiurile din copilărie.

Nici nu era de mirare că, exact când hotărâse să asculte de sfatul lui Riley și să exploreze atracția dintre ea și Dylan, tocmai atunci trebuia să apară o criză la muncă.

Dylan nu fu tocmai încântat când Olivia îl sună să anuleze prânzul, dar îi înțelese motivația. Se aștepta și el la probleme cu Marcus Bigsby în deplasarea de săptămâna viitoare în Arizona, cu ocazia evenimentului Pro Bowl, așa că, dacă Olivia putea să-l convingă pe puști să îl trimită acasă pe vărul său, avea să-i facă treaba mult

mai ușoară. Dylan avea doar treizeci de ani, dar când se uita la băiatul acela naiv, nu putea să nu-l ducă gândul la adolescența lui. Dylan avusese mai multe de învățat în adolescență decât Marcus în toată viața lui.

Frustrat și fără chef să ia prânzul la bufetul stadionului, hotărî să îi facă o vizită fostei sale. Meg îi lăsase un mesaj că voia să stea de vorbă cu el, și părea momentul potrivit să treacă pe la ea. Ar fi putut să o sune pur și simplu, dar auzise tonul tensionat din glasul ei și știa prea bine că toate problemele trăgeau la ea. Mai bine spus, toți „băieții răi", cum obișnuia ea să le spună, trăgeau la ea, iar ei erau cei care îi făceau probleme.

De cele mai multe ori se întorcea la el, cu lacrimi în ochi. Iar el, sensibil la femeile măcinate de probleme, începând cu sora lui, de cele mai multe ori, sărea în ajutorul ei.

Păși în grădinița unde preda Meg, știind că nu ocupată și că își pregătea ora. O găsi strângând cutii de vopsea și punându-le înapoi în dulapul din fundul clasei. Avea părul prins în coadă și o auzi fredonând o melodie în timp ce curăța mesele mici.

Își drese glasul, ca să-și anunțe prezența și zise:

- Bună, Meg.

- Bună! exclamă ea, întorcându-se cu fața spre el, cu zâmbetul pe buze. Se apropie de el și îl sărută pe obraz, cu mâinile în aer, ca să nu-l murdărească de vopsea. Stai să mă spăl pe mâini. Ce te aduce pe aici?

- Mi-ai lăsat un mesaj... Cum că vrei să stăm de vorbă?

Meg se uită la el cu părere de rău și spuse:

- Dar nu era nevoie să vii în persoană.

- Știu. Dar am avut puțin timp liber.

După ce se spălă pe mâini în chiuveta aceea mică, se așeză și ea la biroul ei, alături de el.

– Vrei să împărțim un sendviș cu ton? îl întrebă ea, scoțând din geantă o pungă legată la gură.

Dylan ridică din umeri și zise:

– Nu e tocmai prânzul la care mă așteptam, dar de ce nu?

Se instalară comod la birou și rămaseră câteva clipe în tăcere, mâncându-și fiecare jumătatea de sendviș.

Meg fusese iubita lui în liceu, dar se despărțiseră înainte să plece la facultate. După ce se reîntâlniseră câțiva ani mai târziu, încercaseră să-și reia povestea, însă fără succes, așa că stabiliseră de comun acord că scânteia nu mai era acolo. Cu toate acestea, rămăseseră buni prieteni, lucru care nu putea să facă altceva decât să-l bucure.

– Trebuie să vin cu o idee nouă de prânz. M-am săturat de ton, zise Meg, după care își strânse folia de aluminiu și o aruncă la gunoi.

– Bun, acum că am terminat de mâncat, vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Meg se ridică de la birou și se duse să ia un teanc de hârtii, după care începu să agațe pe pereți desenele elevilor săi, evitând să-i răspundă. Ceea ce era în sine un indiciu important.

– Este vorba despre Mike? întrebă el, făcând referire la prietenul ei, cu care și locuia. Ce a mai făcut de data asta?

Meg nu se întoarse cu fața spre el, dar zise, pe un ton deznădăjduit:

– A plecat peste noapte cu băieții în Las Vegas. Cu bani pe care nu pare să-i aibă niciodată când vine vorba despre noi.

Dylan îl detesta pe leneșul acela care nu făcea altceva decât să se folosească de Meg.

- Am crezut că lucrează în weekend. Nu ziceai că e șef pe un șantier de construcții? Cum se face că are timp să iasă la petreceri?

- Ah. Ei bine... mi-a spus că preferă să pună osul la treabă, așa că a hotărât să-și dea demisia.

- Cu alte cuvinte, a fost retrogradat în funcție sau l-au dat afară.

- Nu am de unde să știu.

- L-ai rugat să nu plece.

Olivia încuviință din cap și adăugă:

- A început să țipe la mine, să-mi spună că are nevoie de o pauză și să-l las în pace. Apoi și-a cerut scuze și mi-a promis că o să se revanșeze la întoarcere.

Dylan se ridică în picioare și se apropie de ea.

- De ce te legi la cap cu astfel de indivizi? Nu-ți dai seama că meriți ceva mai mult? o întrebă.

Purtase cândva aceea conversație cu mama lui... înainte ca aceasta să-și facă bagajele și să îl părăsească pentru totdeauna.

Meg se întoarse cu fața spre el, cu ochii în lacrimi, iar Dylan dădu uitării amintirea aceea.

- Tu ești ultimul tip cu capul pe umeri cu care am fost. Uneori simt că încerc doar să găsesc un tip la fel ca tine, doar mai bun, zise ea, râzând, după care scoase un șervețel din birou și se șterse la ochi. De ce nu au mers lucrurile între noi? întrebă ea.

Lui Dylan îi fugi gând la o brunetă cu ochi frumoși, cu un zâmbet cuceritor, iar în clipa aceea își dădu seama că nu voia să fie cu nimeni altcineva.

- Pentru că am crescut, Meggie, îi zise el, folosind alintul pe care îl păstra pentru ea.

Nimeni nu-i mai spunea așa.

– Știu. Dacă ar fi să te sărut acum, ar fi ca și cum l-aș săruta pe fratele meu. Dacă aș avea unul, zise ea, strâmbând din nas.

Și el simțea la fel.

– Mike profită de pe urma generozității tale și de pe urma banilor tăi, normal.

Individul nu plătea chirie, rareori îi dădea bani pentru mâncare sau pentru orice altceva și acum că, cel mai probabil, își pierduse locul de muncă, plecase la o petrecere în Las Vegas. Ceea ce însemna că lucrurile nu aveau să se schimbe prea curând.

– De îndată ce se întoarce, dă-l afară din casă. Iar data viitoare ai mai multă grijă cum îi alegi, spuse el, pe un ton ferm și, deopotrivă prietenesc.

Meg încuviință, cu toate că Dylan știa prea bine că nu avea să fie atât de ușor. Dramele păreau să-și găsească întotdeauna locul în viața lui Meg.

– Mulțumesc că ai venit. Știi întotdeauna cum să mă împingi în direcția cea bună, zise ea, strângându-l în brațe, lipindu-și obrazul de chipul lui.

Meg nu se grăbi să se dezlipească de el, ceea ce îi dădu de înțeles că trecea prin clipe cu adevărat grele.

– Curaj, îi zise el.

– Da. Ne auzim. Mulțumesc din nou că ai venit.

– Sunt obișnuit să fiu sprijinul tău.

– Mai degrabă cavalerul pe cal alb, dar nu-ți face griji. Am de gând ca, într-o bună zi, să găsesc unul al meu.

Dylan începu să râdă, după care plecă de la grădiniță și se întoarse la stadion.

Cu toate că avea mult de lucru, hotărî să treacă pe la biroul Oliviei. Cu toate că anulase prânzul, nu avea de gând să se lase păgubaș. Nici pe departe.

Bătu la ușă, ca să-și anunțe prezența, dar intră înainte ca Olivia să apuce să-l invite înăuntru. De ce să-i dea

timp să-și pregătească strategia de apărare? O găsi la birou, cu ochelarii la ochi, la calculator.

Olivia ridică privirea, iar Dylan avu ocazia să-i citească reacția inițială, una de entuziasm, după care se schimbă la față și zise:

– Dylan. Ce te aduce aici?

El hotărî să o ia pas cu pas.

– Cum a fost la întâlnirea cu Big?

Olivia oftă, vizibil preocupată de întreaga situație.

– Refuză să înțeleagă că Wendell nu îi vrea binele. E trist. Marcus e genul de jucător care a reușit să termine facultatea pentru că profesorii au închis un ochi la notele lui, zise ea. Ceea ce înseamnă că, pe lângă faptul că îi lipsește o educație solidă, nu are nici școala vieții. Nu are nici o fărâmă de răutate în el.

– Pentru că Wendell a moștenit-o pe toată, mormăi Dylan.

Olivia încuviință, cu o privire tristă.

– Așa e. Dar eu și antrenorul Carter am reușit să-l convingem că trebuie să fie pe picioarele lui și să se descotorosească de vărul lui.

– A înțeles ce e în joc?

– Cred că da, zise ea, întinzându-și brațele pe masă. I-am explicat cât se poate de clar.

– Carevasăzică, n-o să mai apară nici o prostituată pe care să o creadă dragostea vieții lui și care să-i fure Rolexul pe care a uitat să-l pună bine?

Olivia schiță un zâmbet aducându-și aminte de episodul acela.

– Și nici n-o să mai ajungă la poliție după ce Wendell și amicii lui încing o bătaie în club? continuă el.

Big avea obiceiul să intre în belele cu vărul lui din simplă loialitate.

– Știi ce? zise Olivia. Acum că Wendell a dispărut din peisaj, cred că Big o să aibă mai mult timp să se concentreze asupra antrenamentelor sale, asupra jocului și asupra cursurilor organizate de Alex și Madison despre carieră și stil de viață. Acum are ocazia să învețe lucruri cu adevărat productive despre cum să strângă bani pentru viitor și despre cum să-și trăiască viața în timpul și după cariera în fotbal.

Olivia își termină discursul înflăcărat, cu o sclipire în ochi de la intensitatea convingerilor sale. Era îmbujorată și, bineînțeles, nu se putu abține să nu-și treacă vârful limbii peste buzele roșii, atât de sexy.

Dylan o privi, cu zâmbetul pe buze.

– Ce tot rânjești acolo? îl întrebă.

– Chiar ții la Big. Ce drăguț!

Complimentul lui o făcu să roșească.

– Pur și simplu vreau să reușească în viață, nu doar în fotbal.

Dylan se așeză pe marginea biroului.

– Pentru tine e mai mult decât un simplu loc de muncă, nu-i așa?

– Am crescut visând să calc pe urmele lui Ian și apoi, după ce l-am cunoscut, pe urmele lui Alex. Nu mi-am dorit niciodată să joc fotbal, dar am vrut să fac parte din acest sport. Sincer, copilă fiind, cred că preferam să-mi ocup timpul învățând despre acest sport și stând pe urmele fratelui meu mai mare doar ca să-mi distrag atenția de la faptul că tata era mereu plecat.

Dylan încuviință, dar nu spuse nimic, așteptând să audă mai multe.

– Apoi... după ce am aflat de cealaltă familie a tatălui meu... Fotbalul era ceva care nu avea nici o legătură cu el, continuă ea, după care se opri brusc, vizibil jenată de mărturisirea aceea.

Dar el aprecie nespus cuvintele ei și faptul că avusese ocazia să afle mai multe despre ea.

- Dar tu? Ce te-a făcut să intri în lumea sportului? îl întrebă ea, înainte ca el să apuce măcar să formuleze un răspuns la povestea ei.

Dylan simți un nod în gât. Ar fi trebuit să-și dea seama că va dori să afle mai multe despre el.

Așa că își drese glasul și zise:

- Ai putea spune că și eu m-am folosit de fotbal ca să uit de alte lucruri. M-a ajutat să ies din casă, mi-a dat un țel în viață, o posibilă siguranță pentru viitor. În clipa de față era exact ce căuta. Dacă tot ai anulat prânzul de astăzi, cum ai de gând să te revanșezi față de mine?

Olivia schimbă din nas, cu o expresie adorabilă pe chip.

- Ce ai în minte?

Ce avea el în minte și ce avea să se întâmple în realitate erau două lucruri foarte diferite. Ar fi vrut să se strecoare între coapsele ei catifelate și să i-o tragă în neștire. Dar asta voia penisul lui, în timp ce creierul său, materia cenușie, înțelegea mai bine decât atât și știa că răbdarea avea să fie prietenul lui cel mai bun.

- Ia cina cu mine în seara asta.

Olivia își sprijini bărbia în palme și îi întâlni privirea.

- Mi se pare că ai devenit foarte poruncitor.

- Și asta te excită cumva? o întrebă.

Cuvintele lui o lăsară fără suflu. Nici că avea nevoie de vreo altă invitație din partea ei. Se strecură în spatele ei și îi întoarse brusc scaunul, cu fața spre el, după care se aplecă ușor peste ea, ținându-se de brațele scaunului. Ochii aceia albaștri atât de frumoși se făcură mari.

- Ce vrei de la mine? îl întrebă.

„Totul", spuse el în sinea lui, dar ei îi răspunse:

- O șansă.

Olivia deschise gura să spună ceva, dar el profită de ocazie și i-o acoperi cu un sărut. Ea tresări, luată prin surprindere, dar când o mușcă de buza de jos, nu îl opri, ci scoase un geamăt de plăcere. Sunetele ei îi întărâtară și mai tare penisul deja excitat.

Își lăsă limba să alunece pe buzele mușcate, alinându-le, după care o sărută cu și mai multă patimă. Iar ea nu îl opri, ci își împleti limba cu a lui. Urmă un sărut pasional, iar el continuă să-i dezmierde gura umedă, savurând suspine de extaz când ea îi întoarse săruturile cu aceeași pasiune. Și, cu toate că nu-și dorea nimic altceva decât să se ajungă la inevitabila concluzie, își spuse că Olivia merita să fie sedusă pe îndelete. Dar Dumnezeule, era incredibil cât de mult putea să-l înnebunească femeia aceea fără să-și dea măcar seama, fără nici un efort din partea ei.

Îi savură mireasma florală și continuă să o sărute, după care, în cele din urmă, se dezlipi de ea și zise:

- Deci? Vrei să iei cina cu mine?

Olivia îl întâmpină cu o privire pierdută, încercând să se adune. Dădu ușor din cap și strâmbă din nas, vizibil deranjată.

- Miroși altfel.

- Poftim? o întrebă el, jignit și confuz.

O clipă mai târziu, Olivia îl împinse de lângă ea.

- Ce naiba crezi că faci?

Olivia trase adânc aer în piept și îl privi iritată, de-a dreptul furioasă pe ea însăși pentru că se lăsase distrasă de sărutarea lui care o făcuse să uite de faptul că, de îndată ce Dylan păși în biroul ei, i se păruse ceva schimbat la el.

- Miroși a parfumul altei femei. Mi-am dat seama de îndată ce m-ai sărutat. Doar că m-am pierdut în sărutarea ta și... Ce naiba crezi că faci, Dylan?

– Nu e ceea ce pare, mormăi el, vizibil supărat, întâlnindu-i privirea. Am fost să mă văd cu o fostă iubită. Suntem prieteni.

„Da, cum să nu", își zise Olivia. Nu era prima oară când auzea asta. Ca, de exemplu, când îl întrebase pe iubitul ei din facultate, Jeff, de ce petrecea atât timp cu asistenta lui. „Suntem doar prieteni", obișnuia el să-i spună. După care, când îi prinsese împreună, începuse să-i spună că nu era ceea ce pare. Iar când se dusese la el să-l anunțe că era însărcinată, îl găsise tot alături de asistenta lui, călare peste el, dezbrăcată... Era evident că tot cu teme fuseseră ocupați. Din experiența aceea învățase să pună întrebări mult mai devreme și să cerceteze mai în detaliu decât ceea ce ar fi preferat să creadă.

Olivia oftă din toată inima. „Ascultă-l înainte să tragi concluzii pripite", își zise, doar că, chiar și după atâția ani, nu era deloc ușor.

– Ascultă-mă, am fost împreună în liceu. Acum are ceva probleme cu prietenul ei și m-a rugat să stăm puțin de vorbă, așa că, după ce ai anulat prânzul cu mine, am mers la ea. Lucrează la o școală, nu departe de aici. Predă la grădiniță, adăugă el, cu toate că pentru Olivia acest detaliu conta prea puțin.

– Înțeleg, zise ea, mușcându-și buza de jos.

– Pot să-mi dau seama după tonul tău că nu înțelegi deloc.

Olivia își încrucișă brațele la piept, folosindu-se de orice mecanism de apărare ca să-l țină la distanță. Pentru că reușise să ajungă la ea cu sărutul acela. Reușise să-și strecoare limba în gura ei, făcând-o să uite de mireasma aceea florală pe care o simțise de îndată ce se apropiase de ea, asta înainte de a o învălui în sărutarea lui.

– Cât de apropiat ești de fosta ta? îl întrebă ea. Vreau să spun, în timp ce încerci să-mi faci mie curte și să mă

convingi să-ți dau o șansă, cât de prieten ești cu femeia aceasta pe care ai fost să o vezi?

El nu îi evită nici o clipă privirea, ceea ce însemna că fie era un mincinos expert, fie chiar nu avea nimic de ascuns.

Dylan își frecă barba.

- După cum ți-am spus mai devreme, ne știm din liceu. Am fost împreună în perioada aceea, după care ne-am despărțit când am plecat la facultate, iar după ce ne-am întors înapoi acasă, am încercat să reluăm legătura doar că... nu mai e nimic acolo. Așa că am rămas prieteni. Iar asta e tot.

- Cum să nu, mormăi ea.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Doar că am mai auzit povestea asta cu „suntem doar prieteni".

- La naiba, Olivia, chiar crezi că aș putea să te sărut așa și să-mi doresc să fiu cu altcineva?

Olivia încercă să-și adune gândurile, să rămână în prezent și nu în trecut. Se gândi bine la cuvintele lui, după care scoase un oftat.

- Încerc să nu fiu genul de femeie care să tragă concluzii pripite.

Cu toate că viața îi dăduse motive bune pentru care să o facă.

- Foarte bine.

Făcu un pas spre ea, mai ezitant decât mai devreme.

Olivia încuviință, știind prea bine că el avea dreptate. Dar asta nu însemna că era mulțumită de ceea ce tocmai se întâmplase. Sau de sentimentele ei. Nu avea nici un drept să fie geloasă pe Dylan și pe femeile din viața lui, dar adevărul era că simțise gelozie. Iar asta însemna că ceea ce simțea pentru el, sau ceea ce putea să ajungă să simtă pentru el, era ceva mai mult decât

o simplă atracție. Motiv pentru care încercase să țină piept avansurilor lui. Pentru că exista șansa să se îndrăgostească de el. Iar asta însemna că risca să o facă să sufere.

– Deci... ieșim la cină în seara asta? o întrebă el.

Olivia clătină din cap.

– Sunt ocupată, minți ea, forțându-se să scoată pe buze minciuna aceea, aceleași buze care ardeau de nerăbdare să îl sărute din nou.

El se uită lung la ea.

– Da, cum să nu. Vin pe la șapte. Aduc eu mâncarea. Pe curând.

Apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă.

– Dylan!

– Da? răspunse el, întorcându-se spre ea și sprijinindu-se de pragul ușii, cu un aer atât de sexy și de atrăgător că îi fu imposibil să îi țină piept.

Încă își simțea pielea din jurul gurii sensibilă de la barba lui aspră. Își duse degetele la gură, dar când își dădu seama de gestul ei, se grăbi să coboare mâna.

– Doar nu te aștepți să-mi poruncești ce să fac și ca eu să te ascult.

El se uită lung la ea.

– Nu, în mod obișnuit, nu. Doar că și tu vrei să fii cu mine. Altfel nu m-ai fi sărutat cu atâta pasiune, nu-i așa?

Olivia dădu să spună ceva, dar se opri.

Dylan dădu ușor din cap, vizibil încântat de tăcerea ei.

– Vezi? Unul dintre noi trebuie să-și facă curaj și e clar că n-o să fii tu aceea. Cineva trebuie să insiste. Iar eu sunt acela. Ne vedem diseară.

Acestea fiind spuse, se făcu nevăzut.

capitolul 3

Olivia plecă într-un suflet de la birou și când ajunse acasă își făcu un duș și începu să se pregătească pentru sosirea lui Dylan. Își prinse părul într-o coadă împletită lejer, lăsându-și părul să-i alunece pe un umăr, după care se machie discret și schimă cinci ținute diferite.

Nu avusese de gând să depună atâta efort, dar nu putea să-și dea seama cu ce să se îmbrace. O pereche de blugi aveau să-i dea impresia că nu-i păsa, când adevărul era altul. Același lucru se putea spune și despre perechea ei preferată de pantaloni de trening. Dacă ar fi fost să se îmbrace cu o fustă ar fi arătat ca la birou și nu se simțea atrăgătoare sau sexy în ea. În cele din urmă optă pentru o rochie de vară, simplă, cu bretele subțiri, care aluneca frumos pe corp, până la genunchi. Simplă, dar drăguță. La fel ca ea.

Cu câteva minute înainte ca Dylan să ajungă, Olivia intră în bucătărie unde o găsi pe sora ei la chiuvetă, clătind un pahar.

Avery se întoarse spre ea, o studie din cap până în picioare și spuse, rânjind:

– Arăți super.

– Mersi. Tu, în schimb, pari foarte confortabilă, îi zise Olivia, făcând referire la pantalonii gri de trening ai surorii sale și la tricoul albastru. Părul îl avea strâns în coadă.

– Ei bine, aș spune că ai ales bine, spuse Avery, uitându-se aprobator la sora ei.

Lui Avery îi plăcea la nebunie să-și aleagă cu grijă hainele și machiajul.

- Am ales ceva la întâmplare.

- Vrei să spui că dacă ar fi acum să mă uit în dulapul tău, n-o să găsesc un teanc de haine aruncate pe jos? o întrebă sora ei, atotștiutoare.

Olivia făcu abstracție de comentariul ei, deschise frigiderul și, după ce verifică ce fel de vin alb aveau la rece, scoase o sticlă de Chardonnay.

Dar când se întoarse, o găsi pe sora ei tot acolo, cu rânjetul pe buze.

- Hai, spune-mi odată. Ce e cu rânjetul ăla?

Avery începu să râdă.

- Mă gândeam doar la întreaga scenă când Dylan a insistat să vină la cină după care te-a ignorat când i-ai spus să nu vină. Mai că-mi vine să-l felicit că nu a plecat urechea la prostiile tale.

- Cum adică prostii? întrebă Olivia. Serios. Spune-mi tu o femeie căreia să i se pară normal ca bărbatul ei să miroasă a altă femeie.

- Aha! Carevasăzică, e bărbatul tău.

Olivia își dădu ochii peste cap.

- Vorba vine. Și să știi că nu mi-ai răspuns la întrebare.

De data aceasta Avery îi vorbi pe un ton serios, fără să mai zâmbească:

- E clar că nici o femeie întreagă la minte nu ar fi de acord cu așa ceva.

Amândouă știau prea bine că experiența mamei lor le umbrea judecata.

- Și ce mâncare crezi că o să aducă la cină? o întrebă Avery.

- Ce-ți pasă ție? N-o să fii acasă, ai uitat?

De îndată ce ajunsese acasă, Olivia îi povestise lui Avery despre planurile din seara aceea și o rugase să se facă nevăzută o bucată de timp. Iar Avery, ca o soră bună, acceptase.

– Știu. Vreau doar să fiu acasă când ajunge. Știi tu, să îi strâng mâna, să mă uit urât la el, să îl avertizez să te aducă devreme acasă. Mă rog, în cazul de față, să-i spun să plece la o oră decentă, zise ea, amuzată de propria ei glumă.

– Ai luat-o razna.

Avery fusese dintotdeauna sora mai relaxată, mai jovială. Chiar și după ce fusese nevoită să îi doneze măduvă surorii vitrege despre a cărei existență aflaseră de curând, Avery nu-și pierduse nici măcar o clipă simțul umorului. Olivia o aprecia nespus pe sora ei pentru această calitate. Spre deosebire de Olivia, Avery nu era genul care să se lase copleșită de lucrurile negative. Nu, de fapt, nu despre asta era vorba. Pur și simplu Avery, spre deosebire de Olivia, nu lăsa să se vadă. Cu toate că amândouă aveau motive ca să se protejeze, Avery nu era chiar atât de ruptă de lume.

– Îți doresc tot binele din lume și adevărul e că Dylan mi-e simpatic, zise Avery, după care o studie pe Olivia din cap până-n picioare. Pot să-ți dau un sfat, ca de la soră la soră?

– În materie de relații? Dar ești mai mică decât mine.

Avery dădu ochii peste cap.

– Dar să știi că sunt mai înțeleaptă. Sfatul meu e să te bucuri de moment, măcar o dată în viață.

Oare Avery stătuse de vorbă cu Riley despre ea? Ambele păreau să fie de aceeași părere. Cu toate că, ultima oară când Olivia alesese să uite de toate și să se bucure de viață, ultima oară când nu se oprise să analizeze situația, plătise cu vârf și îndesat.

– Nu, nu te gândi la asta, îi spuse Avery, luând-o de mână și forțând-o să nu înceapă să depene amintiri. Bucură-te de seara asta. Bucură-te de Dylan. Eu o să rămân peste noapte la Ian și la Riley. O să stau cu cea mică

și o să-i las pe bieții părinți obosiți să-și petreacă seara în doi. Cu alte cuvinte, nu mă aștepta trează. De fapt, nu mă aștepta deloc. De vedem mâine, după birou.

Ca la comandă, se auzi un ciocănit la ușă.

– La fix! exclamă Avery, după care se îndreptă spre ușă, cu geanta în mână. Vrei să faci o intrare grandioasă?

Olivia scrâșni din dinți.

– Pleacă, surioară.

Cu rânjetul pe buze, Avery merse să deschidă ușa.

– Dylan! Ce surpriză! Stai să te ajut.

Dar înainte că Avery să apuce să-și lase geanta jos, Olivia veni în întâmpinarea lor.

– Mă descurc, zise ea, luând câteva pungi din brațele lui Dylan, lăsând-o pe sora ei să iasă pe ușă.

În cele din urmă, rămase singură alături de Dylan, care își schimbase hainele de birou – pantaloni călcați și cămașă albă – cu o pereche de blugi uzați și un tricou albastru. În timp ce acesta intră în bucătărie, cu brațele pline de pungi, Olivia aruncă un ochi spre fundul lui bombat.

După ce lăsă toate produsele pe masă, Dylan se întoarse spre ea.

– Ce mai faci, rază de soare?

Instinctiv, Olivia duse mâna la pandantiv, iar Dylan zâmbi.

– Nimic deosebit.

– Arăți minunat.

Olivia se făcu roșie în obraji.

– Mulțumesc. Și tu arăți bine.

Avea brațele musculoase, după cât timp petrecea în sala de forță, iar pielea lui bronzată era strălucitoare. Prin anchiorul tricoului zări câteva fire sexy de păr și aceeași piele arămie. Olivia înghiți în sec, întrebându-se cum ar fi fost să-și plimbe ușor limba de la capătul acelui V de la tricou, spre gâtul lui puternic.

Gândul acela o făcu să se cutremure.

- Ești bine? o întrebă el, cu zâmbetul pe buze, prinzând-o în flagrant.

Dumnezeule, își spuse ea, după care încuviință din cap și îl întrebă:

- Ce avem la cină?

- Cina de la Arturo's. Cel mai bun restaurant italienesc din zonă.

Începu apoi să scoată din pungi o mulțime de cutii din care venea un miros divin și apoi să mute mâncarea în farfuriile pe care i le oferi ea.

După ce își terminară rapid treaba în bucătărie, se instalară la masă. Mâncară din plin și băură o bună parte din vinul pe care îl servi Olivia. Discutară despre birou și despre schimbările care apăruseră după ce Riley, asistenta lui Dylan, trecuse la un program cu jumătate de normă după nașterea fiicei sale. Stătură de vorbă despre fotbal și despre frustrările întregii echipe și ale conducerii după ce pierduseră finala care i-ar fi condus spre Super Bowl.

- Sunt plină, zise ea, oprindu-se din mâncat, aruncând o privire spre masă, spre resturile de mâncare.

Dylan venise cu o mulțime de opțiuni. Pui cu parmezan, mai multe feluri de paste, unele pe care le recunoscu, altele fiind specialitatea bucătarului. Le-ar fi fost imposibil să mănânce tot, așa că Olivia hotărâse să guste câte puțin din toate.

- Dylan, a fost delicios. Mulțumesc.

- Plăcerea a fost de partea mea, răspunse el, zâmbindu-i, iar zâmbetul acela o unse pe suflet.

Simți fluturi în stomac, ca o adolescentă la prima iubire. În același timp, simți un foc în adâncul ei, unul care îi aminti că era o femeie adevărată, față în față cu un bărbat incredibil de atrăgător, care tânjea după

ea și care era gata să facă orice ca să o impresioneze. Se simțea atrasă de el din atâtea puncte de vedere.

Era un bărbat inteligent. Își făcea treaba bine. Era înnebunit după fotbal. Și voia să fie cu ea. Se simțea atât de atrasă de el, iar masa aceea extravagantă nu făcuse altceva decât să-i arate o nouă latură a personalității lui determinate. Spre surprinderea ei, constată că nu o deranja câtuși de puțin să primească toată atenția aceea din partea lui. Dar ideea unei posibile relații încă o speria. De fapt, ce o speria mai tare era ideea unei relații care avea să se încheie, mai devreme sau mai târziu.

Olivia luă o farfurie plină cu mâncare și zise, ridicându-se de pe scaun

- O să-ți pun mâncarea asta într-o pungă, ca să o iei casă și să o bagi la congelator.

Poate că nu avea cum să fugă de dorința ei față de Dylan, dar putea foarte bine să se țină ocupată și să încerce să se detașeze de situație.

- Păstrează tu mâncare rămasă. Poți să o decongelezi după o zi lungă, zise el, după care îi făcu cu ochiul și se ridică de la masă ca să o ajute să strângă și să pună mâncarea la congelator.

Era imposibil să nu se bucure și să nu aprecieze amabilitatea lui.

- Mulțumesc pentru ajutor. Nu era nevoie să o faci.

- Dar am vrut să o fac, răspunse el, sprijinindu-se de mașina de spălat vase, deja umplută.

- Ei bine, s-ar părea că mama ta te-a crescut frumos.

- Nu m-a crescut deloc, zise el pe un ton dur, care o luă pe nepregătite, dat fiind că toată seara fusese atât de relaxat.

Cu un nod în gât, Olivia spuse:

- Îmi pare rău, nu am vrut să te supăr.

Dylan dădu ușor din cap și mormăi:

- Nu aveai de unde să știi. Ne-a părăsit imediat după ce Callie, sora mea, a terminat liceul. Eu mai aveam vreo doi ani de școală. Dar nici până atunci nu fusese implicată în viețile noastre. Eu și sora mea ne-am descurcat pe cont propriu.

Uau! Nu se așteptase să audă asta de la el. Atât de diferit de felul în care fusese ea însăși crescută, într-o casă mare, bogată, cu tot ce și-ar fi putut dori. Alături de un tată în fruntea unui imperiu hotelier, care călătorea adesea - cu munca, crezuse ea. Cu toate acestea, îi avusese alături pe mama și pe frații ei. Olivia era atât de apropiată de mama ei că nici măcar nu reușea să-și imagineze cum ar fi fost să treacă prin perioadele grele din viață fără sfaturile și înțelepciunea mamei sale.

Olivia se uită lung la el și citi expresia tensionată de pe chipul lui, maxilarul încordat. O durea inima pentru acel biet băiat care fusese nevoit să se descurce pe cont propriu.

- Și tatăl tău? îl întrebă ea, ezitantă.

- Nu l-am cunoscut niciodată. Mama obișnuia să ne spună că nu era sigură că eu și Callie aveam același tată și, după cum felul în care arătăm, tind să cred că are dreptate.

- Nu e sigură? întrebă Olivia, vizibil șocată și revoltată.

- Bărbații vin și pleacă, răspunse Dylan, pe un ton dezgustat.

- Atunci, cum se face de ai ajuns... unde ai ajuns? Cu o bursă și un loc de muncă așa bun. Fără nici un adult în casă care să-ți ofere sprijin și dragoste?

Dylan ridică din umeri, vizibil jenat.

- Callie s-a ocupat de casă, iar eu m-am angajat de îndată ce am împlinit vârsta. Livram mâncare și nu mă plăteau prea bine, dar tot era ceva. Callie se ținea

de capul meu să-mi fac temele, iar eu mi-am propus să reușesc în viață și să fac bani, ca să pot să am grijă de ea.

- Oh, Dylan! Ce noroc că v-ați avut unul pe celălalt.

- Așa este, după care scuturâ ușor din cap, parcă încercând să scape de amintirile și de starea aceea. Vrei desert?

Olivia acceptă bucuroasă să schimbe subiectul.

- Ce ai adus?

- Cannoli, îi răspunse, după care se duse la frigider și scoase cutia cu prăjituri.

- E desertul meu preferat! Nu am încotro, trebuie să fac loc pentru el. Și să merg la sală mâine.

- Ce coincidență, e și desertul meu preferat.

- Vrei o cafea? îl întrebă ea, făcând semn spre espressor.

- Nu, mulțumesc.

Olivia deschise dulapul să scoată două farfurii.

- Nu-i nevoie. Cannoli e mai bun din cutie.

- Dacă zici tu.

Se întoarseră la masă și puseră cutia de prăjituri în mijloc. Dylan rămase în continuare tăcut, probabil cu gândul la discuția de mai devreme, despre copilăria lui, își spuse Olivia. Așa că se hotărî să schimbe subiectul.

- Miercuri pleci în Arizona, nu-i așa? îl întrebă.

Evenimentul Pro Bowl era de duminică într-o săptămână.

- Da, răspunse el, luminându-se la față.

Echipa Thunder avea patru jucători votați anul acela, inclusiv Marcus Bigsby. Jucătorii ajungeau, de regulă, cu o săptămână mai devreme, ca să se bucure de timpul petrecut în stațiune. Cei cu familii profitau de ocazie ca să-și facă vacanța. Dylan avea de gând să plece miercuri ca să aibă timp să se obișnuiască cu schimbarea de fus

orar înainte de activitățile planuite pentru vineri seara. Și ca să aibă timp să monitorizeze interviurile jucătorilor.

– Da, ca să am timp să mă bucur puțin de călătorie înainte să se declanșeze nebunia.

– Care începe cu un zbor de cinci ore. Până în Arizona, norocosule.

– Ai fost vreodată? o întrebă.

Olivia dădu din cap că nu.

– Poate o să ajung într-o bună zi. Am auzit că centrele de relaxare din Phoenix și din Scottsdale sunt extraordinare.

– Mie, unul, mi-ar plăcea la nebunie să te văd în costum de baie, zise el, cu toată sinceritatea, stârnindu-i din nou dorința.

Cu toată discuția aceea serioasă despre trecutul său, Olivia uitase complet că Dylan venise hotărât să o farmece și să o seducă. Dar când citi căldura și dorința din privirea lui, simți cum se aprinde și ea.

– Dylan...

– Vino aici, îi zise, făcându-i semn cu degetul să se apropie.

Olivia îl privi încruntată, dar se ridică și se apropie. El se întoarse cu scaunul cu fața spre ea, iar de îndată ce se apropie de el, o trase în poala lui.

Olivia se foi, jenată, dar înlemni când îi simți erecția presându-i coapsa.

– Bună idee, zise el, cu o voce guturală.

Îi dădu părul după ureche, plimbându-și degetele pe obrazul ei, mângâindu-i bărbia, gâtul. Olivia nu se simțise niciodată mai excitată.

– Nu te mai împotrivi și hai să stăm de vorbă, îi spuse el, din nou preluând controlul.

Chiar vorbea serios? Cum se aștepta să se poată concentra simțindu-i erecția frecându-se de ea, făcând-o să pulseze de dorință?

Înghiți în sec. Avea două variante. Fie să-l roage să plece, fie să îl lase să preia inițiativa.

Decizia era deja luată.

- Bine, fie. Despre ce vrei să vorbim?

Dylan continuă să o mângâie pe obraz.

- Sunt sigur că ai mai avut și alte relații.

- Bineînțeles!

Tonul ei indignat îl făcu să râdă, iar Olivia se făcu roșie la față. Îmbujorată, îl întrebă:

- Ce vrei să spui cu asta?

- Așa de rece ești cu toți bărbații care își doresc să fie cu tine?

Olivia oftă, înțelegând acum ce anume voia el să spună.

- Nu.

- Și, atunci, de ce te porți așa cu mine? o întrebă, știind deja răspunsul.

Dar își dorea pur și simplu să audă din gura ei ce gânduri îi treceau prin minte ca să le discute și să treacă mai departe, o dată pentru totdeauna. Odată ce urma să înceteze să se mai lupte cu ea însăși, ar fi putut să exploreze atât de multe lucruri împreună.

Petrecuse prea mult timp imaginându-și formele trupului ei, sexul ei umed îmbrățișându-i penisul, gustul ei dulce. De câte ori nu se masturbase cu gândul la ea! Simțea o nevoie disperată să se bucure de ea în realitate, iar singura cale era să îi liniștească temerile, oricare ar fi fost acestea. Acela fusese planul lui pentru seara aceea, căci nu venise cu gândul să depene amintiri din trecut. Să împărtășească adevărul cu ea fusese dureros, dar dacă asta era calea prin care să îi liniștească temerile, să o ajute să o cunoască mai bine, merita să o facă.

Era dispus să sufere de dragul ei. Și spera că și ea avea să fie dispusă să sape la fel de adânc ca el.

– Ei bine? o întrebă, mângâindu-i obrazul, bucurându-se de pielea ei delicată.

– E ceva la tine care mă sperie, șopti ea.

Cu toate acestea, își întoarse ușor obrazul în palma lui, căutându-i atingerea. Dylan era sigur că nici măcar nu era conștientă de gesturile ei, dar acel mic gest, încrederea pe care o arăta față de el îl excită atât de tare.

Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit vreodată era să știe că Oliviei îi era teamă de el.

– De ce? o întrebă.

Își luă mâna de pe obrazul ei, îi apucă coada groasă și începu să îi gâdile umărul cu vârfurile părului.

– E complicat. Deja ne cunoaștem. E clar că e o conexiune între noi. Una intensă.

– Așa e, zise el, zâmbind.

– Unul din noi s-ar putea să iasă rănit din povestea asta, îi spuse ea, uitându-se la el cu ochi mari.

Iar teama ei era că ea avea să fie cea rănită. Interesant.

– Viața e un risc, îi șopti.

– În ultima vreme eu mi-am trăit viața fără să-mi asum prea multe riscuri.

Dylan rămase câteva clipe pe gânduri.

– Lasă-mă pe mine să te prind dacă o fi să cazi, bine?

Cu un nod în gât, Olivia răspunse:

– Dar lucrăm împreună. O să iasă urât dacă lucrurile nu merg bine între noi.

Avea dreptate. Dar nu avea de gând să lase aspectul acesta să-l împiedice.

– Raza mea de soare, tu ești cea în control. Dacă nu o să meargă bine relația dintre noi, pe mine o să mă dea afară în șuturi fratele tău. Iar eu sunt dispus să-mi asum acest risc.

- Nu mă cunoşti, îi spuse ea.

- Dar vreau să te cunosc, răspunse el, simţind că deja nu mai avea răbdare. Chiar tu ai spus-o, e ceva între noi. Eşti o femeie puternică într-o lume dominată de bărbaţi şi, cu toate acestea, eşti dispusă să renunţi la luptă fără ca măcar să ne dai o şansă? Înseamnă că nu eşti Olivia pe care am ajuns eu să o cunosc. Ea nu ar da niciodată bir cu fugiţii la primul obstacol.

- Ai dreptate, spuse ea, uitându-se lung la el, dar Dylan îşi dădu repede seama că nu îi venea uşor să spună asta.

- Recunoşti că ai minţit când mi-ai spus că nu vrei să fii cu mine de teamă că lumea o să creadă că eşti slabă?

- Da, răspunse ea, cu jumătate de gură.

Dylan izbucni în râs când văzu expresia chinuită de pe chipul ei. Nu-i plăcea să fie şicanată, îşi zise, şi o admira pentru asta.

- Foarte bine. Acum că am lămurit acest aspect, mai e altceva ce vrei să-mi spui? Ceva ce nu ştiu?

Olivia se uită lung la el şi încercă să se ridice din poala lui. Încercă să fugă din nou de el, dar el o prinse de braţe şi o ţinu în loc.

- Înţeleg că da, că sunt şi alte lucruri de care nu ştiu.

- Dar...

Dylan îşi duse degetul la buzele ei, iar Olivia tăcu.

- Dar n-am de gând să te întreb acum despre asta. Trebuie să-mi câştig dreptul de a face asta, nu-i aşa?

Olivia încuviinţă şi simţi cum începe să se relaxeze sub atingerea lui.

- Şi acum ce facem? îl întrebă.

Cu zâmbetul pe buze, Dylan îi duse prăjitura la gură.

Bărbatul acela era periculos, îşi spuse Olivia. Fie că era vorba de felul în care o ţinea în poală, fie de desertul

acela delicios pe care i-l oferea, fie de tentația pe care el însuși o reprezenta, Olivia își dădu seama că nu mai era cale de întoarcere. Și? Se săturase să pună la îndoială ceva ce îi aducea atâta satisfacție. El nu părea să-și facă griji în privința relației lor, ea de ce să o facă?

Așa că se uită lung la el, deschise gura și îl lăsă să-i strecoare prăjitura printre buze. Mușcă din cannoli, iar umplutura cremoasă de ricotta îi alunecă în gură.

– Mmm, gemu ea, simțind dulceața explodându-i pe limbă, în timp ce crema îi ajunse și pe obraji. Vai de mine, zise ea, rușinată, aruncând o privire în jur, sperând să găsească un șervețel.

Dar nici vorbă, făcuseră curățenie pe îndelete.

– Lasă-mă pe mine să te ajut, spuse el, cu o voce groasă.

Începu să-i lingă buzele și, cu vârful limbii, supse crema în gură.

Continuă să o sărute, să o savureze, să o muște de buza de jos. Olivia simți fiori de excitare și își strânse coapsele când sărutul deveni pătimaș, cu limba.

El o prinse de ceafă și o ținu strâns lângă el, dezmierdând-o cu săruturile acelea seducătoare și primejdioase. Își plimbă limba prin gura ei până o făcu să se piardă în brațele lui, simțindu-și sexul umed și doritor. Voia să îi simtă erecția presând pe zonele ei sensibile, dar cu picioarele strânse nu putea să facă altceva decât să geamă de plăcere și de dorință.

El își înfipse mâna în părul ei și îi dădu capul pe spate, plimbându-și buzele talentate pe gâtul ei, până la claviculă, unde se opri să o sărute, cu dinții, cu limba. Olivia era sigură ca avea să-i lase semn, mai ales când o mușcă atât de tare încât simți o durere ascuțită, una care se transformă într-o plăcere imensă. În clipa aceea își simți sexul și mai umed.

– Dumnezeule, șopti ea, după care îl împinse ușor, îl apucă de umeri și își desfăcu picioarele, după care se așeză din nou în poala lui, apucându-l de după gât.

Se uită fix în ochii lui doritori și se mișcă ușor deasupra lui până ce îi simți erecția presând pe sexul ei.

– Bucură-te de tot ce vrei, rază de soare, îi șopti el, după care o sărută din nou, iar Olivia simți un val de plăcere, o senzație incredibilă.

Își trecu degetele prin părul lui și îl sărută cu patimă, savurându-i aroma și faptul că părea atât de fericit doar să o sărute, fără să grăbească actul final. Nu era nici egoist și, pe măsură ce începu să se frece de el, îi simți trupul stârnit de dorință.

– Ridică-te.

Olivia făcu întocmai, iar el îi ridică rochia și își strecură mâinile pe sub material, după care îi prinse sânii în palme. Îi simți atât de tari și înfierbântați, o senzație atât de plăcută. Ea își arcui spatele, presându-și sfârcurile tari de palma lui, în tot acest timp continuând să-și unduiască șoldurile în poala lui.

– Trebuie să scap de tot materialul ăsta.

Apoi, fără nici un fel de avertisment, îi trase rochia peste cap, iar Olivia își ridică brațele, ca să-l ajute. Îi aruncă rochia pe jos, iar Olivia rămase doar într-un sutien cu push-up, dat fiind că fetele nu erau prea generoase de la natură, și într-o pereche abia existentă de chiloți tanga.

Dylan o apucă ușor de talie și o lăsă pe spate, ca să o admire. Olivia se făcu rumenă în obraji. Nu fusese niciodată tocmai încântată de silueta ei subțire, dar după expresia de pe chipul lui, el părea să fie de altă părere.

– Iubito, ce sâni frumoși.

Olivia făcu ochii mari.

– E un sutien bun, spuse ea, vrând să se asigure că nu avea să fie prea dezamăgit mai târziu.

Dylan ridică din sprâncene.

– Chiar așa? Mie tot îmi plac.

Apoi își coborî capul și îi sărută ambii sâni, care stăteau să iasă din cupe.

Olivia se cutremură de plăcere când îi simți răsuflarea caldă pe piele.

Apoi își strecură mâinile pe la spatele ei și, cu mai multă dexteritate decât și-ar fi dorit Olivia să dea dovadă, reuși să-i desfacă sutienul și îl aruncă, pe jos, lângă rochie.

Aproape dezbrăcată, în timp ce el era încă îmbrăcat, Olivia se simți ca o depravată, extrem de rușinată.

– Nu te mai gândi la nimic, lasă-te purtată de val, îi șopti el, ciupind-o de sfârc, iar Olivia începu să geamă de plăcere.

Apoi o prinse cu mâinile lui mari de șolduri și o încurajă să continue să se miște, ca înainte. Iar de îndată ce Olivia începu din nou să simtă valurile acelea de plăcere, dădu uitării toată jena. Odată ce își recăpătă ritmul, Dylan o lăsă să îl călărească și își îndreptă din nou atenția spre sfârcurile ei. Îi cuprinse ambii sâni, începu să-i strângă, să-i frământe și să se joace cu sfârcurile. Combinația aceea de durere înțepătoare și mângâieri duioase aprinse focul pasiunii în ea.

Îl prinse de după gât și continuă să-și unduiască șoldurile, uluită de intensitatea acelor senzații. O parte din ea înțelese că motivul pentru care reuși să se elibereze era tocmai bărbatul acela, atingerile lui, interesul și fascinația cu care îi admira trupul. O parte din ea foarte îndepărtată aproape că ar fi lăsat teama emoțională să o pătrundă din nou dacă nu ar fi ajuns deja atât de departe.

Doar că nu se mai putea opri acum din drum, nu când climaxul era atât de aproape. Scoase sunete

de extaz pe care nu le mai auzise niciodată din gura ei și continuă să se frece de penisul lui. Brusc, îi simți mâna caldă coborând spre ea, și Dylan își strecură degetele pe sub lenjeria ei, ca să îi mângâie clitorisul.

Un val de senzații o mistui, și în clipa aceea strigă:

– Dylan, te rog.

– Poți să ai tot ce vrei tu, rază de soare, îi șopti el, plimbându-și degetele peste sexul ei, lăsându-se ghidat de gemetele ei, pentru că, în cele din urmă ajunsese exact unde își dorea ea. Îți place? o întrebă, strângându-i clitorisul între degete, după care îi dădu drumul, stabilind un ritm rapid și hotărât care o purtă pe culmile orgasmului.

– Ah, Dylan. O să termin! suspină ea, după care își strânse coapsele în jurul lui simțind o explozie în interior, care o purtă pe cele mai înalte culmi.

Se prăbuși în brațele lui, mânată de valurile de după, și își odihni capul pe umărul lui, în timp ce el o strânse în brațe.

Abia reuși să-și tragă sufletul și îl simți mișcându-se sub ea.

– Sus, îi spuse el, ridicând-o pe brațe. Unde e dormitorul tău? o întrebă.

Olivia își înălță capul și îi făcu semn spre partea din dreapta a apartamentului.

– Prima ușă pe coridor.

O clipă mai târziu, o întinse pe pat și începu să se dezbrace, în grabă. Olivia reuși să-și vină în simțiri cât să-și dea seama că avusese orgasm, da, dar că în continuare era doritoare și nesatisfăcută. Voia să îl simtă în ea și, dacă ea tânjea atâta după el, nici nu putea să-și imagineze cât de frustrant trebuia să fie pentru el.

Abia apucă să arunce o privire peste trupul lui gol, bronzat, musculos, frumos, căci el se și întinse peste ea, rezemându-se cu brațele în jurul ei.

- Habar n-ai cât de mult mi-a plăcut să te privesc în timp ce ai orgasm.

- Chiar așa? șopti ea.

- Da, zise el, după care își arcui șoldurile, frecându-și penisul gros de părțile ei sensibile.

Olivia se îndoia că urma să aibă din nou orgasm, dar voia să îl simtă în ea, să citească, la rândul ei, plăcere pe chipul lui.

- La naiba, mormăi el.

- Ce e?

- Nu am vrut să fiu încrezut. Nu am adus prezervative. M-am gândit că dacă mă prinzi cu așa ceva, mă dai afară în șuturi.

Își coborî privirea, vizibil frustrat. Și atât de drăgălaș.

- Am eu câteva în noptieră. Nu e vorba că aș avea nevoie de ele sau că le-aș folosi, dar mi-am spus că este mai bine că fii pregătit decât să nu... Vorbește gura fără mine.

Dylan deja simțea că îl dureau testiculele, dar tot reuși să schițeze un zâmbet.

- Nu am de gând să mă plâng dacă ai tu cum să rezolvi problema.

Cu toate acestea, fu bucuros să afle că Olivia nu își făcuse un obicei din a avea nevoie de prezervative. Cu toate că era liberă să facă ce voia cu viața ei, răsuflă ușurat să afle că nu era cazul. Nici el nu era din cale afară de activ din punct de vedere sexual, dar fusese cu destule femei la viața lui. Însă cu nici una de când pusese ochii pe Olivia și de când hotărâse să îi dea timp să se obișnuiască cu ideea. Și totuși, era un ticălos pentru că nu voia să se gândească la ea împreună cu alți tipi? Probabil că da. Dar nu dădea doi bani pe asta.

- Unde le-ai pus? o întrebă.

– În sertar, răspunse ea, arătând spre noptieră. Dar pot să le iau eu, zise ea, încercând să se strecoare de sub el, doar că lui Dylan îi făcea prea mare plăcere să îi simtă trupul subțire și cald sub greutatea lui.

– Nu te mișca.

Dylan întinse mâna spre sertar, îl deschise și apucă primul lucru care îi veni la mână. Nu un prezervativ, ci un vibrator roz.

– Uite de-aia voia să le iau eu. Caută mai în spate, mormăi ea.

O văzu îmbujorându-se, pe lângă roșeața pe care i-o cauzase deja barba lui. Îi făcea plăcere că își lăsase urma pe ea, își spuse el. Și nu avea de gând să se oprească.

Ridică vibratorul și îi spuse, rânjind:

– O să ne folosim de el mai târziu.

Apoi îl lăsă deoparte și întinse mâna după prezervative, deschise unul și își îmbrăcă penisul doritor.

– Ești gata pentru mine? o întrebă el, după care își strecură degetele în sexul ei umed. Aproape că explodă de plăcere când o simți strângându-se în jurul degetelor sale. Hm. Da.

Coborî privirea și îi întâlni privirea rugătoare, plin de dorință și o simți cum își arcuiește spatele, încercând să îi țină degetele îi ea.

– Nici să nu te gândești, rază de soare, îi spuse, amuzat de nerăbdarea ei. Data viitoare când o să termini, o să fie în jurul penisului meu, nu a degetelor mele.

Olivia se îmbujoră.

Ghidându-se după comentariul cu prezervativele și despre cât de strânsă o simți, își ținu în frâu dorința de a o pătrunde cu patos.

– De când n-ai mai fost cu cineva? o întrebă.

Olivia își mușcă buza de jos și dădu din cap.

– De ceva timp.

Răspunsul îl bucură teribil.

– Să o luăm ușurel, îi spuse el, pătrunzând-o cu vârful penisului.

La naiba, era atât de strâmtă. Deja îl dureau testiculele, simțea nevoie să se elibereze.

Olivia scoase un geamăt de plăcere, iar Dylan numără până la cinci în minte, după care, încă precaut, ieși din ea și o pătrunse din nou, ceva mai adânc.

– Ești bine?

– Ah, da, șopti ea, arcuindu-și spatele, primindu-l în ea. Dylan, nu sunt fragilă. Nu o să mă rupi.

Doar că nu voia să-i facă nici un rău, să o facă să regrete în vreun fel alegerea ei. Așa că se strecură din nou din ea, iar când o simți îndoindu-și genunchii, o pătrunse cu totul.

Olivia își ridică picioarele și și le înfășură în jurul lui. Iar în clipa aceea nu mai există cale de întoarcere pentru el. O pătrunse cu mișcări înceți, dar hotărâte, la care ea răspunse cu gemete de plăcere, ceea ce îi dădu de înțeles că îi plăcea. Cât despre el, era pe culmile extazului.

– Raza mea de soare, te simt atât de umedă și fierbinte în jurul meu, îi șopti, pătrunzând-o adânc.

– Mai tare, îi ceru ea, înfigându-și degetele în umerii lui. Îți jur că n-o să mă rănești.

Când îi simți unghiile în carne, când auzi dorința din glasul ei, o penetră adânc, tot mai repede. În clipa aceea pierdu noțiunea timpului, mai auzi doar patul lovindu-se de perete și scârțâind sub greutatea lor, alături de suspinele ei de extaz și de propriile sale gemete de plăcere.

O sărută grăbit pentru că simțea nevoia să tragă aer în piept, iar orgasmul era tot mai aproape.

– Nu termin fără tine, îi șopti el, după care se împinse în brațe și se aplecă peste ea cât să o atingă fix în locul acela care o făcea să țipe de plăcere.

- Oh, Dylan, Dumnezeule. Da, sunt atât de aproape.

Gemând, o pătrunse din nou, încercând să ajungă în același punct, unduindu-și pelvisul de sexul ei. O simți cum se strânge în jurul lui, după care își înfipse unghiile în pielea lui și îi strigă numele în timpul climaxului. O clipă mai târziu își simți testiculele tari, iar orgasmul urmă fără nici o avertizare. Simți un val de plăcere cum nu mai simțise niciodată și continuă să-și miște șoldurile, penetrând-o până ce se prăbuși peste ea.

Se întrebă cum de se făcea că încă mai avea aer. Pentru că plăcerea pe care o simțise în interiorul ei aproape că îl făcu să-și piardă cunoștința. Reuși cumva să se dea la o parte înainte să o rănească, dar rămase șocat când o auzi suspinând de îndată ce se strecură din trupul ei.

- Dumnezeule, cred că am leșinat, îi șopti ea. A fost atât de bine.

Cuvintele ei îl făcură să izbucnească în râs.

- Trebuie să recunosc că a fost incredibil.

„Mai mult decât incredibil", își spuse el, dându-și jos prezervativul, după care îl înfășură într-un șervețel de pe noptieră și îl lăsă pe jos, ca să-l arunce mai târziu.

O trase în brațele lui și așteptă să-și recapete răsuflarea.

- Nu te-a durut, nu-i așa?

- Nici vorbă, șopti ea.

- Bine.

- Bine.

Olivia se întoarse pe spate, iar el se rezemă în cot, ca să o privească în ochi.

- Pleci? îl întrebă.

„Nici vorbă", își spuse el.

- Ai de gând să mă dai afară?

Ea strânse din buze, parcă chiar gândindu-se să o facă, iar în clipa aceea Dylan simți cum i se oprește inima în loc.

– Doar nu te-am lăsat să te apropii de mine ca să vii să mănânci, să dormi și să pleci.

În clipa aceea citi din nou teama în ochii ei, dar nu își dădu seama dacă era mai degrabă teamă că avea să plece... sau teamă că dorea să rămână.

– Nu am de gând să plec nicăieri.

– Foarte bine, zise ea, mușcându-și buza de jos. Vrei să faci duș?

– Mă întrebi dacă vreau să ne spălăm ca să transpirăm din nou mai târziu? Cu siguranță, răspunse el.

După care, fără să-i dea ocazia să se răzgândească, se ridică în picioare și o trase din pat, lăsând-o să-l conducă spre baie.

Rămase cu privirea ațintită spre spatele ei subțire și spre fundul acela perfect, parcă nevenindu-i să creadă că făcuse atâtea progrese. Ar fi trebuit să insiste mai devreme. Pentru că nu fusese vorba doar despre o partidă de sex extraordinară. Simțea că femeia aceea fusese făcută pentru el. Fusese mai bine decât și-ar fi putut imagina vreodată și se masturbase adesea cu gândul la ea. Dar că acum nu era vorba despre asta. Nu era vorba doar despre sex. Era ceva incredibil și își dădu seama că meritase tot efortul pe care îl investise în ea.

capitolul 4

Olivia auzi alarma, ca în fiecare dimineață. Reuși după câteva încercări să o oprească, după care se întinse pe spate și atinse cu mâna un obiect solid. Într-o clipită își aduse aminte de noaptea trecută cu lux de amănunte, iar trupul ei se înfioră cu gândul la toate imaginile erotice care îi veniră în minte.

Dintr-odată era fierbinte și aprinsă, își simți trupul doritor și arzător. Sex, și mai mult sex, un duș fierbinte în care se clăbuciseră și clătiseră unul pe celălalt, după care savuraseră și mai mult sex sub apa care se prelingea pe trupurile lor. Bineînțeles că asta însemna că lăsaseră în urma lor o potecă umedă spre dormitor, până la prezervative, dar meritase pe deplin.

După ce se clătiseră din nou sub apa rece, se prăbușiseră în pat, unde se părea că adormiseră într-o clipită. Pentru că deja se făcuse dimineață.

Nici măcar nu-și amintea ultima oară când se trezise lângă un bărbat în patul ei. În același timp, nici nu-și mai amintea când fusese ultima oară când un bărbat îi făcuse curte cu atâta determinare.

Nu se simțea ca și cum i s-ar fi oferit fără luptă. Era mai degrabă ca și cum ar fi început ceva în care ar fi putut să-și pună încrederea. Brusc, un braț mare de bărbat o apucă de după talie. Dylan o trase sub el și își dădu seama că deja era excitat. S-ar părea că zvonurile erau adevărate și că bărbații chiar se trezeau așa. Începu să chicotească, neputând să se abțină.

– Ce e așa amuzant? o întrebă el, ridicându-se ușor ca să nu o strivească.

- Nimic. Mi-a venit în minte ceva amuzant.

Își plimbă degetele pe sprâncenele ei, iar Olivia oftă sub atingerea lui. Își dăduse deja seama că Dylan era genul căruia îi plăcea să mângâie o femeie. Cât despre ea însăși, își dădu seama că îi făcea plăcere să simtă mângâierile lui.

- Și nu vrei să-mi spui și mie? o întrebă el.

- Nu, spuse ea, rânjind.

Unele lucruri nu erau menite să fie împărtășite, își zise ea.

Nu se mai simțise de mult atât de liniștită. Fusese o adevărată corvoadă să țină piept atracției dintre ei, să-i țină piept chiar lui. Își îndreptă privirea spre el. În lumina dimineții îi admiră chipul neras și privirea seducătoare, iar în clipa aceea simți cum i se umezesc coapsele dezgolite. Lăsându-se mânată de instincte, își lăsă mâna să alunece spre erecția lui, plimbându-și degetele pe întreaga lungime.

El scoase un geamăt de plăcere și își arcui șoldurile sub atingerea ei.

- Nu mă tachina, o avertiză el.

- Nu încerc să o fac, îi promise ea, după care îl dezveli și începu să coboare pe trupul lui până ce ajunse la penisul lui enorm care părea deja pregătit pentru ea. Trebuie să mergem la muncă, așa că nu e cazul să pierdem timpul, zise ea, plimbându-și limba pe vârful erecției lui.

- Dumnezeule, gemu el, excitat. Nu e nevoie să...

- Vreau, i-o tăie ea, după care își punctă intențiile, cuprinzându-l în gură.

Avea un gust puternic, de bărbat, ușor sărat, iar Olivia scoase un geamăt de plăcere. Drept răspuns, Dylan își ridică șoldurile spre ea, împingându-se în gura ei.

Cu lacrimi în ochi, Olivia era hotărâtă să continue, dorindu-și doar că îl facă și pe el să se simtă la fel de bine pe cât se simțise ea seara trecută.

– Îmi pare rău, iubito, îi zise el, strecurându-și degetele prin părul ei, trăgând-o ușor de pletele lungi, în timp ce ea continuă să îl lingă ușor, cu hotărâre.

Își lăsă buzele să alunece pe erecția lui, atingându-i ușor zona sensibilă de sub vârf, după care îl cuprinse din nou cu gura.

Ușor, ușor, Dylan începu să-și unduiască șoldurile în sus și în jos, pe ritmul ei. Olivia își duse mâinile la baza penisului său, strângându-i carnea umedă, adăugând și mai multe presiune alături de gura ei.

Dylan gemul de plăcere și își înfipse degete în părul ei. Întreaga experiență i se păru atât de excitantă, își simți sexul atât de fierbinte și umed, că abia se abținu să nu se ridice și să îl călărească spre extaz. Doar că voia mai mult decât orice să îl facă să termine în gura ei.

Gândul acela o făcu să suspine de extaz, iar vibrațiile îl făcură să se elibereze. Își vărsă esența în gura ei, iar ea se grăbi să înghită tot, savurând fiecare picătură. Olivia îi dădu ușor drumul și își odihni capul pe pieptul lui, încercând să-și tragă răsuflarea.

– Îmi place să mă trezesc alături de tine.

Cuvintele lui o făcură să se topească pe dinăuntru. „Și mie", își spuse ea, nu tocmai pregătită să își împărtășească sentimentele așa ușor ca el.

– Vino aici, raza mea de soare, îi șopti el, după care o trase spre el și își lipi buzele de gura ei, fără să-i pese unde fuseseră până atunci, sărutând-o cu patimă.

Iar Olivia își dădu din nou seama cât de bine putea să sărute bărbatul acela. Suspină de plăcere și începu să-și frece șoldurile de el, făcându-l să izbucnească în râs.

– Stai liniștită. O să mă ocup imediat și de tine.

– Mă bucur să aud asta, zise ea, știind prea bine că noaptea trecută se dovedise a fi un amant generos, așa că nu avea nici cea mai mică îndoială că urma să îi satisfacă dorința aceea mistuitoare.

O împinse pe spate și începu să coboare ușor, admirând-o cu privirea aceea lacomă, ștergându-i toate nesiguranțele pe care le avusese vreodată legate de trupul ei.

O prinse cu ambele mâini de coapse și îi spuse:

– Desfă picioarele.

Cu sufletul la gură, Olivia făcu întocmai, lăsându-se expusă și goală în fața lui.

– Cine are nevoie de mic dejun când ai așa ceva în pat? șopti el, după care își strecură un deget pe sexul ei, despărțindu-i buzele, după care își plecă privirea și o linse ușor. O singură atingere fu urmată de un geamăt de plăcere.

Olivia se cutremură, întregul său trup savurând mângâierea aceea atât de intimă.

– Dumnezeule, Dylan.

El o ignoră și începu să-i sugă clitorisul, iar Olivia simți cum începe să urce pe culmile plăcerii. Se desfătă din ea ca un flămând, iar Olivia savură pe deplin toate senzațiile acelea minunate care o invadară în timp ce el continuă să se joace cu trupul ei.

Se cutremură sub atingerea lui, atât de aproape, atât de repede încât începu să pornească pe culmile climaxului pe neașteptate. Iar în clipa aceea el se opri, iar sentimentul acela incredibil se risipi.

– Nu!

– Ba da, zise el, râzând, plimbându-și vârful limbii pe clitorisul ei. O să fie și mai plăcut dacă mai aștepți puțin.

Îi fu imposibil să răspundă, mai ales când el continuă să îi mângâie locul acela sensibil într-o manieră care

îi luă mințile. Doar puțin mai multă presiune i-ar fi adus plăcerea, dar el părea hotărât să nu o satisfacă.

În schimb, își strecură un deget în interiorul ei, în același timp continuând mângâierile ispititoare.

Olivia începu să gâfâie, să își arcuiască șoldurile, își înfipse degetele în așternuturi și îl imploră:

- Dylan, te rog!

- Ce mă rogi? Vreau să te aud.

Pe lângă faptul că îi plăcea să o atingă, voia să o și audă vorbind. Avea lacrimi în ochi la intensitatea dorinței care aproape că pusese stăpânire asupra ei, dar care refuza să o satisfacă.

- Fă-mă să termin, te rog. Te rog!

Așa că o mai pătrunse cu un deget, făcând-o să-și desfacă picioarele și mai larg, strecurându-și degetele în ea, refuzând în continuare să o satisfacă.

- Mă omori, gemu ea, chinuită.

- Vreau să-ți dau cel mai mare orgasm pe care l-ai avut vreodată, îi promise el și, judecând după presiunea care se adunase în ea, îi dădu dreptate.

Doar că nu știa cât avea să mai poată să reziste.

- Ești gata? o întrebă el, simțindu-i răsuflarea fierbinte peste sexul ei doritor.

Olivia răspunse cu înflăcărare. Bărbatul acela reușise să o reducă la un ghem de emoții și dorințe. Brusc, își curbă degetele în interiorul ei, presând un loc anume și apoi un altul, atingând exact locul potrivit, după care Olivia începu să geamă de plăcere și să se cutremure. Își lipi apoi buzele de clitorisul ei, continuând să o pătrundă cu degetele, iar în clipa aceea Olivia scoase un țipăt de extaz. Ceva explodă în ea, o căldură arzătoare, un val fierbinte care o purtă pe culmile unui orgasm intens, care părea să nu se mai sfârșească niciodată, absolut perfect.

Și când începu să-și revină, îl văzu luând un prezervativ și îl simți pătrunzând în ea. Cu putere. Adânc. Continuă să o pătrundă hotărât, reușind cumva să găsească din nou locul acela deja sensibil și să o facă din nou să termine.

În cele din urmă, se întoarse la viață. Oare cât timp petrecuseră zăcând acolo, încercând să-și tragă sufletul? Își dădu capul pe spate și ridică privirea spre el. Dylan o întâmpină cu un surâs fericit, la fel ca el ei.

„Bineînțeles. A fost incredibil", își spuse ea.

– Nu te mișca. Mă întorc imediat.

Se ridică din pat și ieși încă dezbrăcat din cameră. Olivia nu reuși să-și ia ochii de la trupul lui puternic, de la linia spatelui său și de la cele două gropițe de deasupra fundului. Speră din tot sufletul ca sora ei să nu aleagă tocmai momentul acela ca să se întoarcă acasă.

Gândul o făcu să râdă. Avery o sfătuise să nu rateze ocazia. Să se distreze. Iar Olivia făcuse întocmai. Se distrase de minute, după o lungă perioadă petrecută pe uscat. Dar până și ea își dădea seama că era ceva mai mult la mijloc. Ea și Dylan se înțelegeau atât de bine, își zise ea, cu un nod în gât.

Și, după cum obișnuia să facă de fiecare dată când se lăsa mânată de sentimente, de fiecare dată când era fericită, în mod inevitabil, începu să facă comparații în mintea ei. Oare și mama ei simțise aceleași lucruri când îl cunoscuse pe tatăl ei? Oare cât timp trecuse înainte să-și dea seama că lucrurile nu erau deloc ceea ce păreau a fi? Alex nu era cu mult mai tânăr decât Ina, ceea ce însemna că tatăl ei îi fusese infidel mamei sale aproape de la bun început. Sau poate că mama ei nu avusese nici cea mai mică idee. La urma urmei, nici ea nu-și dăduse seama că Jeff era combinat cu asistenta lui, chiar sub nasul ei. Încercă să alunge gândurile acelea ridicole,

cu toate că nu era deloc ușor să nu facă comparații. Trebuia să facă cumva să lase trecutul în urmă dacă voia să se bucure de viață.

Iar Dylan părea să îi dea numai motive de bucurie.

Dylan rămase la micul dejun alături de Olivia și de Avery, care își anunță sosirea începând să țipe la ei pentru că-și lăsaseră hainele aruncate pe masa de la bucătărie. Dylan începu să râdă, în timp ce Olivia se făcu roșie la față. Dar Avery adusese brioșe, Olivia pregăti cafea și mâncară pe fugă. Dylan o trase apoi pe Olivia la ușa de la intrare, sărutând-o lung și pătimaș, ca să îi demonstreze cât de bine se simțise alături de ea seara trecută.

La insistențele Oliviei, ajunseră separat la muncă. Lui Dylan nu-i păsa dacă lumea avea să afle că sunt împreună. Nici nu apucă să se așeze la birou, că fu chemat într-o ședință urgentă.

Cu doar o săptămână rămasă până la Pro Bowl, Ian convocă o ședință. Dat fiind că ultima escapadă a lui Big fusese, bineînțeles, descoperită de cei de la TMZ, era evident că Ian voia să fie la curent cu tot ce se petrecea. Cu toate că Pro Bowl-ul era mai degrabă un eveniment individual, era o ocazie pentru jucători de a-și reprezenta echipele. Ceea ce însemna că întreaga deplasare reprezenta o mare responsabilitate pentru Dylan. Și că nu avea timp de lucruri care să-i distragă atenția.

Dar de îndată ce luă loc la masa de conferințe, se întrebă dacă chiar îi va sta mintea la imaginea echipei, la jucători sau la program. Nu, bineînțeles că nu. Pentru că nu și-o putea scoate din cap pe femeia aceea care își deschisese trupul în fața lui seara trecută. Îi răsună în minte ecoul râsului ei, la o glumă spusă de Riley, iar sunetul acela îi aprinse toate simțurile, ceea ce îl făcu să strângă pixul în mână.

Se uită lung la ea și îi întâlni direct privirea. Ridică ușor din sprâncene, iar ea îi zâmbi cu buzele acelea cărnoase care se strânseseră în jurul penisului lui în dimineața aceea. O clipă mai târziu, Olivia își reîndreptă atenția spre hârtiile din fața ei. Dylan băgă mâna sub masă și încercă să își tempereze erecția, blestemând efectul pe care reușea femeia aceea să-l aibă asupra lui, fără nici un control din partea sa.

- Bun, să trecem la treabă, le spuse Ian, din capul mesei, semn că ședința era pe punctul de a începe.

Riley stătea la dreapta lui, urmată de Olivia. La stânga lui se aflau antrenorul Carter și oamenii de la PR care stăteau cu grijă la tot pasul.

- Dylan, vrei să începi tu? zise Ian, după care luă loc la masă.

Dylan încuviință.

- Hotelul e pregătit, am făcut rezervări la Montelucia Resort and Spa în Scottsdale.

- Da, totul este confirmat, adăugă Riley, asistenta lui.

- În după-amiaza asta am o întâlnire cu jucătorii și cu echipa de PR, spuse Dylan, făcând semn spre aceștia. O să le explicăm regulile generale, lista de interviuri deja stabilite și varianta că s-ar putea să apară și interviuri neplanificate. Nu prevăd nici o problemă.

- Așa sper și eu, zise Ian. Liv, vreau să mergi și tu cu ei.

- Poftim? întrebă Olivia, luată pe nepregătite.

- Antrenorul Carter mi-a spus că nu ar fi reușit să se înțeleagă cu Big fără ajutorul tău, așa că vreau să fii aproape, în caz de orice.

Olivia dădu să spună ceva, dar se opri, iar Dylan abia se abținu să nu rânjească. Se părea că norocul îi surâdea, pentru că el și Liv erau pe punctul de a pleca

într-o oază din deșert pentru o săptămână de lucru. Dar și de plăcere. Chiar dacă Ian nu avea nici cea mai mică idee de favoarea pe care i-o făcea.

– E vreo problemă? o întrebă Ian pe sora lui.

Brusc, Olivia îi zâmbi.

– Dacă e vreo problemă să merg în Scottsdale, Arizona, pentru o săptămână? Nu, nici o problemă.

Ian făcu abstracție de entuziasmul ei și continuă discuția:

– Carter, vreau să fii și tu acolo, pentru întăriri.

Celălalt bărbat, el însuși un fost câștigător al premiului pentru cel mai valoros jucător, un antrenor de renume, ajuns de la patruzeci și cinci de ani, pe care cei de la Thunder erau norocioși să-l aibă în echipa lor, pur și simplu încuviință.

– Oricum aveam de gând să merg.

Olivia bătu ușor cu pixul în masă.

– Dylan, la ce oră e ședința? îl întrebă ea, întâlnindu-i privirea, cu ochii aceia specifici familiei Dare, cu o nuanță de indigo, încadrați de gene negre și groase.

Aceeași ochi care îl priviseră uluiți noaptea trecută, cu doar câteva secunde înainte să fie cuprinsă de unul dintre nenumăratele orgasme explozive. Cu un nod în gât, Dylan se foi în scaun, vizibil agitat.

– La trei, la vestiare, răspunse el.

– O să vin și eu. E important ca Big să știe că vorbim serios.

În următoarele treizeci de minute, echipa de PR își prezentă planurile pentru următoarea săptămână și scenariile propuse pentru a remedia problemele cauzate de Big. În cele din urmă, lunga ședință ajunse la final.

– A înțeles toată lumea ce are de făcut? îi întrebă Ian, aruncând o privire în jurul mesei.

Toată lumea încuviință, după care își strânseră dosarele și toate celelalte lucruri și plecară cu toții în birourile lor, înapoi la treabă.

Dylan rămase pe loc, știind că Olivia avea să treacă pe lângă el spre ieșire. Când se apropie de el, simți un iz de parfum, o mireasmă care rămăsese pentru totdeauna întipărită în mintea lui.

- Liv...

- Da, Dylan? Se îndreptă spre el cu dosarul la piept, acoperindu-și sânii aceia minunați pe care îi simțise pe pieptul lui gol. Cu ce pot să te ajut? îl întrebă ea.

- Ah, ce întrebare cu subînțeles, domnișoară Dare.

Olivia se îmbujoră, dar îi răspunse cu un surâs poznaș, pentru că împărțeau un secret. Un nivel de intimitate de care nimeni altcineva nu știa. Până și Dylan se văzu nevoit să recunoască faptul că era un sentiment captivant. Își băgă mâinile în buzunar, ca să se abțină să nu pună mâna pe ea.

- Presupun că o să-ți petreci sfârșitul de săptămână făcând bagaje?

Olivia încuviință.

- Noroc că locuim în Florida. Am deja genul de haine de care voi avea nevoie.

Dylan se dădu mai aproape.

- Speram să fie și ocazii în care să nu ai nevoie de haine.

Cu sufletul la gură, Olivia zise:

- Domnule Rhodes, ești tare obraznic.

- Abia aștept să-ți arăt cât de obraznic pot să fiu.

La opt dimineața în ziua plecării spre Arizona, Olivia își trase bagajul după ea prin terminalul aeroportului din Miami. Venise îmbrăcată într-un costum albastru-deschis, știind că, de îndată ce urmau să ajungă

la hotelul din Phoenix, avea să se schimbe în ceva mai lejer. Totuși, pentru moment, venise să reprezinte întreaga echipă. Trecu pe la check-in și pe la securitate, după care se opri să-și ia o sticlă de apă și se îndreptă spre poartă. Era, de felul ei, o persoană punctuală, mai ales când zbura, așa că își dădu seama că ajunsese prima din echipă la poartă. Așa că se instală cu iPad-ul și cu căștile ei.

După un timp, cineva o bătu pe umăr, iar când ridică privirea, dădu peste Marcus Bigsby. Dacă ar fi fost afară, cu siguranță i-ar fi blocat soarele, atât de masiv era băiatul acela.

Își dădu jos căștile din urechi și ridică privirea spre el.

– Bună, Marcus. Mă bucur să te văd.

– Bună dimineața, domnișoară Olivia.

Olivia zâmbi, amuzată de aerul lui formal. Uneori putea să fie atât de politicos, alteori atât de problematic.

– Ai dreptate, e o dimineață bună și însorită. Ești pregătit pentru Phoenix?

Tânărul se așeză pe scaunul gol din fața ei.

– Da, presupun că da.

– E al treilea eveniment Pro Bowl la care iei parte, îi spuse ea, încruntată. Nu ești entuziasmat?

– Ba da. Dar mama e supărată pe mine pentru că l-am trimis pe Wendell înapoi acasă. Zice că am nevoie de familie alături.

– Nu ai nevoie de o dădacă. Pur și simplu, trebuie să ai mai multă încredere în tine.

„Și mai puțină încredere în Wendell", își spuse ea.

– Chiar crezi?

– Da, răspunse ea.

Pe cât era de încrezător în propriile sale forțe pe terenul de fotbal, din păcate, în alte aspecte ale vieții sale, ducea lipsă cu desăvârșire. Dar era apreciat de coechipierii săi, care îl luaseră sub aripa lor protectoare, așa

că avea toate șansele ca lucrurile să meargă în favoarea lui de acum înainte.

– Big, amice! exclamă Glenn Sander, fundașul Thunder, făcându-și intrarea.

La cei 1,78 m ai săi, destul de scund după standardele din fotbal, jucătorul cu păr blond se îndreptă voios spre colegul său, iar cei doi își strânseră bucuroși mâna.

E o zi superbă pentru zbor! spuse Glenn, cu zâmbetul pe buze, după care își îndreptă atenția spre Olivia: Salutare, domnișoară Dare.

– Se pare că nu ți-e deloc greu să te trezești dimineața devreme, îi zise Olivia zâmbind.

Glenn începu să râdă și se așeză pe scaunul de lângă Marcus. Recunoscătoare la gândul că Big avea un motiv ca să nu se mai gândească la vărul său, Olivia își îndreptă din nou atenția spre lectura sa. Cu toate acestea, doar câteva clipe mai târziu, simți o mireasmă familiară care reuși să-i distragă atenția.

– Ți-a fost dor de mine? o întrebă Dylan, strecurându-se pe scaunul gol de lângă ea.

Ea clătină din cap.

– Am fost prea ocupată să-mi aleg hainele și să-mi fac bagajele, minți ea, prefăcându-se ocupată să citească o revistă pe tabletă.

Dar adevărul era că nu se putea concentra la nimic altceva decât la bărbatul de lângă ea și la faptul că simpla lui prezență reușea să-i bucure ziua.

– Văd că știi exact cum să frângi inima unui bărbat, zise el, după care veni mai aproape de ea și își lipi vârful nasului de gâtul ei, savurându-i parfumul. Miroși minunat.

Și el mirosea la fel de bine. Olivia închise ochii și îi inhală mireasma puternică, după care se retrase pe marginea scaunului.

– Nu vreau să ne vadă jucătorii, zise ea, întâlnindu-i privirea amuzată.

– Nu cred că le pasă de noi.

Și Olivia se îndoia de asta, dar prefera să păstreze un aer de profesionalism.

– Trebuie să le dăm un bun exemplu.

Dylan se uită lung la ea preț de câteva clipe, după care își îndreptă atenția spre ceilalți bărbați.

– Vrea cineva o cafea? îi întrebă el.

Marcus, Glenn și Sawyer, care abia sosise, dădură din cap că nu și spuseră la unison:

– Nu, mulțumim.

– Ei bine, mie mi-ar prinde bine una, zise Dylan, ridicându-se în picioare. Vino cu mine, îi spuse el, după care o luă de mână și o ridică pe sus.

– Chiar nu e cazul să faci pe șeful cu mine, mormăi ea. Stai puțin, zise ea, desprinzându-se din strânsoarea lui. Își băgă iPad-ul în geanta de voiaj și își scoase poșeta. Băieți, sunteți buni să aruncați un ochi la lucrurile mele?

Băieții încuviințară din cap.

Dylan îi făcu semn să o ia înaintea lui. Olivia nu se putu abține să nu admire ținuta lui, pantalonii negri și cămașa crem, care îi dădeau un aer atât de sexy și de sofisticat. Era atât de fascinată de el, încât își dădu seama că avea să-i fie din ce în ce mai greu să păstreze relația lor în secret.

Nici nu apucă bine să o ia pe coridor, că el o și cuprinse de după talie și o trase spre o poartă pustie și nu se opri până nu ajunseră într-un colț, departe de ochii lumii.

– Ce crezi că faci? îl întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Vreau să fim doar noi doi, ca să-mi dai sărutul de bună dimineața, zise el, după care o prinse de cap și se dădu mai aproape de ea, lipindu-și buzele de gura ei.

– Mmm, gemu ea, fără să se jeneze să recunoască faptul că și ea își dorea același lucru.

Își strecură limba în gura ei, și Olivia simți cum întregul trup i se trezește la viață, savurând aroma lui mentolată. Îl întâmpină cu limba, iar sentimentele doritoare pe care le suprimase tot weekendul o treziră la viață. Cu o mână Dylan o apucă de după talie, iar cu cealaltă o trase ușor de coada lungă, trimițându-i senzații intense până în sex, în timp ce gura lui continuă să o devoreze pe a ei.

– Așa ar trebui să înceapă o dimineață bună, îi spuse el, întrerupând sărutul.

– Așa e, șopti ea, trecându-și limba pe buze, în timp ce el îi urmări mișcările cu ochi arzători.

– Ce-ți mai place să mă provoci.

Olivia îi zâmbi periculos.

– Înainte să fiu tentat să încep ceva ce nu am cum să duc la bun sfârșit acum și aici, ce ai zice de o ceașcă de cafea? o întrebă.

– Sună bine, răspunse ea.

Avea nevoie de o doză de cofeină, căci o aștepta un zbor lung.

Dylan merse pe lângă ea, fără să-și ia mâna de pe spatele ei, un gest posesiv despre care Olivia își dădu seama că îi făcea plăcere. Mare plăcere. Se așezară la coada scurtă de la Starbucks, iar când le veni rândul să comande, Dylan ceru o cafea neagră, mare pentru el, după care se întoarse spre ea și o întrebă:

– O cafea cu lapte de soia?

Olivia îl privi surprinsă.

– Lucrăm de mult timp împreună, îi reaminti el. Iar când vine vorba de tine, țin minte.

Acel comentariu simplu o flată atât de tare. Bărbatul acela știa exact ce să facă și ce să spună. Dar

oare chiar era chiar atât de sincer? Spre deosebire de ceilalți bărbați?

Își luară cafelele și se îndreptară înapoi spre poartă, spre scaunele lor. Un angajat de la compania aeriană îi anunță că urmau să fie gata de îmbarcare de îndată ce aveau să curețe avionul după zborul anterior.

Olivia era nerăbdătoare să urce la bord. Își scoase telefonul și îi trimise un mesaj surorii sale, spunându-i că avea să o anunțe de îndată ce ajungea în Arizona, după care îi mai dădu un mesaj lui Ian, ca să nu-și facă griji și un altul mamei sale.

- Le dai de veste tuturor? o întrebă Dylan, cu un zâmbet amuzat pe chipul lui frumos.

- Nu chiar tuturor.

El se dădu mai aproape de ea.

- Cum e să crești cu o familie așa mare?

Olivia căzu câteva clipe pe gânduri, după care răspunse:

- Ei bine, partea bună e că nu ești niciodată singur. Iar partea proastă? Că nu ești niciodată singur, zise ea, râzând.

- Și totuși, sunt sigur că e fain.

- Sunt momente și momente.

- Și te-ai înțeles foarte bine cu mama ta, nu-i așa?

Olivia dădu din cap că da și zise:

- E o femeie puternică.

- Ești o norocoasă, zise el, schimbându-se la față.

Era evident că se gândea la propria mamă și la neajunsurile ei.

Ce putea să-i spună unui om care nu avusese niciodată cu adevărat, nici mamă, nici tată? Olivia și frații ei o avuseseră măcar pe Emma, mama lor.

- Dar ai avut-o pe sora ta, îi zise ea, încercând să spună ceva încurajator.

– Da, sora mea e extraordinară. Dar de sărbători am fost întotdeauna doar noi doi. Și e greu când nu prea ai bani să cumpere cadouri.

Olivia oftă. Nimic nu era perfect. Nimeni nu avea tot ce-și putea dori de la viață, își spuse ea.

– Pe de altă parte, noi am avut toți banii din lume. Și tocmai asta a fost problema – faptul că tata încerca să ne cumpere iubirea. Cred că și-a spus că, atât timp cât nu ducem lipsă de bunuri materiale, nu o să ne pese atât de tare că el nu era niciodată acasă.

– Și a funcționat?

– Deloc, șopti ea, cu o voce îndurerată. Habar n-ai de câte ori nu am desfăcut cadourile de Crăciun doar cu mama pentru că trăiam cu impresia că tata era la muncă. Doar ca să aflăm peste ani că, de fapt, era alături de amanta lui și de cealaltă familie a lui, zise ea, încercând să-și țină în frâu lacrimile, ca de fiecare dată. Acceptase situația cu mult timp în urmă. Nu ai observat că nici măcar nu a venit la ziua mea?

– Ți-a spus de ce nu a venit? o întrebă Dylan, încruntat.

– Mi-a trimis vorbă prin Alex. Și m-a și sunat după aceea. Ca de obicei, vechea poveste.

– Și, cu toate acestea, nu le porți pică lui Alex și celorlalți frați vitregi?

– E greu să explic de ce nu le port pică, zise Olivia, cu un nod în gât. O lungă perioadă de timp Ian a refuzat să vorbească cu tatăl nostru. Probabil că nici până acum nu i-a trecut supărarea. Dar eu și Avery... Noi am aflat adevărul pe când sora noastră vitregă, Sienna, era foarte bolnavă. Ar fi murit fără un transplant de măduvă. Mi-a fost milă de toți acei copii. Iar odată ce Avery a aflat că poate să-i fie donator, am refuzat să o las singură în spital. Așa că am ajuns să-i cunosc mai bine. Și n-am mai

avut timp să le port pică pentru că a intervenit realitatea unor frați noi și a unei fete foarte bolnave, zise ea, încercând să explice în cei mai simpli termeni trecutul ei tumultos.

Reușise povestea aceea să o sperie? Cu siguranță, dar preferă să nu îi spună cât de mult îi răpise tatăl ei din capacitatea de a avea încredere în bărbați. Iar aventura lui Jeff reușise să cimenteze și mai mult teama aceea.

Olivia își coborî privirea, tresărind când își dădu seama că Dylan începuse să-i mângâie mâna cu degetele lui aspre, încercând să-i ofere liniște și înțelegere.

Își drese apoi glasul și îi zise:

– Părinții îți pot face multă rău, făcând referire la propriii părinți. Mă duc să arunc paharul de cafea. Pot să-l iau și pe al tău?

– Mulțumesc, spuse ea, întinzându-i paharul gol, recunoscătoare că hotărâse să schimbe subiectul.

Fusese o conversație neașteptat de încărcată, menită să dezvăluie părți ale psihicului ei care încă încercau să se vindece. Chiar dacă el nu o știa, își zise ea, regreta profund că sentimentele acelea vechi erau pe punctul de a-i strica distracția alături de Dylan.

Așa că se ridică de pe scaun, gata să-și întindă picioarele, să lase trecutul în urmă și să se bucure de o săptămână de soare, distracție, muncă și, da, de bărbatul acela incredibil de sexy care părea hotărât să îi ofere toată atenția. Nu avea să rateze ocazia.

– Zborul 882 de la Miami spre Pheonix este gata de îmbarcare. Vom începe îmbarcarea cu pasagerii de la clasa întâi, se auzi o voce în difuzoare, chiar când Dylan se apropie de ea.

– Ești gata?

– Abia aștept, spuse ea, vizibil nerăbdătoare.

Dylan se aplecă și își luă bagajul de pe jos, și în clipa aceea îi sună telefonul.

– O să răspund în drum spre poartă.

Olivia ridică din umeri și porni în urma lui, iar Dylan își dusese telefonul la ureche.

– Bună, Meg. Tocmai mă pregătesc să urc în avion. S-a întâmplat ceva?

Adică fosta lui iubită îl suna chiar când era pe punctul de a pleca din oraș? Serios? Într-o clipită, buna ei dispoziție se risipi. Nu era vorba că nu credea în prietenia dintre un bărbat și o femeie... Sau poate că, de fapt, chiar nu credea în așa ceva. Mai ales între un bărbat și o femeie care împărtășiseră o relație atât de intimă. Dar această Meg chiar nu avea nici o prietenă căreia să-i povestească despre problemele ei?

– Uite ce, fie te apuci tu să-i strângi catrafusele, fie aștepți până ce se întoarce neisprăvitul ăla din Las Vegas și îl pui pe el să-și facă bagajele. În orice caz, a venit momentul să pui punct întregii povești.

Super, carevasăzică, o mai și încuraja să se despartă de prietenul ei. Olivia ar fi dat orice să nu-și facă astfel de scenarii, dar nu se putea abține.

Odată ce ajunseră la poarta de îmbarcare, Dylan spuse:

– Te sun când ajung în Pheonix. Iar după câteva clipe de pauză, adăugă: Da, bine. Ai grijă de tine. Pa.

Olivia strânse din dinți și îi întinse femeii biletul pentru a fi scanat și, după ce îl primi înapoi, porni grăbită înainte.

– Liv, așteaptă-mă! strigă Dylan în urma ei.

Așa că încetini, iar el o prinse din urmă.

– Scuze, Meg are ceva probleme cu iubitul ei.

– Și apelează la tine că să i le rezolvi? îl întrebă ea, ridicând din sprâncene. Ce drăguț!

Apoi urcă în avion rănită și furioasă, fără nici un motiv anume. Sau cu un motiv anume. Încă dezbătea problema.

Se așeză la locul ei, simțind privirea preocupată a lui Dylan îndreptată spre ea, după care se așeză și el pe scaunul alăturat. Dar Olivia nu îi oferi nimic, nici un răspuns. În schimb, îi ceru stewardesei o pernă și o pătură, după care se înveli și se culcă.

capitolul 5

Dylan își dădu seama că făcuse o gafă de îndată ce rostise numele lui Meg cu voce tare. Cu toate că știa prea bine că sentimentele sale față de Meg erau doar platonice, începu să se întrebe dacă Olivia chiar îl crezuse.

Nu-i plăcea să se gândească la varianta că Olivia nu ar avea încredere în cuvântul lui, își spuse el, încruntat. Cu toate acestea, dacă și pe ea ar fi sunat-o fostul iubit chiar înainte de a se urca în avion, la scurt timp după ce mirosise parfumul acestuia pe hainele ei, probabil că nici el nu ar fi stat tocmai liniștit.

– La naiba!

Era deja în aer, și Olivia adormise chiar înainte ca avionul să decoleze. Ceva îi spunea că încerca înadins să îl evite pe el și orice discuție legată de Meg.

Își trecu mâna prin păr și aruncă o privire spre frumoasa adormită. Olivia avea un profil atât de delicat. Coada lungă și împletită îi căzuse ușor pe umăr și, din când în când, scotea câteva sunete firave, care îl făceau să zâmbească.

Nu avea nici o urmă de îndoială că sentimentele lui pentru ea erau diferite de orice mai simțise până atunci. Din prima clipă în care făcuseră cunoștință, de prima oară de când îi strânsese mâna, femeie aceea îl lovise din plin. Iar după ce aflase că era genul de femeie cu care putea chiar să vorbească despre fotbal, căzuse și mai tare sub vraja ei. Doar că, pe vremea aceea, ea era cu cineva. Dar tot ar fi trebuit să facă o încercare.

Iar de data asta nu avea de gând să mai stea la distanță de ea.

*

Olivia se trezi cu gâtul înțepenit, cu capul într-o parte și cu o pernă tare sub cap. Deschise ușor ochii, iar când văzu spatele scaunelor din fața ei, își dădu seama că era în avion și că adormise cu capul pe umărul lui Dylan.

Ar fi vrut să sară în sus, dar durerea de gât o împiedică să facă vreo mișcare bruscă.

- Au, mormăi ea, încercând să-și îndrepte capul.

- Hei, îi spuse Dylan. Ești bine?

- Mă doare gâtul. Am dormit aiurea, răspunse ea, forțându-se să se întoarcă spre el. Îmi pare rău că am ajuns să dorm pe tine.

- Mie nu-mi pare rău.

- Dylan... zise Olivia, oftând.

- Livvy, o să-ți spun ceva și vreau să mă asculți cu atenție.

Ah, își spuse ea, îndoindu-și piciorul sub ea.

- E vorba despre Meg.

Cu un nod în gât și cu gura uscată, Olivia zise:

- Nu-mi ești dator cu nici o explicație.

În timp ce se prefăcuse că doarme, înainte să adoarmă cu adevărat, stătuse să analizeze bine situația. Da, poate că era geloasă pe fosta lui iubită - ar fi fost o minciună să spună că nu era - dar ea și Dylan nu făcuseră altceva decât să petreacă o noapte împreună. Nu-și datorau nimic unul celuilalt. Era o simplă aventură, o distracție, și trebuia tratată ca atare.

- E în regulă. E vina mea, scuze, spuse ea, sperând din tot sufletul să nu urmeze o lungă descriere a relației pe care Dylan o avea cu femeia aceea. Nu am nici un motiv să te iau la întrebări în legătură cu prieteniile tale.

- Chiar așa?

- Da, răspunse ea. La urma urmei, între noi e o simplă aventură. Sex, distracție și, mai nou, o escapadă la soare. Asta e tot.

- Chiar așa? repetă el, uitându-se lung la ea.

- Da. Va trebui să am grijă și să țin sub control tendința asta a mea de a uita unde mi-e locul.

- Locul tău, repetă el, de parcă ar fi fost convins că Olivia începuse să-și piardă mințile, așa că ea simți nevoia să se explice:

- Nu suntem într-o relație, așa că n-o să se mai repete, spuse ea, ridicând o mână, pe un ton solemn. Promit.

Dylan făcu ochii mari.

- Te-ai lovit cumva la cap în somn? E umărul meu chiar atât de tare?

- Ce tot spui acolo?

- Tind că cred că ți-ai pierdut memoria. Pentru că eu țin clar minte că ți-am spus că vreau să văd cum vor decurge lucrurile între noi. Iar pentru mine, asta înseamnă mai mult decât o aventură.

În clipa aceea, Olivia fu cuprinsă de panică. Într-un timp atât de scurt, reușise să se îndrăgostească de bărbatul acela. Și nu era prima oară când i se întâmpla. Își aminti vremea când era tânără, aiurită și, peste noapte, însărcinată, în timp ce iubitul ei avea o aventură pe la spatele ei, în timp ce ea ignorase toate semnalele.

Și asta doar pentru că își dorise cu disperare să însemne ceva pentru cineva. Pentru că își dorise ca bărbatul din viața ei să o iubească și să îi ofere siguranța care îi fusese răpită din clipa în care aflase despre cealaltă familie a tatălui său. Brusc, ea și Avery nu mai erau prințesele lui, fiind nevoite să împartă rolul acela cu Sienna, cealaltă fiică a lui. Cu ceilalți copii ai lui care nu primeau cadouri oferite din vinovăție, și asta pentru

că ei se bucurau de prezența lui la serbări școlare, în vacanțe, pentru că ei nu primeau scuze legate de muncă.

Așa că își pusese toate speranțele în prima ei relație serioasă, cu un bărbat care nu doar că o înșelase, dar care, de îndată ce îi spusese că era însărcinată, reacționase de parcă nu ar fi avut nici o legătură cu asta. O concepție imaculată. Brusc, nu mai dorise să aibă nimic de-a face cu ea și cu copilul ei.

- Olivia, ești bine? o întrebă Dylan, fluturându-și mâna în fața ei. Ești palidă și nu mai spui nimic.

Olivia clipi de câteva ori, încercând să se întoarcă în prezent.

- Sunt bine. Îmi pare rău. Pur și simplu.... Încercă să vină cu o explicație plauzibilă pentru golul ei mental și decise să-i spună adevărul: Dylan, trecutul meu e dureros. Nu e evident cu ochiul liber și puțină lume știe despre asta, dar cred că ideea de a ști că ești în contact cu fosta ta mi-a adus aminte de perioada aceea din viața mea.

Dylan încuviință ușor din cap, cu ochii mari, înțelegători.

- Am stabilit deja că sunt lucruri pe care nu le știu. Și nu am de gând să te forțez să vorbești cu mine. O să-mi povestești tot când o să te simți pregătită să o faci.

Olivia își trecu limba peste buzele uscate.

- Ești un bărbat atât de înțelegător.

Dylan o apucă de coadă și o trase ușor spre el.

- Da, din unele puncte de vedere. O trase și mai aproape de el, la doar câțiva milimetri de gura lui. Și din alte puncte de vedere, când vine vorba despre alte lucruri, nu chiar.

Își trecu limba pe buzele ei, iar Olivia se topi în atingerea lui.

- Așa, lasă-te purtată de sentimente. Și restul o să vină de la sine, bine?

– Încerc, îi făgădui ea atât lui, cât și ei înseși.

Își desfăcu buzele ca să o sărute, un sărut atât de minunat care o făcu să uite de toate incertitudinile și de toate problemele care îi trecuseră până atunci prin minte. Asta până ce fură întrerupți de fluierături.

Dylan întoarse capul și ridicară amândoi privirea spre Marcus, care se uita la ei cu un rânjet pe buze, felicitându-i din priviri.

– V-am prins, se amuză jucătorul, rânjind.

Olivia se făcu roșie la față știind că secretul ei ieșise la iveală. Nu o deranja să afle lumea, dar voia să se asigure că reputația ei profesională nu urma să aibă de suferit. Doar că, acum că aflase Big, în cel mai scurt timp urma să se împrăștie vorba și către restul echipei. Iar ceva îi spunea că Dylan nu avea să se dea în lături de la o complimenta în public. Și în clipa aceea își dădu seama că nici măcar gândul acela nu o deranja pe cât de mult s-ar fi așteptat să o facă.

Olivia aștepta la rând să se cazeze la Montelucia Resort and Spa. Aeroportul fusese plin ochi de turiști nerăbdători să ia parte la meci, iar hotelul era la fel de ticsit, ceea ce însemna că abia reuși să se cazeze.

Dylan rămăsese alături de șofer ca să se asigure că toate bagajele sunt etichetate corespunzător. Răsuflă ușurată să nu-l aibă alături, să se poate simți o clipă în largul ei. Căldura din deșert nu se compara cu căldura pe care reușise Dylan să o stârnească pe scaunul de lângă ea.

Fusese un zbor lung, de patru ore și jumătate, timp în care piciorul lui se tot frecase de al ei. Îi plăcea în mod deosebit să se joace cu părul ei și petrecuse mult timp trecându-și degetele prin coada ei, mângâindu-și obrajii

cu vârfurile părului ei, ducându-și coada lungă la nas, ca să-i adulmece aroma.

Olivia își făcu ușor vânt cu mâna. Își spuse că zăpușeala din hol era cea care o mistuia, dar adevărul era altul. Era doar cu gândul la Dylan. În fel de fel de fantezii. Devenise un obicei prost. Doar că nici un alt bărbat nu mai fusese vreodată atât de interesat de ea. Bărbatul acela făcuse din ea nucleul atenției lui și, o parte din ea încă tânjea după afecțiune din partea lui. Și tocmai aceea era partea în care nu avea încredere, pentru că o împingea să facă lucruri stupide și să facă abstracție de toate semnalele importante.

- M-am ocupat de bagaje, îi spuse Dylan, și de îndată ce apăru în dreptul ei, Olivia simți că îi fuge pământul de sub picioare.

Bărbatul acela emana atâta sexualitate, de la părul lui brunet, la barba pe care ajunsese să o adore, și la trupul tonifiat întreținut la sala de sport de la stadion.

În plus de asta, era inteligent, priceput la munca sa și știa cum să pună problema cu jucătorii și cu conducerea, reușind să obțină tot ce-și dorea, fără să facă cereri exagerate, fără să intimideze pe nimeni. Fusese dintotdeauna sensibilă la tipii deștepți și chipeși, iar Dylan era întruchiparea perfectă.

- Foarte bine. Mulțumesc că te-ai ocupat de bagaje.

- A mai înaintat coada? o întrebă.

- Puțin, răspunse ea, pentru că mai erau câțiva oameni în fața lor. Unde sunt jucătorii? întrebă, aruncând o privire în jur și nevăzând nici urmă de ei.

- Dau autografe. Unul dintre beneficiile faptului că evenimentul Pro Bowl obișnuia să se organizeze în Hawaii era că aveam parte de mai multă intimitate. Doar că anul acesta s-a schimbat situația. Totuși, s-ar părea că le place atenția. Însă Maddox și soția lui își vor

dori mai multe intimitate pentru bebelușul lor, zise el, făcând referire la jucătorul lor însurat, care ajunsese mai devreme alături de familia lui.

Olivia încuviință.

- De regulă călătorește alături de garda lui de corp când pleacă cu copiii în deplasare. O să fie bine.

Îi sună telefonul și se grăbi să răspundă:

- Alo?

- Livvy! Cum e în Arizona? o întrebă Avery, sora ei mai mică.

- Minunat. Foarte cald. Și mult prea aglomerat, mormăi ea.

Din fericire, coada din rândul ei se împărțise deja în două.

- Cum a fost zborul? Ai cedat farmecelor lui Dylan și v-ați tras-o în avion? o întrebă sora ei.

Olivia aruncă o privire spre bărbatul în discuție și făcu un pas în spate, discret. Spera din tot sufletul că nu auzise cuvintele scăpate din gura spurcată a surorii sale și că nici nu citise expresia de dorință de pe chipul ei, la gândul sugestiei lui Avery.

- Nu ai nimic mai bun de făcut decât să mă enervezi? zise ea, neputând să se abțină să nu izbucnească în râs.

Drept răspuns, sora ei oftă dramatic în receptor.

- Fii serioasă. Oricum v-ați tras-o deja. Și acum că ați ajuns într-un hotel de lux, cu jacuzzi, piscine și Dumnezeu mai știe ce, e... destinul. Soarta. Poți măcar să recunoști că e...

- Legat de afaceri, zise Olivia, căci acesta era și adevărul.

- Voiam să spun, romantic.

Bine, și asta. Doar că nu avea de gând să-i dea surorii sale satisfacție.

– Următorul! strigă recepționerul, făcându-i semn Oliviei să se apropie.

– Trebuie să mă duc să mă cazez, îi spuse Olivia surorii sale, răsuflând ușurată că discuția ajunsese la sfârșit.

– Bine, dar să nu uiți ce ți-a spus psihologul. Nu lăsa trecutul să-ți definească viitorul.

Avery făcea referire la psihologul la care Olivia fusese de câteva ori, răpusă de durere și de disperare, dar la care nu se mai întorsese după ce își dăduse seama că nu voia să mai discute despre copilul pe care îl pierduse tocmai când își dăduse seama că și-l dorea. Îi era îngrozitor de greu să retrăiască experiențele trăite în biroul acela atât de rece. Realitatea fusese îndeajuns de dureroasă și încă mai trăia cu ea.

– Încetează, Avery, zise ea, făcând un pas spre recepție.

– Relaxează-te! Distrează-te! Sau fă măcar mai mult sex! se grăbi sora ei să-i spună înainte ca Olivia să îi închidă telefonul în nas.

– S-a întâmplat ceva important? o întrebă Dylan zâmbind.

– Nu. Pur și simplu nu pot să scap de Avery.

Apoi se îndreptară împreună spre recepție.

– Cu ce vă pot ajuta? îi întrebă recepționerul brunet.

Olivia se lipi de tejghea și îi zâmbi politicos.

– Numele meu este Olivia Dare.

– Iar eu sunt Dylan Rhodes, zise el, din spatele ei, apropiindu-se ușor de ea.

În clipa aceea, Olivia simți un curent electric între ei.

– Ați venit în vacanță? îi întrebă recepționerul. În luna de miere?

Pe sub tejghea, Dylan o luă de mână, hotărât să nu-i mai dea drumul. O cuprinse un val de căldură și, cu toate că încercă, nu reuși să se elibereze din strânsoarea lui.

- Din păcate, încă nu am reușit să o conving să se mărite cu mine, dar nu am de gând să renunț, răspunse el, cu rânjetul pe buze.

Și în clipa aceea, fel de fel de fantezii îi trecură Oliviei prin minte.

Olivia inspiră adânc, se uită urât la el, după care trase mai tare și se eliberă din strânsoarea lui.

- Glumește. Suntem aici din interes profesional.

Recepționerul se uită confuz de la unul la altul.

- Cum ați spus că vă cheamă? îi întrebă el.

- Dare și Rhodes, zise Dylan. Suntem de la echipa Miami Thunder. Avem o rezervare VIP, adăugă el, pe un ton serios. Vrem să facem cazarea pentru toți jucătorii noști. Întreaga rezervare este pe numele organizației Miami Thunder.

Celălalt bărbat își îndreptă privirea spre monitor și începu să bată la tastatură.

- Ah, da. Avem rezervate cinci camere, toate pe același etaj.

- Vrei să spui șase, zise Olivia.

- Bigsby, Sanders, Flynn, Maddox și Rhodes, răspunse recepționerul, citind numele de pe ecran.

- Dar Maddox a ajuns deja, nu-i așa?

Bărbatul tastă din nou după care încuviință.

- Așa este. S-a cazat mai devreme.

- Iar Flynn o să ajungă mai târziu, zise Dylan. Dar lipsește rezervare pe numele Dare. Olivia Dare. Eu însumi am confirmat toate rezervările.

Recepționerul verifică din nou, după care zise:

- Îmi pare rău, dar am doar cinci camere rezervate. Și suntem la capacitate maximă, spuse el, vizibil îngrijorat.

– Dar echipa mea se află în hotelul acesta. Trebuie să rămân și eu aici.

– Liv, o să-ți dau ție camera mea, zise Dylan, punându-i mâna pe umăr.

Când îi simți atingerea pe piele, ceva se trezi în interiorul ei, iar neliniștea la ideea de a se separa de echipa ei crescu și mai tare.

– Poți să-mi găsești o cameră într-un alt hotel? întrebă Dylan.

Doar că Olivia se împotrivi. El era directorul de deplasări al echipei. Era esențial să fie acolo, să se ocupe de orar și de alte aspecte importante.

– Nu poți să te duci la un alt hotel, spuse ea, apreciind însă sugestia lui.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, dar toate hotelurile sunt pline din cauza evenimentului Pro Bowl. Nu o să fie ușor să vă găsim o altă locație, spuse recepționerul, cu părere de rău. Nu-mi dau seama cum de s-a ajuns în situația asta.

Se întoarse la calculator și încercă să găsească ceva ce Olivia știa deja că avea să fie de-a dreptul imposibil. O cameră liberă.

– Tot ce pot să vă spun e că domnul Rhodes are rezervat un apartament, cu un pat matrimonial, dar și cu un mic living, cu o canapea. Dar am putea să instalăm acolo un pat pliant, sugeră tânărul recepționer, vizibil agitat.

„Și eu sunt la fel de agitată, prietene", își spuse Olivia, ciupindu-se între sprâncene, simțind o durere de cap. Era una să aibă o aventură cu bărbatul acela. Dar era alta să nu aibă un loc al ei, un spațiu unde să evadeze. Cum ar fi putut să stea în permanență alături de el? Fără oprire? Ceva îi spunea că nu putea să facă față. În același timp, știa prea bine că nu avea încotro.

– O să dorm eu pe patul pliant, mormăi ea. Asta dacă nu te deranjează să împărțim camera.

Dylan făcu ochii mari și zise:

- Stabilim noi mai târziu care cum doarme.

Apoi îi întinse recepționerului cardul de credit.

Olivia oftă și încuviință cu o mișcare scurtă din cap. Știau amândoi prea bine că, odată ce urmau să se vadă singuri în camera aceea, nici unul dintre ei nu avea să se mai ridice din pat.

Unul dintre angajații hotelului îi conduse până la apartamentul Full Camelback Mountain View. Livingul spațios dădea într-un dormitor minunat, iar terasa avea priveliște spre munții impresionanți, beneficiind astfel de o priveliște minunată.

- Cel mai bine ar fi să ne împărțim sertarele. Alege tu prima cât mă duc eu să-mi aranjez lucrurile în baie.

- Mulțumesc, răspunse Olivia.

Apoi se grăbi să-și despacheteze hainele, asigurându-se că îi lasă și lui suficient spațiu, chiar dacă asta însemnă că fu nevoită să-și îngrămădească lucrurile atât în sertare, cât și în dulap. La el dură mult mai puțin. În timp ce el își atârnă în dulap ultima pereche de pantaloni și câteva cămăși, lângă rochia ei de plajă și ținuta de seară, Olivia simți un gol în capul pieptului. Un sentiment pe care nu reuși să-l identifice și pe care nici nu-și dori să îl examineze îndeaproape.

Așa că hotărî să-și găsească refugiul în baie. Dylan alesese partea din stânga a chiuvetei, cu mai puțin spațiu de depozitare, lăsându-i ei mai mult loc. Era un adevărat cavaler, și era evident că sora lui îl învățase ce înseamna să locuiască alături de o femeie în casă, își spuse ea, mulțumită. Pe măsură ce începu să-și scoată produsele de toaletă, își dăduse seama că situația avea un aer cunoscut.

Și era și un adevăr acolo pe care evitase să-l înfrunte. După ce îi pierduse pe Jeff și pe copilul lor,

se convinsese că avea să-i fie mai ușor să fie singură. Cu toate că Jeff fusese iubitul ei în facultate, se întâmplase adesea să rămână peste noapte unul acasă la celălalt și să își lase lucrurile prin toate părțile. După despărțirea de Jeff, nu mai lăsase pe nimeni să se apropie de ea. Avusese aventuri cu bărbați pe care îi simpatizase, dar nu relații. Deja ajunsese să țină la Dylan mai mult decât la oricare alt bărbat din viața ei și iată că deja ajunseseră să împartă un spațiu. Se cutremură și încercă să-și alunge gândurile acela din minte.

Ieși din baie și îl văzu pe Dylan pe marginea patului, sorbind-o din priviri. Se schimbase într-o pereche de bermude, cu pieptul frumos și cu mușchii la vedere.

– Patul este cât se poate de confortabil, spuse el, bătând ușor salteaua. Spune-mi sincer că preferi patul pliant.

Nu fu sugestia lui cea care o luă prin surprindere, ci urma de incertitudine din privirea lui. Pentru prima oară își dădu seama că nu era doar vorba despre ea. De data asta el era cel care spera să nu fie respins.

Așa că se apropie de el și se întinse pe pat.

– Nici vorbă. O să dorm cu tine.

Într-o clipită, se trezi pe spate, cu Dylan deasupra ei. Mirosea atât de bine. Iar aerul lui puternic și gândul că doar hainele de pe ei stăteau în calea sexului o făcură să uite de toate problemele.

– Mă bucur că m-ai ales pe mine în favoarea unei saltele amărâte, zise el.

Apoi o sărută scurt, după care se dădu de pe ea și se ridică în picioare.

Ce-i mai plăcea să o tachineze, își spuse ea.

– Ce faci?

– Am venit devreme și avem două zile să ne acomodăm, așa că aș vrea să mă duc la piscină. Vrei să vii?

Olivia încuviință. Se ridică de pe pat și se duse la fereastră, după care aruncă o privire spre piscină și spre numeroasele șezlonguri.

Se întoarse spre el și fu surprinsă când întâlni pieptul gol al lui Dylan. Nu uitase nici măcar pentru o clipă că avea un trup superb, dar acum că îl văzu din nou în fața ochilor, abia se abținu să nu-l arunce pe pat și să se lase dominată de corpul lui puternic și impunător.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă el, rânjind.

– Nu, nimic. Trebuie doar să-mi iau pe mine un costum de baie.

Brusc, știu exact ce avea de făcut ca să se răzbune pe el pentru că îi trezise simțurile, doar ca să o lase în pace. Începu să cotrobăie prin sertar după un costum de baie și o rochie de plajă.

Avea mai multe variante din care să-și aleagă. Știind că urma să fie la piscină alături de jucători și de familiile acestora, își luase la ea mai multe costume mai adecvate. Dar avea și un costum de baie sexy, în care știa că arăta foarte bine.

– Grăbește-te, Liv. Soarele nu așteaptă după nimeni. Și nici băuturile reci.

Olivia se opri cu mâna pe costumul de baie aproape inexistent, după care, cu rânjetul pe buze, îl scoase din sertar și se îndreptă spre baie. Când trecu pe lângă Dylan, simți aroma îmbătătoare a parfumului său. Era atât de excitant. Dar nu era nici o problemă. Cât de curând avea să se răzbune pe el.

Aerul era presărat cu arome tropicale, iar soarele strălucea pe plajele cu nisip alb, presărate cu palmieri, în drumul lor spre piscina Kasbah. Chiar dacă Dylan ar fi preferat de o mie de ori să se ducă cu Olivia în Oasis, care era piscina dedicată exclusiv adulților, voia să se asigure că totul era în regulă cu Nick Maddox

și cu familia acestuia. Chiar dacă avea și el timp de relaxare, asta nu însemna că nu era la datorie. Ceva îi spunea că Liv dăduse uitării aspectul acesta mai devreme, când se ridicase de pe pat, de lângă ea.

Nu îi fusese deloc ușor să o lase sigură în patul acela, dar dacă ar fi fost să se lase mânat de dorința de a o dezbrăca, era sigur că nici unul dintre ei nu ar mai fi pus piciorul afară din cameră. Bineînțeles că ea hotărâse să se răzbune pe el, ieșind din baie îmbrăcată în costumul acela de baie minuscul. Costum de baie era mult spus. Mai degrabă, câteva ațe care țineau în loc câteva triunghiuri mici care abia dacă îi acopereau sânii superbi, fundul sexy și sexul acela pe care abia aștepta să-l devoreze din nou.

Își puse ușor mâna pe spatele ei, lăsându-și degetele să alunece pe rochia de dantelă cu care se acoperise ca să meargă la piscină. Păcat că deja știa ce se ascundea sub dantela aceea.

Știa prea bine și că nu-și făcea nici o favoare în clipa aceea gândindu-se la Olivia. „E o piscină de familie", își reaminti el, doar că asta nu ajută cu nimic să-i calmeze erecția.

– Uite-i acolo pe o parte dintre băieți, zise Olivia, arătând cu degetul spre bar, acolo unde Big atrăsese toate privirile asupra lui.

– Hei! Echipă! Veniți aici!

Big le făcu semn să se apropie de bar, unde îl găsiră, după cum era de așteptat, savurând o margarita dintr-un pahar care, după standarde normale, părea uriaș. Dar dat fiind că Big era un tip atât de impunător, în mâinile lui mari paharul acela arăta minuscul.

Dylan îi aruncă Oliviei o privire îngrijorată.

– Nu-ți face griji. Nu are cum să se îmbete cu astfel de băuturi fără alcool. Vrea doar să se dea în spectacol. Fără

să-l aibă pe vărul său aici care să-l împingă de la spate, nu e genul care să se îmbete și să piardă controlul. El însuși mi-a mărturisit asta, zise Olivia.

Dylan aproape că răsuflă ușurat, asta înainte ca Olivia să adauge, mormăind:

- Cel puțin așa sper.

Flynn și Big deja erau însoțiți de câteva femei frumoase, iar Dylan preferă doar să le facă cu mâna și să se îndepărteze.

- Vrei să stăm sub umbrele? o întrebă el.

- Sigur, răspunse Olivia, așa că se îndreptară spre două șezlonguri neocupate. Îmi place la nebunie felul în care au fost gândite clădirile și întreaga zonă să arate ca un centru de relaxare în stil spaniol, știe nu? Iar piscina are luminițe în interior. Îți dai seama ce frumos trebuie să arate noaptea?

Entuziasmul ei era de-a dreptul contagios, iar Dylan simți nevoia să o ia de mână.

Olivia ridică privirea și îi zâmbi, iar el simți un val de căldură. Într-adevăr, era ceva special la ea sau, cel puțin, la ce simțea față de ea.

Un băiat de la piscină veni să îi ajute să acopere scaunele cu prosoape și să aranjeze umbrela pentru confortul Oliviei, după care le oferi ceva de băut. Dylan se întinse pe șezlong și își îndreptă privirea spre Olivia, care rămase în picioare și începu să se dezbrace, până ce rămase în costumul minuscul de baie, dezvăluindu-i trupul ei sexy.

Dylan o privi cu jind, dar reuși cumva să se controleze, chiar și după ce Olivia începu să se ungă cu cremă de protecție, masându-și crema în piele cu degetele delicate. Nu aruncă nici măcar o privire spre el, prefăcându-se că nu știe că este urmărită, dar Dylan își simți erecția

în pantaloni și ceva îi spunea că Olivia știa prea bine ce efect avea asupra lui.

Oftă, își îndesă căștile în urechi și dădu drumul la muzică pe telefon. Rock-ul acela puternic fu singurul care reuși să-i distragă atenția.

În timp, se adunară și alți oameni la piscină și, la scurt timp, ajunse și Nick, alături de familia sa. Aceștia se opriră în dreptul șezlongului lui Dylan, care își scoase imediat căștile din urechi.

– Bună, Nick. Mă bucur că ai reușit să ajungi.

– Și mie. Bună ziua, domnișoară Dare, îi spuse el Oliviei.

– Te rog să-mi spui Olivia. Ea este soția ta? întrebă Liz, ridicându-se de pe scaun, acoperindu-și discret trupul dezgolit.

Dylan abia se abținu să nu rânjească, căci asta era dovada că venise intenționat atât de sumar îmbrăcată, doar ca să-l pedepsească pe el. În sinea ei, era o fată timidă și era evident că, atunci când era înconjurată de alți oameni, mai ales de membrii echipei, nu voia să rămână aproape dezbrăcată în fața lor.

– Maria, ți-o prezint pe Olivia Dare, directorul nostru executiv, și pe Dylan Rhodes, expertul nostru în deplasări. El e cel care are grijă să fim întotdeauna cazați în locuri minunate ca acest hotel, îi spuse Nick amuzat soției sale, care ținea în brațe un copil bine acoperit.

– Îmi pare bine de cunoștință, Maria. Și vă rog să-mi spuneți Olivia.

– Bună, Olivia. Bună, Dylan, zise Maria, o femeie atrăgătoare, cu păr brunet, prins într-o coadă la spate. Sper să apucăm să stăm de vorbă ceva mai târziu, dar acum aș vrea să-l duc pe cel mic într-o căsuță, ca să nu stea în soare.

– Desigur, răspunse Olivia. Avem timp să stăm de vorbă mai târziu.

– Hai, iubito, zise Nick.

Puse ușor mâna pe spatele soției lui și o conduse spre capătul piscinei, spre căsuțele foarte scumpe. Nick merita tot sprijinul din partea echipei, fiind un tip atât charismatic, cât și valoros.

– Vrei să mergem să înotăm? o întrebă Dylan, odată ce Nick și familia lui se îndepărtară.

Olivia oftă.

– Sună minunat. E teribil de cald.

Dylan se ridică de pe șezlong și îi întinse o mână, ajutând-o să se ridice.

Olivia îi aruncă o privire recunoscătoare și îl luă de mână. O ajută să se ridice, neputând să-și ia o clipă ochii de la trupul ei sexy. Iar după felul în care se uita și ea la pieptul lui, își dăduse seama că erau pe aceeași lungime de undă. Dylan făcu un pas în spate, încercând să se ascundă. Era teribil de excitat și era esențial să ajungă cât mai curând în apă înainte să-și dea seama cineva ce voia să-i facă Oliviei. Nu-i păsa cine avea să-i vadă.

Merseră până la marginea piscinei și coborâră treptele care duceau în apă. Cu mâna pe bara de metal, Olivia intră în apa caldă. La a doua treaptă se aruncă în apă, alunecând ușor, răcorindu-și trupul, cu părul plutind pe apă.

El o prinse imediat din urmă și o apucă de după talie, lipind-o cu spatele de perete.

– Dylan! exclamă ea, luată prin surprindere, dar nu se arătă deranjată de gestul lui.

Știind prea bine cât de importante erau aparențele pentru ea, și el însuși preocupat de bunul-simț, dat fiind că era, teoretic, la muncă, aruncă o privire în jur. Își dădu repede seama că oamenii din jur erau fie întinși la soare, fie ocupați cu o carte în mână, să stea la povești

sau să se stropească prin piscină, ca să le pese de el și de Olivia.

Ea îi întâlni privirea și, timidă, îl prinse de după gât. Două dintre lucrurile care îi plăceau cel mai tare la ea erau reacțiile ei oneste și autenticitatea. Nu era deloc îndrăzneață sau sigură în interacțiunea cu el, lucru pe care ajunsese să-l respecte. Trebuia să fie atent la incertitudinile ei, la ocazionalele nesiguranțe, dar spera ca, în timp, să-și piardă inhibițiile.

– Îmi place să te am în brațe, îi zise, trăgând-o spre el, iar ea își înfășură picioarele în jurul lui, sub apă.

– Și mie, recunoscu ea.

Îi sărută buzele umede.

– Hai să luăm diseară cina aici. Au un restaurant și poți să închiriezi cabanele private, ca să te servească acolo.

– Serios? întrebă ea, mirată. Sună minunat!

– Doar noi doi, adăugă el.

Olivia îi răspunse cu un zâmbet larg.

Dintr-odată, un val de apă îi lovi pe amândoi, udându-i de tot.

– Kyle Andrew Lerner! se auzi furioasă o femeie. Ți-am mai spus să nu stropești oamenii! Cere-ți scuze și ieși din piscină. Ești pedepsit!

Dylan aruncă o privire spre mama lui, care era și ea destul de tânără. Stătea pe treptele de la piscină, cu un bebeluș în brațe și îi făcu semn celuilalt băiețel spre șezlongul gol de lângă ea, unde se aștepta să ia loc fiul ei.

Dylan își îndreptă apoi privirea spre băiat, care avea în jur de opt ani și îl văzu cu ochii mari și căprui în lacrimi, cu buza de jos tremurându-i.

– Scuze, zise el, după care le întoarse spatele și porni spre mama sa.

– E o mamă bună, șopti Dylan.

Mamei lui nu i-ar fi păsat dacă ar fi stropit sau nu alți oameni. Nu s-ar fi obosit vreodată să-l disciplineze. Poate doar dacă ar fi însemnat că acțiunile lui ar fi împiedicat-o să facă ceva ce-și dorea. Și, mai mult decât orice, nu l-ar fi dus niciodată la piscină, darămite în vacanță.

Trase adânc aer în piept și își reîndreptă atenția spre Olivia. Aceasta nu-și luă o clipă ochii de la băiețel, care tocmai se chinuia să iasă din piscină.

– Îmi pare rău pentru el, zise Dylan. Îmi închipui că nu e deloc plăcut să țipe mama ta la tine de față cu niște străini. Și să te mai și oblige să-ți ceri scuze. Cu toate că a procedat corect.

– Da, așa ea, răspunse Olivia, cu un nod în gât.

Apoi se dezlipi de el și se îndreptă spre treptele cele mai aproape de locurile lor.

– Liz, așteaptă! exclamă Dylan.

Porni pe urmele ei, și după ce ieși din piscină, Olivia se grăbi să-și ia prosopul de pe șezlong și să se înfășoare în el, ca într-o armură protectoare.

– Olivia, ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Ea se feri să răspundă, cu ochii în lacrimi. Dylan își dădu seama că nu era cazul să insiste. Nu acum. Era clar că episodul acela o marcase profund, dintr-un motiv sau altul. Reacția lui era mânată de amintirile din copilăria sa. Oare și în cazul ei fusese la fel? Sau era vorba despre cu totul altceva?

Până atunci o lăsase să îl țină la distanță, să îi spună că avea probleme, dar dacă aveau de gând să construiască o relație, ceva adevărat, Dylan știa că avea nevoie de răspunsuri. Iar Olivia trebuia să decidă dacă merita sau nu să-și asume riscul.

capitolul 6

După ce își petrecură după-amiaza la piscină, ea și Dylan urcară în cameră. Olivia hotărî să se întindă puțin și să tragă un pui de somn în timp ce el decise să facă un duș rapid, după care merse să exploreze puțin complexul și să rezolve câteva detalii pentru săptămâna aceea.

După ce Dylan ieși din cameră, Olivia deschise ochii. Nu reușise să doarmă, dar nici nu avea dispoziția necesară să stea de vorbă cu Dylan sau să-i observe privirile iscoditoare. Avusese o reacție ciudată la băiețelul de la piscină și acum se simțea de-a dreptul ridicol. Mai ales când se părea că avea astfel de reacții doar în preajma lui Dylan. Se părea că prezența lui îi trezea sentimente puternice și o făcea să se gândească la răni din trecut.

Rămase cu privirea ațintită în tavan, retrăind incidentul în minte. Felul în care băiețelul îi stropise cu apă o dusese cu gândul la frații ei care nu stătuseră niciodată cuminți în vacanțele petrecute alături de mama lor. Și, oricum, erau atât de mulți că și să fi vrut, sărmana femeie nu ar fi avut cum să-i potolească de una singură. Rareori îi însoțise și tatăl lor în vacanțe. De fapt, nici nu reușise să-și amintească o vacanță cu familia în care să fi venit și el. Cu toate acestea, mama lor găsise întotdeauna un sprijin în Ian.

Ian, în calitate de frate mai mare și cel mai responsabil dintre toți, jucase dintotdeauna rolul bărbatului casei. De la o vârstă prea fragedă. Un alt lucru pentru care îl învinovățea pe tatăl său. Dar datorită mamei ei, care îi iubea și care încercase mereu să le ofere

o copilărie cât mai normală și, mulțumită lui Ian, care fusese o adevărată figură paternă, nu crescuseră ca niște nebuni, își spuse ea, zâmbind.

Dar se schimbă imediat la față când își aminti de momentul din piscină, când o văzuse pe tânăra mamă cu un copil mic în brațe. În clipa aceea, Olivia rămase cu gândul la ea însăși și la bebelușul ei. La cel pe care îl pierduse.

Se ridică din pat, își luă o rochie de plajă, un sutien și o pereche de chiloți și merse la duș. Cu toate că venise cu cele trebuincioase de acasă, îi plăcea mirosul proaspăt al șamponului și al balsamului de păr cu care o răsfățase hotelul de lux. Se săpuni cu gelul de duș și se spălă de crema de plajă.

Ar fi dat orice să se gândească la Dylan, la erecția lui frecându-se de sexul ei, în piscină. În schimb, nu putea să nu se gândească la toate felurile în care încercase să îl țină la distanță. Dylan ar fi vrut să știe ce o deranjase de plecase astfel din piscină și ceva îi spunea că venise timpul să îi mărturisească adevărul. Nu mai putea să îi dea doar frânturi de poveste și să îl roage să aștepte. Totodată, nu știa dacă avea cu adevărat curajul să sape în perioada aceea a vieții sale.

După ce se rase pe picioare și după ce își spălă părul cu șampon și balsam, se clăti și ieși din duș. Data viitoare când avea să apară ceva între ei, data viitoare când avea să găsească un moment propice, era hotărâtă să nu mai fugă. Era hotărâtă să vorbească cu el. Nu avea nici o urmă de îndoială că Dylan urma să o asculte și să fie înțelegător. Nu de asta se temea.

Teama ei era că, odată ce îi mărturisea toată durerea aceea, nimic nu avea să se schimbe în interiorul ei. Și că tot avea să-i fie teamă să treacă mai departe. Cu Dylan sau de una singură.

*

Dylan se întoarse târziu în camera de hotel. Nu îl întrebă pe unde umblase, respectându-i dreptul la intimitate. La urma urmei, dacă nu ar fi fost obligați să împartă camera, nu ar fi avut de unde să știe ce făcuse până atunci, până nu avea să-i povestească el la cină. Stătuse pe terasă, cu o carte, bucurându-se de priveliștea frumoasă.

După ce el se întoarse, își scoase niște haine din dulap și se pregăti pentru cină, în timp ce ea își retușă machiajul.

Câteva minute mai târziu, Dylan ieși îmbrăcat din dressing. Arăta foarte chipeș, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni lejeri și un tricou albastru-deschis.

- Ești gata pentru cină?

Olivia se îndreptă spre el și îl luă în brațe, hotărâtă să nu-l mai țină la distanță.

- Da.

El își plecă privirea și o sărută.

- Mă bucur. Pentru că o să-ți placă la nebunie ce am pregătit pentru tine.

- Abia aștept.

Dylan o luă de mână și ieșiră împreună din cameră. De data asta o duse spre piscina Oasis, zona dedicată exclusiv adulților. Soarele începuse deja să apună, scăldând muntele cu o strălucire aurie, pe cerul întunecat.

Se apropiară de zona piscinei, acolo unde fuseseră instalate mai multe corturi albe, cu perdele delicate, care probabil că aveau să le confere și mai multă intimitate, odată cu lăsarea întunericului. La gândul că urma să rămână singură cu Dylan în spatele acelor pereți de pânză, simți fiori de nerăbdare.

Dylan o conduse spre un cort din colțul îndepărtat. Nu părea să fie nimeni în cortul vecin.

– Am ajuns, zise el, dând perdeaua la o parte.

Olivia intră în încăperea slab luminată. Zări o canapea lungă, în fața unei măsuțe joase, ticsită cu platouri cu tapas și aperitive.

Olivia păși în lumea lor privată și oftă când văzu decorul atât de intim și deosebit.

– Dylan, este minunat!

– Meriți tot ce e mai bun, răspunse el.

Spre surprinderea ei, desfăcu panglica care ținea perdeaua în loc, iar acesta alunecă la pământ, acoperind intrarea.

– Vreau să ne bucurăm de intimitate absolută. I-am rugat să nu fim deranjați.

Erau singuri în lumea lor.

– Ia un loc, spuse el, făcându-i semn spre canapea.

Olivia se așeză, cu picioarele ghemuite sub ea.

El luă loc lângă ea, atingându-i picioarele.

– Ți-e foame? o întrebă.

Olivia avea un nod în stomac, o combinație de agitație și dorință, dar în clipa aceea își dădu seama că nu mâncase de seară, așa că reuși să încuviințeze din cap.

– Foarte bine, pentru că eu sunt lihnit, zise el, pe un ton care îi dădu de înțeles că nu se referea doar la mâncare.

Își lăsă degetele să alunece pe spatele ei, iar Olivia se înfioră, simțind cum i se întăresc sfârcurile pe sub materialul subțire al rochiei.

– Noaptea asta e doar despre tine, îi spuse el. Despre noi. Aș vrea să ne cunoaștem cu adevărat. Poți să mă întrebi orice și am să-ți răspund. Iar eu aș vrea să fac același lucru. Bine?

Olivia se cutremură, doar că, de data asta, nu avea nimic de-a face cu dorința sexuală. Seara aceea era ceva

special. Ceva deosebit. Era evident că Dylan investise mult timp și energie ca să pregătească totul pentru ea. Pentru ei. Nu voia să le strice seara vorbind despre trecut. Cu toate acestea, voia să afle mai multe despre el, iar el, la rândul lui, merita să descopere mai multe despre ea. Așa că, dacă avea să-i pună vreo întrebare care să ducă discuția spre copil, era gata să-i spună tot. Dacă nu, prefera să aștepte pentru că nimic nu avea să le strice cheful mai mult decât subiectul acela. Și, în ciuda faptului că scopul era să se cunoască mai bine, scena fusese pregătită pentru seducție. Și voia să se bucure și de asta.

Dylan rămase în tăcere, așteptând răspunsul ei.

- Bine, șopti ea.

Cu zâmbetul pe buze, Dylan zise:

- Atunci, să începem. Îți plac cartofii dulci? o întrebă el, luând-o pe nepregătite.

După rânjetul de pe chipul lui, își dădu seama că se citise pe fața ei.

Întrebarea lui avu efectul scontat. Olivia se relaxă și începu să râdă.

- Da, la nebunie.

Așa că Dylan luă un cartof portocaliu și îl duse la buzele ei.

- Gura mare.

Olivia se dădu mai aproape și deschise buzele. Apoi Dylan îi strecură cartoful în gură, iar ea îi prinse intenționat degetul între buze, uitându-se lung la el. Dylan inspiră scurt. Olivia începu să sugă ușor din degetul acela sărat, apoi îi dădu drumul și începu să mestece mâncarea delicioasă, închizând ochii și gemând ușor, încântată de savoarea cartofului dulce.

- Ai grijă ce zgomote scoți dacă nu vrei să mă stârnești, mormăi el.

- Scuze, zise ea, rânjind.

– Nu te cred. Spune-mi... care e culoarea ta preferată? o întrebă, luând-o din nou prin surprindere.

Oare când avea de gând să ajungă la întrebările mai dificile, mai personale?

– Turcoaz.

– Ar fi trebuit să știu că nu avea să fie albastru, pur și simplu.

– Care e culoarea ta preferată? îl întrebă ea, luând o bucată de lipie pe care o afundă în humus.

– Albastru-închis.

Olivia îi zâmbi și îi întinse bucata de pâine. Politicos, Dylan nu îi atinse degetele cu buzele, dar Olivia se înfierbântă doar la gândul că ar fi putut să o facă.

– E rândul tău să te gândești la o întrebare, spuse el, după ce termină de mestecat.

– Care e sărbătoarea ta preferată și de ce? întrebă ea.

– 4 Iulie. Pentru că îmi plac la nebunie artificiile.

O alegere generică, își spuse Olivia, întristată, una care nu era asociată cu o sărbătoare în familiei.

Luă o gură din lipia cu pui și se rușină teribil când simți cum îi curge sosul pe față. Dar înainte să apuce să ia un șervețel, el o șterse cu degetul și se linse, fără să-și ia o clipă ochii de la ea.

– Care e sărbătoarea ta preferată? o întrebă el, fără să stea pe gânduri.

„O întrebare ușoară", își spuse Olivia.

– Ziua Recunoștinței pentru că, chiar și dacă tata nu era acasă, mama avea întotdeauna grijă să ne bucurăm de tradiționala masă în familie, răspunse ea, cu toată sinceritatea.

Ceva se schimbă în privirea lui, iar în clipa aceea Olivia își dădu seama că avusese dreptate. El nu avusese parte de sărbători în familie de care să-și aducă aminte cu drag.

Continuară apoi să mănânce și să își pună întrebări despre cărți, melodii și filme. Amândoi erau fani ai filmelor de acțiune, iar Dylan răsuflă ușurat să audă că nu-i plăceau comediile romantice siropoase. Până terminară de mâncat, mai bine zis, până ce terminară să-și dea unul altuia să mănânce, ajunseră să afle destule lucruri unul despre celălalt, iar Olivia își dădu seama că aveau multe lucruri în comun. Singurul compromis pe care îl făcură fu la capitolul sport, în afara sezonului de fotbal, dat fiind că ea nu era fan al jocului de baschet, dar Dylan era.

- Sunt plină, zise ea.

- Mai am o întrebare.

- Îmi plac câinii, nu pisicile, dar nu am voie cu animale de companie în blocul meu, spuse ea, dându-și seama că era singurul subiect pe care nu-l acoperiseră.

- Ai fost vreodată îndrăgostită? o întrebă el, cu o expresie imposibil de citit pe chip.

Olivia făcu ochii mari.

- Ăsta a fost planul tău? Să îmi pui întrebări ușoare, să mă faci să mă simt în largul meu pentru ca apoi să mă lovești din plin.

- Și eu trebuie să răspund la aceeași întrebare, îi aminti el.

Olivia oftă.

- Așa am crezut. Dar apoi mi-am dat seama de ce fel de om era cu adevărat și că nu era posibil să fiu îndrăgostită de cineva care a fost capabil să... să mă înșele, zise ea, pierzându-și curajul în ultima clipă și preferând să spună adevărul doar pe jumătate.

Dylan o privi o privi încruntat.

- Vrei să spui că prietenul tău te-a înșelat?

- Nu aș recunoaște așa ceva dacă nu ar fi adevărat, zise ea, ferindu-și privirea, rușinată.

– Nu e vina ta. A fost o prostie din partea lui.

– Mulțumesc, spuse ea, întâlnindu-i privirea. Eu am o altă întrebare pentru tine.

– Te ascult, zise el, strângând din dinți.

Olivia rânji, amuzată să vadă că nici el nu se simțea tocmai în largul său.

– De ce te-ai despărțit de Meg? îl întrebă, și nu doar pentru că voia să știe, ci pentru că avea nevoie să știe.

– Șah mat, mormăi el, clătinând din cap.

– Nu știu să joc șah.

– Dar m-ai prins la înghesuială.

Olivia zâmbi, mulțumită de ea însăși.

– Ei bine?

– Când a venit momentul să plec la facultate, m-am întrebat dacă merita să-mi asum riscul de a ne de despărți și de a o pierde, doar ca să pot să mă văd cu alte femei, spuse el, după care căzu câteva clipe pe gânduri. Și am decis... Am decis să-mi asum acest risc. Ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că nu o iubeam cu adevărat. Pur și simplu, ajunseserăm să fim obișnuiți unul cu celălalt.

Olivia răsuflă ușurată.

– Mi se pare mie sau răspunsul meu te-a făcut să zâmbești? o întrebă el.

– Am vrut să știu pentru că te-am tot auzit vorbind despre ea. Și am vrut să știu ce simți în realitate pentru ea.

– Putem să încheiem discuția despre foști?

– Sper că da.

– Foarte bine. Pentru că aș prefera să ne concentrăm asupra sentimentelor mele pentru tine, zise el, după care veni mai aproape și o împinse cu spatele în perne, după care își lipi trupul de ea. Simți? întrebă el, făcând referire la erecția sa.

Olivia dădu să răspundă. În schimb, scoase un geamăt de plăcere. Era amețitor să știe că el se străduise să pregătească o seară deosebită pentru amândoi, dar și că ea avea capacitatea de a-l stârni și de a-l face să o dorească la fel de mult de cât îl dorea ea pe el.

– Îmi place să te aud gemând, îi șopti el, sărutându-i urechea.

Olivia se cutremură și își lipi trupul de el, mânată de dorință.

– Știi că suntem singuri, nu-i așa? Nu o să ne deranjeze nimeni.

Cuvintele lui erau atât de îmbătătoare.

În timp ce vorbea, îi trase breteaua de la rochie și începu să-i sărute pielea catifelată. Continuă apoi să o dezbrace și îi trase și cealaltă bretea, până ce rochia îi căzu în talie.

– Ridică-te.

Olivia făcu întocmai, iar el nu se grăbi să îi lase materialul să alunece la picioarele ei, pe jos. Se ridică apoi și o privi cu pasiune, iar Olivia simți fluturi în stomac.

– Știi ce am de gând să-ți fac?

– Sper să facem dragoste.

El o privi cu o privirea întunecată.

– Da, șopti el. Dar mai întâi vreau să te devorez, spuse el, după care se rezemă cu genunchiul de marginea canapelei și o prinse de șolduri.

– Dar tu ești încă îmbrăcat, zise ea, strecurându-și mâinile pe sub tricou.

Îi simți abdomenul tare și cald și își înfipse unghiile în pielea lui, în sfârcuri.

El se cutremură, gemând.

– Vreau să te simt pe pielea mea, îi șopti ea.

El se grăbi să-și tragă tricoul peste cap, după care o sărută pătimaș. Dar nu se opri aici. Coborî asupra ei, lipindu-și trupul de al ei. Părul de pe pieptul lui, trupul

lui fierbinte, săruturile acelea sălbatice, toate o făcură să se simtă cum nu se mai simțise niciodată până atunci.

Dacă nu avea să se mai simtă niciodată așa?

Dorința lui disperată se confrunta cu nevoia de a încetini, de a o răsfăța, de a merge în ritmul ei. De a o face să înțeleagă cât de specială era pentru el. Dar când o simți trecându-și unghiile peste pieptul lui, penisul său, deja erect, o dori și mai mult. Își frecă erecția de pelvisul ei, iar ea gemu de plăcere, zgomotos. Prea zgomotos, cu toate că avusese grijă să nu aibă vecini.

Bine că venise pregătit. Bagă mâna în buzunar și scoase o eșarfă de mătase.

– Pentru ce e asta? întrebă ea, făcând ochii mari, vizibil curioasă.

La naiba!

– Cu toate că nu m-ar deranja deloc să fiu obraznic și să te leg, vreau doar să mă asigur că n-o să vină cei de la pază dacă te aud gemând zgomotos.

– Oh, șopti ea. Serios?

– Sau crezi că poți să rămâi tăcută? o întrebă el, frecându-și vârful penisului direct de clitorisul ei.

Olivia dădu ochii pe spate, gemând de plăcere.

– Așa mă gândeam și eu. Și, cu toate că îmi place la nebunie să te aud țipând, aș prefera să rămână între noi. Ești de acord?

Olivia încuviință, cu ochii mari, având încredere în el.

– Am să te leg data viitoare, îi promise el.

– Cred că mi-ar plăcea.

El îi făcu cu ochiul, după care îi strecură eșarfa printre buze.

– Acum poți să gemi și n-o să se audă atât de tare. Dacă devine inconfortabil, poți să mă bați pe umăr, bine?

Olivia încuviință.

- Ridică-ți capul.

Ea făcu întocmai, iar Dylan făcu un nod la spate, cu grijă să nu o strângă prea tare. O sărută ușor, după care trecu din nou la treabă, înainte ca Olivia să aibă timp să se sperie la gândul că e legată la gură. Îi desfăcu sutienul cu dantelă, îi lăsă bretelele să alunece peste brațe și apoi peste rochie. Nu îi dădu jos chiloțeii abia existenți. Nu încă.

Își coborî apoi privirea și o văzu pregătită în fața lui, cu brațele pe lângă corp, cu picioarele ușor depărtate, ca o invitație. Chiloții erau umezi de dorință. Iar sânii ei mici, dar sexy, erau în stare de alertă, cu sfârcurile îndreptate spre el, cerșindu-i atenția, iar el se conformă fericit.

Era superbă. Își lăsă capul în jos și își trecu limba peste sfârcul ei, hotărât să o tachineze, să îi testeze răspunsurile. Ea își arcui spatele, ceea ce îi dădu se înțeles că voia și mai mult. Rânjind, Dylan, îi sărută sânul, după care își lăsă limba să alunece pe celălalt sfârc, oferindu-i și acestuia aceeași atenție.

O auzi gemând, lipindu-și trupul de el. El continuă să îi sărute pielea fină, inhalându-i parfumul delicat și, cu toate că nu și-ar fi imaginat că ar fi putut să fie și mai excitat, își simți penisul întărindu-se. Continuă să îi sărute sfârcurile, savurând suspinele ei de plăcere.

Ridică apoi capul și îi întâlni privirea, citind dorința din ochii ei. Își trecu vârful limbii peste sfârcul ei. Olivia își dădu ochii peste cap, suspinând.

- Vrei mai mult, raza mea de soare?

Ea încuviință, iar el o mușcă ușor de sfârc. În clipa aceea, șoldurile ei tresăriră, frecându-și sexul de erecția lui.

- Îmi place că ești atât de sensibilă.

Continuă să se joace cu buzele, cu limba, cu dinții, alternând cu săruturi delicate și mușcături intense, care îi lăsară sfârcurile tari ca piatra. Continuă să o dezmierde, iar ea răspunse doritoare, suspinând de dorință, unduindu-și șoldurile sub greutatea lui.

Își trecu apoi mâna pe picioarele ei, trăgându-i lenjeria. Își înfipse mâinile în coapsele ei și îi desfăcu picioarele, după care se coborî asupra ei, gata să înceapă adevăratul său festin din noaptea aceea.

Nu-și aducea amintea ultima oară când îi făcuse atâta plăcere să îi facă sex oral unei femei. Ultima oară când reacțiile lor însemnaseră atât de mult pentru el. Îi făcea plăcere să ofere plăcere. Nu era un prost. Dar de data asta era ceva diferit. Mirosul ei, coapsele ei albe, sexul ei rozaliu care îl aștepta. Savură pe deplin imaginea aceea înainte să-și lase limba să alunece.

- Mmmm, șopti ea, arcuindu-și spatele, iar el își frecă nasul de ea, după care o sărută din nou cu limba.

Își trecu vârful limbii peste labiile ei, o mușcă ușor, iar ea răspunse strângându-l între coapsele ei.

Își strecură apoi un deget în ea și o simți cum se strânse în jurul lui. Gemură amândoi de plăcere. O mai pătrunse cu un deget, după care ridică privirea și o întrebă:

- Ești bine, iubito?

Olivia dădu din cap că da, cu ochii mari, cutremurându-și trupul fierbinte.

Da, exact asta voia să simtă. Era complet la mila lui.

- Crezi că mai poți? o întrebă el.

Pentru că voia să o umple și să o facă să termine așa, mai întâi de toate, înainte să o pătrundă cu erecția lui, înainte că o penetreze ca un nebun. Nu avea cum să se sfârșească altfel. Așa că, mai întâi de toate, voia să o facă să se simtă bine.

Olivia încuviință, așa că își mai strecură un deget. Suspinele ei erau atât de excitate, că începu să o pătrundă, în același timp plimbându-și limba pe clitorisul ei sensibil. Nu se opri o clipă, până o auzi strigând cât putu ea de tare prin eșarfa aceea care îi înăbuși suspinele. Își trecu apoi limba pe sexul ei, încleștându-și degetele în interiorul ei. În clipa aceea îi simți trupul încordându-se preț de o clipă, după care explodă într-un orgasm, frecându-și sexul de limba și de gura lui, îi timp ce trupul ei se strânse în jurul degetelor.

Dylan ridică privirea și o văzu îmbujorată, cu ochii închiși, cu o expresie intensă și încântată pe chipul ei frumos. Își încetini mișcările, pe măsură ce și ea încercă să-și recapete răsuflarea, după care își odihni capul pe coapsa ei.

Îi sărută apoi trupul fierbinte, după care se ridică ușor. Olivia încă stătea cu ochii închiși.

Îi ridică ușor capul și îi desfăcu nodul, scoțându-i eșarfa din gură.

- Ești bine? întrebă el.

- A fost minunat, șopti ea, cu un zâmbet satisfăcut pe chip, un zâmbet pentru care doar el era responsabil. Ești talentat, zise ea, amețită.

- Ce pot să spun? răspunse el, rânjind. Tu ești cea care m-a inspirat să dau tot ce e mai bun din mine.

Ea îl privi zâmbitoare.

- Dylan?

- Da?

- Încă mă simt goală, șopti ea, întâlnindu-i privirea.

Slavă Domnului, pentru că penisul lui era pe cale de a exploda.

- Ești gata?

Drept răspuns, Olivia își arcui șoldurile.

Prea bine. Se grăbi să se desfacă la pantaloni și să se dezbrace de boxeri. Dar nu înainte să scoată un prezervativ din buzunar și să îl lase pe canapea.

– Zici că ești de la Cercetași, ai venit pregătit pentru orice.

Dylan începu să râdă.

– Ei bine, nici nu cercetaș nu ar trebui să facă ce am eu de gând să-ți fac.

Olivia dădu ochii peste cap, amuzată.

– Vino, zise ea, chemându-l în brațele ei.

O cunoștea prea bine pe Olivia, știa cât de pregătită era să-și apere trupul și inima. Prima lor partidă de amor, în apartamentul ei, venise după o lungă perioadă de așteptare, motiv pentru care fusese atât de explozivă. Făcea pași mici spre el, iar orice referire la trecutul ei, o făcea să o ia la fugă. Dar acum părea gata să facă o încercare, iar Dylan înțelese prea bine ce însemna gestul acela.

O luă de mâini și îi ridică brațele deasupra capului.

– Mă bucur că ești aici, șopti el, sărutându-i vârful nasului. Cu mine. Așa.

Olivia oftă.

– Nu pot să-ți rezist când ești așa de dulce.

– Eu nu pot să-ți rezist deloc, spuse el, după care o sărută pătimaș.

Apoi îi dădu drumul și luă prezervativul.

– Lasă-mă pe mine, îi ceru ea.

El făcu ochii mari și îi întinse prezervativul. Ea deschise pachetul ușor, cu mâinile tremurânde. Fără prea multă pricepere, îi luă erecția dureroasă și o îmbrăcă în prezervativ. Zăbovi cam mult la bază, atingându-i testiculele cu mâna.

– Ajunge, o opri el. Dacă mă mai atingi o dată, o să mă fac de râs, adăugă el, simțind nevoie să se explice.

– Îmi place să știu că pot să te excit la fel de mult pe cât mă exciți tu pe mine, spuse ea, luându-i din nou penisul în mână.

Dylan gemu și preluă controlul, punându-și brațele de-o parte și de alta, gata să o pătrundă, în timp ce ea își încleștă și mai mult mâna în jurul lui.

Dylan își frecă ușor vârful erecției de clitorisul ei, ceea ce o făcu se geamă zgomotos. De data asta nu o mai opri.

– Nu pot să mai aștept, zise el, scrâșnind din dinți.

– Atunci nu mai aștepta.

În clipa aceea, o pătrunse hotărât, găsind-o fierbinte și umedă, gata pentru el. De îndată ce se asigură că era pregătită, se aventură până la capăt și înlemni.

– Ești minunată.

Ieși apoi ușor din ea, sexul ei doritor strângându-se în jurul lui.

– Îndoaie-ți genunchii.

Olivia făcu întocmai, ceea ce îi dădu lui mai multă libertate de mișcare, și începu să o penetreze cu mișcări rapide, intense.

– Dumnezeule, gemu ea, unduindu-și șoldurile în ritmul lui. Mai tare. Mai repede.

Îi plăcea la nebunie când se lăsa dezbrăcată de inhibiții și de temeri, ca acum. Iar el nu avea nici o problemă să îi ofere exact ceea ce-și dorea.

Porniră amândoi în căutarea orgasmului. Fiecare mișcare intensă era însoțită de suspinele ei înăbușite. Dylan pierdu noțiunea timpului, concentrat doar asupra femeii lipite de trupul lui. Ea îl primi în trupul ei fierbinte, până își simți orgasmul din ce în ce mai aproape. Spatele i se încordă, își simți testiculele strângându-se aproape dureros în timp ce continuă să o pătrundă sălbatic, până ce, în cele din urmă, ea se cutremură.

– Dylan! strigă ea, arcuindu-și spatele, iar el reușit să-și amâne propriul orgasm până ce ea îl savură pe al ei. Apoi sexul ei se strânse în jurul lui, iar Olivia îl împinse și pe el pe culmile plăcerii.

capitolul 7

Olivia se trezi în patul cel mare din apartamentul pe care îl împărțea cu Dylan. Gândul îi fugi la noaptea trecută, la felul în care Dylan o purtase în brațe înapoi în camera lor, ignorând fluierăturile oamenilor din zonă. Sincer, fusese atât de obosită, că nici măcar nu-i păsase.

Se întinse pe spate și îl găsi pe Dylan privind-o.

– Ești bine? o întrebă.

Nu o miră întrebarea lui. Știa prea bine că avea tendința de a se închide în sine, dar în dimineața aceea nu avea de gând să o facă.

– Da, răspunse ea, venind mai aproape de el. Sunt foarte, foarte bine.

O durea tot corpul, dar era o durere incredibilă. Bărbatul acela superb făcuse tot posibilul să-i ofere o noapte specială și să o satisfacă în repetate rânduri... Da, era foarte, foarte bine!

El zâmbi, ușurat.

– Ce planuri avem pe ziua de azi? îl întrebă ea.

– Avem ziua liberă. Ți-e foame?

Olivia încuviință. Întârziară la micul dejun pentru că hotărâră să facă un duș împreună, iar Dylan avea numai idei murdare când venea vorba de curățenie. Înconjurați de aburii fierbinți, Olivia se sprijini cu brațele de perete, iar Dylan tot reuși să-și pună prezervativul și să i-o tragă pe la spate, oferindu-i o nouă experiență pe care nu avea să o uite niciodată.

Abia la zece și jumătate coborâră la recepție, spre sala de micul dejun. În drum spre restaurant, îi zări cu coada ochiului pe Big, care gonea spre ieșire.

– Marcus! strigă Dylan.

Big se opri, iar când întoarse privirea spre Dylan și spre Olivia, se schimbă la față.

Cei doi se îndreptară spre el.

– Unde te grăbești așa? îl întrebă Dylan.

– Poftim?

Olivia își mușcă buza.

– Ce s-a întâmplat? adăuga ea. Pari grăbit.

Big aruncă neliniștit o privire în jurul lui.

– M-am gândit să ies la plimbare.

Dylan se uită lung la el.

– Marcus, știi prea bine că nu știi să minți. Ce s-a întâmplat?

– O să vă supărați pe mine și o să dau de necaz.

În ciuda staturii sale impunătoare, Marcus era încă un copil, probabil mai puțin matur decât alți tineri de douăzeci și patru de ani. Desigur, alți tineri de vârsta lui nu deveneau milionari imediat după facultate.

Olivia îi aruncă lui Dylan o privire îngrijorată.

– E cumva vărul tău aici? întrebă ea.

– Nu! se grăbi Big să spună, ferindu-și privirea.

– Ei bine, atunci du-te, zise Dylan. Fii cu băgare de seamă.

Marcus se aventură pe ușă, afară din hotel, iar Olivia se întoarse spre Dylan.

– Ce crezi că faci? De ce l-ai lăsat să plece?

– Pentru că un adult care are dreptul să încerce să-și rezolve singur problemele. Nu putem să stăm toată ziua cu ochii pe el. Trebuie să avem încredere în el.

– Teoretic, sunt de acord cu tine. În realitate, Ian m-a trimis să am grijă de el.

Dylan o luă de mână.

– Una e să ai grijă de el, alta e să-l dădăcești. Doar n-o să stai toată ziua pe urmele lui.

Olivia oftă.

– Nu-mi place deloc când ai dreptate.

– Și nu ți-ai dat seama până acum că eu am întotdeauna dreptate?

Olivia îl împunse cu cotul.

– Iar eu sunt întotdeauna lihnită. Hai să mergem la masă.

Porniră spre restaurant, cu toate că Olivia nu reuși nici o clipă să-și ia gândul de la Marcus... Ceva îi spunea că băiatul dăduse de belele. Spera doar ca, orice ar fi fost la mijloc, să nu aibă repercusiuni asupra ei și a lui Marcus.

Spre surprinderea ei, totul păru să fie în regulă cu Marcus atunci și în ziua următoare. Participară împreună la petrecerile și evenimentele premergătoare galei Pro Bowl. Și, când nu erau prea ocupați să discute despre afaceri, ea și Dylan obișnuiau să-și petreacă timpul împreună, construindu-și relația. Era o experiență complet nouă pentru ea, una de care se bucură fără să-și facă griji. Datorită lui. Și, fără intervenția celor din jur, reuși chiar să se relaxeze în preajma lui.

În dimineața evenimentului Pro Bowl, jucătorii aveau deja mai multe interviuri programate la petrecerea din cortul VIP. Soarele strălucea, era o zi caldă, perfectă pentru petrecerea organizată afară. Dylan și Olivia ajunseră devreme și se îngrijiră ca jucătorii să aibă toate cele trebuincioase și să se simtă în largul lor. Olivia se distra de minune. Atmosfera relaxată îi permise să vină

îmbrăcată într-o rochie simplă, fără mâneci și își strânsese părul într-o coadă, ca să nu i se facă cald.

Jucătorii din toate echipele începură să vorbească între ei. Unii veniseră alături de familiile lor și toți erau cu zâmbetul pe buze. Mai puțin Marcus, care părea să fie de negăsit.

- Unde umblă? întrebă Dylan, cu maxilarul încordat, vizibil neliniștit. Urma interviul lui. Ar fi trebuit să ne dăm întâlnire cu el la recepție și să venim împreună la stadion.

- Nu e un copil, tu însuți ai spus-o. Nu ni s-a părut necesar să ne asigurăm că urcă în limuzină în dimineața asta.

Dylan se încruntă, iar Olivia nu se putu abține să nu-și treacă degetele pe ridurile de pe fruntea lui. El mormăi la atingerea aceea intimă.

- Nu e momentul pentru asta, zise el, cu vocea intensă care o făcea să se cutremure în interior.

Nu avea cum să se abțină, văzându-l îmbrăcat în pantalonii negri, cu cămașă albă și ochelari de soare la ochi, cu toate că avusese parte de o partidă de amor chiar în dimineața aceea. Voia să fie din nou cu el, simțea chemarea între coapsele ei.

Cu un nod în gât, zise:

- Stai liniștit. O să încerc să dau de el, spuse ea, concentrându-se pe ce era cu adevărat important.

- Nu te deranjează?

- Rămâi cu ochii pe ceilalți jucători.

Olivia se îndepărtă și căută un loc mai liniștit de unde să dea un telefon. Spera din tot sufletul să nu fie vorba despre ceva serios și că Marcus, pur și simplu, nu reușise să se trezească până la ora aceea.

Sună mai întâi la hotel și ceru să i se facă legătura cu camera lui Big. Dar nu răspunse nimeni. Sună apoi din noi la recepție ca să verifice dacă nu lăsase cumva vreun mesaj pentru ea sau Dylan, sperând că Marcus încercase să ia legătura cu ei.

– Îmi pare rău, dar nu am primit nici un mesaj, îi spuse recepționera la telefon.

– Ai putea să-mi faci legătura cu administratorul? o întrebă ea.

După ce reuși să ia legătura cu acesta, îl întrebă dacă nu cumva îl văzuse cineva pe Marcus urcând în limuzină în dimineața aceea.

– Ba da, chiar l-am văzut.

– Ești sigur că el era?

– Desigur. Îl aștepta un alt bărbat la mașină și l-a strigat pe nume.

– L-ai văzut bine pe celălalt bărbat? întrebă Olivia, cu sufletul la gură.

– Îmi pare rău, nu. S-au certat puțin, după care au urcat în mașină. Era destul de aglomerat în hotel, așa că nu am apucat să-l văd bine la față, spuse administratorul.

– Cât timp a trecut de atunci?

– Vreo patruzeci de minute.

– Mulțumesc, zise Olivia.

Înseamnă că era pe drum, chiar dacă avea să întârzie.

Tocmai se pregătea să-l sune pe Dylan când îl zări pe Marcus în cort.

Alergă spre el, făcându-și loc prin mulțime. Datorită staturii lui impunătoare, reuși ușor să-l repereze în mulțime și strigă:

– Marcus!

Tânărul se întoarse cu fața spre ea, iar Olivia simți un nod în stomac. Big avea cămașa mototolită, scoasă din

pantaloni și nu purta cravată. Mai rău, avea ochii roșii și sticloși și în mod cert nu era în stare să vorbească cu reporterii, darămite să joace fotbal.

Se îndreptă spre el și îl apucă de braț.

– Marcus!

– Domnișoară Olivia!

Big făcu un pas spre ea, clătinându-se pe picioare.

– Unde ai fost până acum? îl întrebă ea, în șoaptă.

– Nu am vrut să fac probleme. Serios. Doar că...

– Îmi dai un autograf? îl întrebă un băiețel.

– Sigur, răspunse Marcus, cu zâmbetul pe buze.

Olivia îl așteptă să îi dea băiețelului un autograf, după care își înfipse degetele în brațul lui imens și îl trase departe de ochii lumii.

– Unde mergem? întrebă Marcus, cu adevărat confuz.

– Undeva unde să nu ne vadă și să nu ne audă nimeni. Hai odată. Aici, spuse ea, conducându-l lângă o masă de picnic goală. Ai băut?

– Nu. Dar nu mă simt bine. Cred că am răcit. Mă simt amețit.

Olivia își dădu ochii peste cap.

– Te simți în stare să joci azi?

– Nu sunt sigur, răspunse Big. Jucătorul masiv întoarse privirea spre ea și zise: Wendell mi-a zis că o să treacă, dar mă simt din ce în ce mai rău.

– Wendell? întrebă Olivia, șocată.

Big înlemni.

– Ah, da. E aici, în Arizona, zise el, rușinat. În dimineața aceea în care ne-am întâlnit în recepție, mă sunase Wendell, să ne vedem. Și m-am dus să-l văd și să-i spun că nu poate să rămână aici.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Olivia.

– Mi-a spus că înțelege situația. Am stat puțin de vorbă, după care a plecat, zise Marcus, trecându-și degetele prin părul blond. După care m-am trezit cu el la ușă, în dimineața asta. A zis că vrea să-mi ureze baftă înainte de meci și că n-o să-mi facă probleme. M-a rugat doar să luăm micul dejun împreună. E vărul meu. Nu am putut să-l refuz, zise el, cu ochii sticloși atât de rugători.

– Ce s-a întâmplat? Ești sigur că nu ați băut ceva?

– Nu, doar am fost la micul dejun. Eu am mâncat șuncă și ouă și am băut suc de portocale, jur. Dar, la scurt timp, a început să mă doară stomacul. Așa că Wendell a venit cu mine în limuzină, în caz că mi se făcea rău.

Carevasăzică, Wendell venise la eveniment. Era o bătaie de cap de care nu aveau nevoie, își zise Olivia cu un nod în stomac. Măcar nu avea cum să intre la eveniment fără un permis de presă sau fără bilet, iar echipa Thunder nu-i dăduse așa ceva.

Cu toate acestea, Olivia era încă neliniștită.

– Unde e acum? îl întrebă ea.

Marcus mormăi ceva.

– Ce ai spus?

– O să te superi pe mine.

– Spune odată, zise ea, încleștându-și pumnii, știind deja răspunsul.

– I-am dat permisul meu de invitat.

– În primul rând, trebuie să te vadă un doctor, iar în caz că ne zice că nu poți să joci, va trebui să anunțăm presa în mod oficial.

Olivia se grăbi să îi dea mesaj lui Dylan:

L-am găsit. Avem o problemă. Nu se simte bine.

O clipă mai târziu, veni răspunsul lui Dylan:

Vin imediat.

Olivia răspunse:

Ne vedem la intrarea în pavilion.

– Hai odată, zise ea, trăgându-l pe Marcus de braț.

Tânărul merse împleticit pe lângă ea, spre intrarea de la corturi.

– Ești bine? îl întrebă ea.

– Mi-e rău și...

– Aici erați! strigă Wendell.

Olivia aruncă o privire spre acesta. Spre deosebire de vărul lui, Wendell nu era îmbrăcat pentru un eveniment VIP. Venise îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou lălâi, prea mare pentru silueta lui zveltă. Nu era un bărbat la fel de chipeș ca Marcus și nici nu era manierat. Cu toate că Marcus venise cu hainele șifonate, știuse să se îmbrace corespunzător pentru ocazia aceea. Marcus reprezenta echipa. Wendell îl reprezenta pe Marcus și, prin alianță, echipa Thunder.

Olivia aruncă o privire spre Wendell și citi furia de pe chipul lui. Văzuse asta la el de prima oară când îl întâlnise, la un antrenament al echipei Thunder, iar de data aceasta văzu aceeași expresie pe chipul lui.

– Vere, te-am căutat peste tot, zise Wendell, bătându-l pe Marcus pe spate.

Marcus părea vizibil neliniștit.

– Mi-ai promis că o să dai o tură și că o să pleci. Mi-a promis că n-o să mai vină, îi spuse el Oliviei. Mâine pleacă acasă, nu-i așa, Wendell?

Doar că strălucirea din ochii celuilalt bărbat spunea cu totul altceva.

– Încotro mergeți voi doi? întrebă Wendell, ignorând vorbele vărului său.

De data asta, fu Olivia cea care răspunse:

– Vreau să-l vadă un doctor. Iar tu trebuie să pleci de aici.

Wendell se uită lung la ea.

– Cine te crezi tu, să-mi spui mie să plec? replică el, pe un ton batjocoritor.

Oliva tresări, căci mai mulți oameni își îndreptară privirile spre ei.

– Marcus face parte din familia mea. Nu ai nici un drept să-mi spui tu mie ce să fac! strigă el, nervos.

– Wendell, încetează! Nu e momentul, zise Marcus, punând mâna pe umărul vărului său.

Wendell se dezlipi de el și îl împinse pe bietul jucător drogat. Marcus se împletici, dar reuși să se îndrepte și ridică privirea spre vărul său, uluit și rănit.

„Sărmanul Marcus", își zise Olivia. Era prea naiv pentru lumea aceea, nu avea cum să-i țină piept unui bărbat ca Wendell.

– Încetați, zise Dylan, punându-se între cei doi bărbați. Ce se petrece aici?

– Târfa asta crede că poate să-mi zică mie ce să fac, spuse Wendell, arătând cu degetul spre Olivia.

– În calitate de director executiv al echipei, poate să o facă, îl informă Dylan.

– Doar că eu nu sunt unul dintre jucătorii ei, iar vărul meu mă vrea aici, spuse Wendell, sperând la o aprobare din partea lui Marcus, dar acesta făcu un pas în spate, vizibil bolnav și inconfortabil, incapabil să îi ia partea.

Olivia își îndreptă spatele, hotărâtă să își protejeze jucătorul și reputația echipei sale.

– Ai face bine să te gândești de două ori înainte să faci ceva. Vărul tău are o clauză de moralitate în contractul

său. Organizația NFL are reguli stricte legate de comportamentul jucătorilor. Iar tu, în loc să-l ajuți să urmeze aceste reguli, te încăpățânezi să-l pui în situații menite să le încalce. Echipa are tot dreptul să îți interzică să vii la evenimente.

– Să vă ia dracu', răbufni Wendell, nervos. E o țară liberă. Nu ai cum să mă dai afară. E treaba mea să mă ocup de el. N-o să vină o târfă ca tine să-mi spună mie ce am voie să fac, țipă el la Olivia.

– Ajunge, interveni Dylan, după care îl prinse de umăr și îl împinse spre parcare. Nu-ți permit să vorbești așa cu ea. Să nu te mai prind la nici un eveniment al echipei. Și ai face bine să te ții la distanță de vărul tău cât timp e sub contract cu echipa Thunder, zise Dylan, scuturându-l de braț.

– Ia-ți mâinile de pe mine! strigă Wendell, încercând să se elibereze.

– E totul în regulă? întrebă un agent de securitate.

– Bărbatul ăsta nu ar fi trebuit să primească un permis de intrare, zise Olivia. Trebuie să plece de aici.

Agentul aruncă o privire spre ecusoanele Oliviei și al lui Dylan. Apoi încuviință cu o mișcare scurtă din cap și îl apucă pe fratele lui Marcus, trăgându-l pe bărbatul furios în parcare. Wendell se zbătu și comentă tot drumul.

– Domnișoară Olivia, domnule Rhodes, chiar îmi pare...

Dar Dylan îi făcu semn să tacă.

– Trebuie să-l ducem la doctor, zise Olivia, înainte ca Dylan să mai apuce să spună ceva. Nu se simte bine.

Parcă la comandă, Marcus se făcu alb la față și își duse mâna la stomac.

– Îl duc eu. Tu rămâi aici și ocupă-te de ceilalți jucători. Îți dau eu mesaj, ne vedem aici sau la hotel, depinde.

– Ești sigur? întrebă Olivia.

Dylan încuviință din cap că da, după care se apropie de ea și o sărută scurt, iar ea își luă putere din acel simplu gest. Cu toate că reușise să-i țină piept lui Wendell, tremura din toate încheieturile. Era ceva la bărbatul acela – nu era doar un om rău, dar și periculos. Nu avea cum să fie sigură, dar bănuia că pusese ceva în mâncarea lui Marcus, ca să i se facă rău și să nu poată să joace.

În orice caz, spera ca de data asta Marcus să aibă dreptate și Wendell să plece înapoi acasă. Din păcate, ceva îi spunea că vărul lui Marcus Bigsby nu avea să renunțe cu una, cu două.

Până ca doctorul să apuce să îl consulte pe Marcus, acesta deja ardea de temperatură. Era clar că nu putea să joace în Pro Bowl. Așa că Dylan îl duse înapoi la hotel cu un taxi și îl lăsă în camera lui. Marcus nu conteni să-și ceară scuze pentru venirea lui Wendell în Arizona și din cauza faptului că nu putea să joace. Era vizibil necăjit, dar de îndată ce se întinse pe pat, adormi buștean.

Dylan se așeză într-un colț al camerei și începu să pună țara la cale. Faptul că Marcus nu putea să joace avea să stârnească controverse, așa că era esențial ca Ian să se reunească foarte curând cu echipa de PR. Se grăbi să-l anunțe pe Ian, care puse lucrurile în derulare din Miami. Angajă un agent de securitate care să îl păzească pe Marcus, să se asigure că acesta nu avea să plece nicăieri... și că nici Wendell nu urma să apară în peisaj.

Până ca agentul de pază să ajungă ca să-i ia locul, evenimentul Pro Bowl aproape că ajunse la final. Dylan apucase să-l vadă la televizor, iar lumea părea să simtă compătimire pentru starea de sănătate a lui Marcus. „Criza a fost evitată", își zise el, după care se duse în camera lui, în așteptarea Oliviei.

Probabil că ațipise, pentru că se trezi cu ea strecurându-se în pat, lângă el, cu părul umed, mirosind frumos după baie.

Imediat își simți penisul reacționând, cum se întâmpla de fiecare dată când ea era în preajmă.

– Nu te-am auzit când ai intrat.

– Dormeai buștean.

– Cum a decurs restul zilei? o întrebă.

– Bine, răspunse ea. Normal. Cum se simte Marcus?

Dylan și Olivia deja stătuseră de vorbă la telefon și o anunțase să fratele ei angajase un agent de pază care să stea cu ochii pe jucătorul lui bolnav.

– Încă dormea când am plecat eu, zise el, după care își verifică telefonul. Nu am primit nici un mesaj de la „dădaca" lui, mormăi Dylan.

– Foarte bine, spuse Olivia, odihnindu-și capul pe umărul lui, obosită. Ce zi lungă!

– Nu zău?

– Ba da, zise ea, jucăușă.

– Ce șmecheră, se amuză el. Dar, serios, te simți în regulă după confruntarea aceea cu Wendell?

– M-a speriat, recunoscu ea.

El o trase în brațele lui, dar halatul ei gros veni ca o barieră între ei doi, împiedicând atingerea după care tânjea el. După care tânjise din clipa în care îl auzise pe netrebnicul acela agresând-o.

Toate instinctele lui de apărare se treziseră la viață și ar fi dat orice să îl ia la pumni pe arogantul acela. Doar că nu se cădea să reacționeze violent de față cu toată lumea, la un eveniment ca acela. Dar dacă bărbatul ar fi îndrăznit să pună mâna pe ea, probabil că nu s-ar mai fi putut abține.

- Dar ai apărut tu și totul s-a terminat cu bine. Nu vreau să mă gândesc acum la asta.

- Și ce ai vrea să faci? întrebă el, pe un ton răgușit.

Ea își lăsă mâna să alunece prin pantalonii lui și își înfășură degetele în jurul erecției lui.

- Cred că știi prea bine ce vreau să fac, spuse ea, tachinându-l, după care începu să-și plimbe mâna în sus și-n jos.

Olivia era udă. Nu de la duș, ci de la dorința față de Dylan. Îi strânse penisul tare și gros în mână. Când își simți degetele lipicioase, strânse și mai tare.

Dar el o prinse de încheietură și o opri.

- Doar nu vrei să terminăm petrecerea înainte să începem, nu-i așa?

Dădu din cap că nu. Nu, dar voia să-l lase pe el să preia frâiele. Să îi facă tot felul de lucruri, în timp ce ea era la mila lui, gata să primească tot ce voia să-i ofere.

- Dylan?

- Da? șopti el, după care o trase deasupra lui și, cu toate că el era îmbrăcat, iar ea era în halat de baie, simți focul dintre ei.

Știind prea bine că era un singur mod prin care să primească exact ce-și dorea, își făcu curaj și zise:

- Mai ții minte seara din cort? Când ai venit cu eșarfa aceea?

Privirea lui se întunecă.

– Da.

– Vreau să... dădu ea să spună, dar se opri, neștiind cum să continue.

– Spune-mi, zise el, cu o voce groasă. Spune-mi ce vrei să-ți fac.

Olivia își trecu limba peste buze.

– Vreau să mă legi.

– Dumnezeule, ești perfectă.

O întinse pe marginea patului, după care se ridică și se îndreptă spre dulap.

Olivia îl privi cu sufletul la gură, nerăbdătoare pentru orice avea să urmeze. Riley se scăpase de câteva ori că fratelui ei, Ian, îi plăcea să domine în pat, dar, slavă Domnului, nu avea mai multe detalii. Iar verii ei din New York aveau și ei o latură erotică, auzise de la iubitele lor. Așa că, atunci când Dylan scosese eșarfa aceea din buzunar în acea seară, rămăsese... ei bine, intrigată.

Și categoric interesată.

Se grăbi să se dezbrace de halat și se întinse pe pat, în așteptarea lui. Dylan se întoarse de la dulap, cu o cravată în mână, complet dezbrăcat. Privi trupul superb lăsându-i gura apă. Era zvelt, dar musculos, bronzat, pur și simplu delicios. Își mută privirea de la erecția lui pregătită, la materialul mătăsos din mâna lui.

– Ceva îmi spune că o să arate mai bine pe tine decât pe mine, zise el, cu o privire doritoare. Mâinile sus, spuse el, făcând semn spre capul patului.

Olivia se strecură printre perne, neputând să-și ia ochii de la mâinile lui, de la felul în care începu să îi înfășoare cravata în jurul palmelor. În clipa aceea își simți sexul fierbinte și doritor.

– Ești minunată, iubita mea. Și mi-aș dori să te leg de pat, dar nu are bare. Se uită apoi lung la ea și zise: Mâinele sus în fața ta.

Olivia își împreună palmele, iar el îi legă cravata în jurul încheieturilor de câteva ori, cu câteva noduri.

„Cu destulă ușurință", își zise ea.

– Unde ai învățat asta? îl întrebă.

– De la prieteni. Am fost în câteva cluburi după liceu.

– Și ți-a plăcut? întrebă ea, curioasă.

– Nu e un stil de viață care să mi se potrivească, dar e distractiv. Potrivit pentru când ambii parteneri au chef de asta, spuse el, analizându-și opera. Apoi își lăsă degetul să alunece pe sexul ei și o pătrunse. Și se pare că ai chef de așa ceva.

Olivia își lăsă capul pe spate și gemu de plăcere, cu ochii închiși, încercând să se strângă în jurul lui.

El începu să râdă și își retrase mâna, lăsând-o goală.

– De ce mă necăjești? spuse ea, îmbufnată, dar nu se putu abține.

– Pentru că vreau, zise el, rânjind, după care își linse degetul, uns de dorința ei.

Ce sexy!

– Și acum să trecem la treabă, zise el.

– Aștept.

Își îndepărtă picioarele, invitându-l înăuntru, expunându-și sexul proaspăt ras. Dușul ei servise mai multor scopuri. Acela de a scăpa de stres, dar și de a se pregăti pentru el.

– Să știi că vreau să te devorez, spuse el, fără să-și poată lua ochii de la ea, parcă vrăjit. Dar nu cred că pot să mă abțin să nu te pătrund.

Olivia ar fi fost încântată de ambele acte, dar erecția lui groasă avea să o satisfacă cel mai tare, și se foi

pe pat la gândul acela păcătos. Își strânse coapsele, dar oricât de tare încercă să se frece, nu reuși să hrănească pofta aceea intensă. Gemu jenată.

El se apropie de ea și îi dădu părul de pe obraz. Îi simți aroma de bărbat și abia aștepta să o pătrundă, să își îngroape chipul în gâtul lui, să îi inhaleze parfumul în timpul orgasmului.

– Dumnezeule!

El o sărută pe buze și o întrebă:

– Ești bine, da?

Cum putea să fie atât de dulce și de dominant în același timp? Îi plăcea la nebunie.

– Sunt bine.

Era mai mult decât bine. Era atât de excitată încât era sigură că avea să termine la cea mai ușoară atingere.

Nu voia să se gândească la nimic altceva decât la Dylan și la plăcerea pe care avea să i-o ofere.

– Așază-te în mâini și în genunchi, zise el, făcând-o să tresară.

Olivia făcu ochii mari.

– Dar am crezut că...

– Ce ai crezut? zise el, ridicând din sprâncene. Că o să-ți ridici mâinile peste cap și că am să ți-o trag în poziția misionarului?

Întrebarea aceea nu avea nevoie de un răspuns. Era exact ce-și închipuise ea, o știau amândoi prea bine.

– Ei bine, prefer să mă simți peste tot, spuse el, cu o voce groasă, după care bătu ușor cu mâna pe saltea. Te vreau în genunchi.

Cu sufletul la gură, emoționată, Olivia se așeză conform instrucțiunilor lui. Cu mâinile legate în fața ei, se ridică în genunchi și se rezemă în antebrațe și în coate.

El îi puse o pernă sub stomac și îi mai ridică puțin șoldurile. Urmară câteva clipe de tăcere, și rușinată, Olivia și-l imagină în spatele ei, analizând-o.

– Ești superbă.

Olivia se făcu roșie în obraji și își coborî privirea, neștiind exact la care parte din ea se referea.

Își lăsă mâinile să alunece pe fesele ei, pe coapsele ei, până ce îi cuprinse sexul cu palma aceea mare și caldă. Ea gemu de plăcere și își arcui spatele, încleștându-și și relaxându-și sexul doritor într-un ritm care nu putea fi ignorat.

Când îl auzi desfăcând prezervativul, fu ca un afrodiziac pentru trupul ei deja surescitat și își sprijini obrazul de saltea, încercând să-și tragă răsuflarea.

– Ești gata? o întrebă el.

– Mmmm, suspină Olivia, ridicându-și capul și pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

El o prinse de talie și o pătrunse ușor. Trupul ei îl primi bucuros, încetul cu încetul. Doar că nu era îndeajuns, așa că își arcui spatele exact în clipa în care el o pătrunse din nou, încleștându-și trupurile împreună mai adânc ca niciodată.

– Doamne, Dumnezeule, gemu ea, odihnindu-și capul pe mâini.

– Da, șopti el, lăsându-și mâna să alunece pe abdomenul ei, până spre sân. E perfect, suspină el, după care începu să îi tachineze sfârcul, prinzându-l între degete, trăgându-l ușor, până o simți strângându-se în jurul erecției lui groase. E bine? o întrebă, pătrunzând-o tot mai adânc.

– M-aș simți și mai bine dacă te-ai mișca. Nu mai rezist, zise ea, strângându-și sexul în jurul lui, încercând să îl provoace să i-o tragă mai tare.

– Ba poți, șopti el, după care o prinse din nou de sfârc, iar Olivia se cutremură, împingându-se în el.

Se așteptase ca să el o penetreze cu patos. În schimb, continuă să o pătrundă ușor, unduindu-și șoldurile, ritmul acela presându-i vârful penisului de punctul sensibil din ea. Cel la care doar el reușise vreodată să ajungă.

Olivia simți orgasmul din ce în ce mai aproape. Doar că el nu aluneca și ieșea din ea, nu făcea nimic altceva decât să o legene pe trupul lui mare, unduindu-și șoldurile. Și, în ciuda faptului că nu era față în față, era o mișcare atât de delicată și de intensă, cu adevărat emoțională, că Olivia simți un nod în gât.

El continuă să-și frece șoldurile de fundul ei și își dădu seama că avusese dreptate. Îl simțea peste tot. Reuși să-și înăbușe un geamăt, neînțelegând emoțiile care puseseră stăpânire pe ea. Nu știuse niciodată că era atât de sensibilă, atât de...

– Aproape. Dumnezeule! Sunt atât de aproape!

Își simți propria secreție alunecând printre ei, acoperindu-l și, brusc, îi simți mâna alunecând și începu să preseze cu degetul pe sexul ei.

– Hai, raza mea de soare. Vreau să te fac să termini.

O pătrunse apoi adânc, iar Olivia strigă de plăcere, simțind un orgasm mai puternic ca niciodată, pentru că bărbatul acela nu voia doar să i-o tragă, ci voia să o iubească. Fusese o proastă pentru că refuzase să vadă asta mai devreme, înconjurată de toate acele emoții.

Probabil că era încă în mijlocul orgasmului când el se retrase din ea, dădu perna la o parte și o aruncă pe spate. Ea își ridică brațele deasupra capului, făcându-i

loc să o îmbrățișeze, chiar în timp ce el o pătrunse din nou, cu un geamăt chinuit.

- Ah, Livvy.

O pătrunse puternic de câteva ori, iar Olivia își îngropă chipul la gâtul lui, inhalându-i parfumul în timp ce se lăsară cuprinși de un orgasm incredibil.

capitolul 8

Dylan se trezi într-un pat gol. Până să se ridice el din pat, Olivia deja făcuse duș și începuse să-și pregătească bagajele. Îi zâmbi, iar el îi zâmbi la rândul său, dar nici unul dintre ei nu spuse nimic.

Nu știa ce să spună. Fusese o noapte intensă din punct de vedere emoțional și avea nevoie de timp să proceseze situația. Tăcerea ei din dimineața aceea și în drum spre aeroport îi dădu de înțeles că și ea simțea la fel.

Își spusese că era îndrăgostit de ea, că era gata pentru orice. Dar se părea că una era să fie îndrăgostit până peste cap de o femeie și cu totul alta să accepte sentimentele pe care le stârnise în sufletul lui partida aceea de sex pe care o împărtășiseră.

Olivia dormi tot drumul spre casă, cu capul pe perna rezemată de fereastră. Nu pe umărul lui. Dylan își duse mâna la ochi, după care se lăsă pe spate în scaunul inconfortabil.

Nu mai trăise niciodată sentimente atât de puternice, iar asta îl speria teribil. Și nu pentru că nu ar fi fost singur de sentimentele sale, ci tocmai pentru că era.

Ajunsese să se îndrăgostească de o femeie care încă nu depășise traumele din trecutul său. Și un lucru era cert, își spuse Dylan. Fantomele trecutului reușeau întotdeauna să se întoarcă în viața ta. Și nu avea de gând să fie victima fantomelor Oliviei.

Săptămâna de după întoarcerea din Arizona trecu în zbor. Ca de obicei, se adunase mult de lucru în zilele

în care fusese plecată. Dar pe Olivia acest lucru nu o deranjă. Îi plăcea să-și facă treaba. Pentru Dylan interveni o deplasare neașteptată în mijlocul săptămânii, la lanțul de hoteluri cu care echipa obișnuia să facă afaceri. Așa că, în timp ce el era pe Coasta de Vest, la sediul principal, iar Olivia pe Coasta de Est, reușiră doar să se audă de câteva ori la telefon, printre ședințe.

Ultima lor partidă de amor fusese una... intensă și înspăimântătoare pentru o femeie care rareori se implica așa de mult într-o relație. Așa că făcuse un pas în spate, simțind că are nevoie de timp să proceseze situația, iar apoi Dylan plecase în deplasare. După ce petrecuse zile întregi alături de el, pauza aceea îi oferi mult timp departe de el, mai mult decât și-ar fi dorit sau decât ar fi avut nevoie. Îi era îngrozitor de dor de el și abia îl aștepta să se întoarcă acasă. El încă nu știa la ce oră avea să ajungă.

Vineri seara o găsi atât de extenuată că se aruncă în pat și adormi buștean de îndată ce puse capul pe pernă. La scurt timp, cineva bătu insistent la ușa de la camera ei.

Olivia luă perna și și-o puse peste cap, mormăind, dar zgomotul nu încetă.

- Pleacă!

- Nu.

Întredeschise ochii și o văzu pe Avery - cine altcineva? - intrând în camera ei. Sora ei aruncă pe pat, lângă Olivia, cum obișnuia să facă în copilărie, la sfârșit de săptămână.

Olivia reuși să îi arunce un zâmbet obosit.

- Ce cauți în pat? Nu-ți stă în fire să dormi atâta.

- Serios? Ai uitat de diferența de fus orar din Arizona și că de o săptămână întreagă muncesc fără oprire? Sunt obosită.

Era de-a dreptul extenuat. Chiar și acum, nu reuși să-și înăbușe un căscat.

– Ei bine, acum te-ai trezit! Și foarte bine că ai făcut-o, este o zi atât de frumoasă, zise Avery, după care sări de pe pat și trase jaluzelele, lăsând lumina să intre în camera întunecată.

Cu lacrimi în ochi, Olivia încercă să-și ferească privirea.

– Ai luat-o razna?

– Nu. Trebuie să te trezești. M-a sunat Dylan mai devreme. Încerca să dea de tine. A luat un avion mai repede spre casă. În fine, o să ajungă dintr-o clipă-n într-alta și trebuie să te pregătești.

– A ajuns acasă? întrebă Olivia, entuziasmată, ceea ce o făcu pe sora ei să rânjească.

Avery se îndreptă spre dulap și începu să cotrobăie printre rochiile surorii sale.

– Mi-a zis să-ți spun că sora lui îi sărbătorește ziua fiului ei cu un grătar și că vrea să mergi cu el, zise Avery, scoțând o rochie cu flori rozalii. Rochia asta e perfectă pentru o petrecere în aer liber, nu-i așa?

Olivia era perfect capabilă să-și aleagă singură hainele, dar amândouă știau prea bine că Avery era o împătimită a modei, așa că Olivia o lăsă să o ajute.

Cu toate acestea, nu se putu abține să nu o tachineze puțin:

– Știi că te urăsc la prima oră a dimineții, da? Ești prea veselă, iar eu nici măcar nu mi-am băut cafeaua.

– Nu-i adevărat, mă iubești pe mine și veselia mea. O să faci cunoștință cu familia lui Dylan. Ce părere ai? o întrebă Avery, preocupată.

Olivia simți un nod în stomac. Nu știa ce avea să se aleagă de relația ei cu Dylan, dar acesta îi povestise despre sora lui mai mare, despre faptul că erau apropiați. Voia să facă o impresie bună. Asta spunea multe despre sentimentele ei pentru bărbatul acela, nu-i așa?

Cu un nod în gât, zise:

- E o premieră pentru mine.

- Motiv pentru care am venit să te ajut.

Olivia se ridică din pat, aruncă o privire în oglindă și se îmbufnă.

- Trebuie să fac un duș.

- Mișcă-te! I-am spus că o să fii gata până ajunge el.

- Nici unuia dintre voi nu i-a trecut prin minte că s-ar putea să am planuri? întrebă ea.

Sora ei rânji.

- Nu chiar. Și, chiar și dacă ai fi avut planuri, eram sigură că urmai să le amâni pentru un asemenea eveniment.

- Oare de ce mi se pare că ați pus totul la cale? mormăi Olivia.

- Pentru că vreau să fii fericită. Iar Dylan pare să te facă fericită. Așa că, de îndată ce m-a sunat să-mi povestească, i-am spus că o să mergi cu el. O să ajungă în cel mai scurt timp, grăbește-te.

- Cum aș putea să mă supăr pe tine când spui lucruri atât de frumoase?

- Nu ai cum.

Olivia oftă, își luă o pereche sexy de chiloți din sertar, în caz că ea și Dylan aveau să ajungă pe undeva, doar ei noi, după care luă rochia care îi plăcuse lui Avery. Câteva minute mai târziu, Olivia reuși să se trezească, datorită cafelei lui Avery, a unui duș cald și la gândul că avea să-l vadă pe Dylan.

Era îmbrăcată, gata să-l vadă. Era prima oară când urmau să fie singuri de la întoarcerea din Phoenix și, în plus de asta, o ducea să facă cunoștință cu familia lui. Își duse mâna la abdomen, simțind cum i se strânge stomacul. Nu voia să se gândească prea mult la ce însemna evenimentul acela, la faptul că o invitase să îl însoțească

și la temerile ei de a face cunoștință cu persoanele cele mai dragi din viața lui Dylan.

Trase adânc aer în piept și ieși din dormitorul ei. Fu luată pe nepregătite când îl văzu pe Dylan bându-și cafeaua alături de sora lui.

- Ah, bună, zise ea. Nu am auzit soneria.

- A bătut la ușă, spuse Avery, de la masă, cu picioarele întinse pe un scaun.

Dylan se ridică în picioare.

- Bună dimineața.

Vocea lui era lunecoasă ca mierea. Atât de dulce și de fermecătoare.

- Neața, spuse ea, întinzând cana goală. Mai e cafea?

- Ar fi mai bine să-ți iei pe drum. Trebuie să facem o oprire în drum spre sora mea, să cumpără jucării.

Olivia se uită lung la el.

- Jucării? Asta faci tu la o întâlnire? îl întrebă ea, pusă pe șotii.

- Depinde ce fel de jucării, răspunse el, cu o privire senzuală, care îi făcu inima să bată mai tare, iar trupul gata să îi satisfacă orice dorințe.

- Oribil! exclamă Avery, sărind de pe scaun. Noroc că știu că, de data asta, destinația este Toys „R" Us. Hai, plecați! Fuguța, zise ea, după care se îndreptă spre camera ei, închizând ușa după ea.

Olivia începu să râdă, iar Dylan o privi cu un rânjet.

Câteva clipe mai târziu, își luă poșeta și ieșiră pe ușă.

- Ce surpriză plăcută, spuse Olivia, în timp ce așteptau liftul.

Dylan se uită lung la ea, cu o privire seducătoare.

- Mi-a fost dor de tine, rază de soare. Așa că m-am grăbit să-mi termin treaba și am luat primul avion spre casă.

Cuvintele lui o unseră pe suflet.

– Și mie mi-a fost dor de tine, spuse ea, șocată de cât de ușor îi fu să rostească acele cuvinte.

De îndată ce se deschise ușa de la lift, Olivia se trezi lipită de perete, ținută în loc de coapsele puternice ale lui Dylan și de mâinile lui care o încolțiră la perete.

În loc să o sărute, își coborî capul și începu să o sărute pe gât și pe punctul sensibil din spatele urechii. Îi simți răsuflarea caldă și dinții alunecând ușor pe pielea ei delicată.

– Mmmm, suspină ea, simțind cum i se înmoaie genunchii.

Își trecu apoi degetele prin părul ei și o trase ușor, întorcându-i capul spre el ca să o sărute. Un sărut menit să îi dovedească faptul că îi fusese dor de ea, că nu putea să se sature de ea și apoi își lipi trupul de ea, cu o erecție care îi dădu de înțeles că aveau să urmeze numai lucruri plăcute mai târziu.

Olivia îl sărută și ea cu aceeași pasiune, până se deschise ușa de la lift. Dylan o luă de mână și o trase după el, făcând abstracție de privirile dezaprobatoare din partea cuplului de bătrâni care păși în lift.

Dylan avea deja un cadou în portbagaj pentru nepoata lui, dar ghicise corect că și Olivia avea să insiste să cumpere unul. Gestul lui i se păru incredibil de intuitiv. Așa că, după o scurtă oprire la magazinul de jucării, urmată de o alta la patiserie, la cererea Oliviei, Dylan porni spre Weston, acolo unde locuia sora lui.

Olivia își îndreptă privirea pe fereastră, admirând copacii.

– Dă-mi mai multe detalii înainte să fac cunoștință cu familia ta, îi ceru, curioasă să afle cât mai multe.

– Ți-am spus deja. Callie e cu doi ani mai mare decât mine. A lucrat în comerț, până a hotărât să stea acasă cu Ava. Cea mică are patru ani, după cum bine știi deja

de la secțiunea de vârstă de la magazinul de jucării. Este tare simpatică, spuse Dylan, făcând referire la nepoata lui. O să-ți placă de ea.

Cu un nod în gât, Olivia zâmbi.

– O ador pe copila lui Ian și a lui Riley, făcând referire la nepotica ei.

Dar de fiecare dată când o ținea în brațe pe cea mică, mirosul dulceag și delicat îi aducea aminte de tot ce pierduse... pentru totdeauna.

Își drese glasul și întrebă:

– Dar soțul lui Callie? Ce fel de om e?

– Matthew? Se poartă frumos cu sora mea, și e singurul lucru care mă interesează. Lucrează în finanțe și e un tată bun.

– Par a fi familia perfectă.

– Dacă chiar există așa ceva, presupun că despre ei este vorba.

– Nu crezi că există familia perfectă? Mă întreb adesea. Mă rog, m-am tot gândit la asta după ce am aflat despre cealaltă familie a tatălui meu. Dar când îi văd pe Ian și pe Alex alături de soțiile lor... Ceva îmi spune că nu e imposibil.

Păcat că nu-i venea la fel de ușor să creadă.

Dylan parcă pe strada unde locuia sora lui. Era ultima casă într-o suburbie ca oricare alta. El și Callie crescuseră într-o garsonieră dintr-o zonă rău famată din Miami. Însemna mult pentru el că sora lui reușise să-și clădească o viață nouă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Olivia.

– Nu, nu încă, răspunse el și o observă pe Olivia împungându-l cu privirea.

Începu să râdă și își îndreptă din nou privirea spre stradă, unde știa că obișnuiau copiii să se joace. În același timp, o privi pe Olivia cu coada ochiului. Fie

că era căzută pe gânduri, că vorbea fără oprire sau că dormea, îi plăcea să o privească.

Când o văzuse ieșind din camera ei îmbrăcată într-o rochie albă, cu floricele roz, cu părul negru alunecându-i pe umeri, arătând exact ca o rază de soare... abia se abținu să nu o ia pe sus și să o ducă înapoi în camera ei, să închidă ușa și să o pătrundă, să o facă să uite de toate, să o audă strigându-i numele. Faptul că fusese și sora ei acasă reușise să îi tempereze dorința. Chiar și sărutul acela din lift abia dacă îi potolise foamea. Era atât de proaspătă, atât de frumoasă. Era tot ce nici măcar nu știa că și-ar fi putut dori vreodată.

Știa prea bine că nu avea să-i fie ușor să o convingă să lase în urma ei trecutul și toate traumele care o urmăreau, pe lângă trădarea tatălui ei. Nu putea să o convingă de asta doar prin sex, cu toate că nu l-ar fi deranjat deloc să o lege în patul lui. Un bun punct de pornire era să îi facă cunoștință cu familia lui. Nu venise niciodată însoțit de vreo femeie acasă la sora și la nepoata sa. Era sigur că sora lui avea să aprecieze gestul și să o primească pe Olivia cu brațele deschise.

Opri mașina în fața casei, o locuință de culoarea piersicii, cu un acoperiș în stil spaniol, iar după ce parcă, se întoarse spre Olivia. Voia să o vadă la față când urma să audă răspunsul la întrebarea ei.

– Vrei să știi dacă cred într-o familie perfectă? zise el, cu o privire caldă. Da, vreau să cred că există.

– De ce? întrebă ea, cu ochii mari, cu o expresie pe care Dylan ar fi catalogat-o drept... plină de speranțe.

Iar el era hotărât să facă tot ce-i stătea în putință ca să îi păstreze speranța în viață. Întinse mâna spre ea și îi prinse o șuviță între degete.

– Pentru că dacă nu aș crede în asta, nu ar mai avea nici un rost să fiu cu tine.

Olivia dădu să spună ceva, dar el îi puse mâna pe bărbie și o opri.

– Ne așteaptă un grătar, spuse el, hotărât să nu o lase să analizeze prea tare situația. Ești gata? o întrebă, după care opri motorul și își desfăcu centura.

Olivia coborî din mașină înainte ca Dylan să apuce să-i deschidă portiera și se întâlniră la portbagaj. Dylan scoase cutia cea mare, iar Olivia luă și darul ei, frumos împachetat de la magazin.

– Nu vrei să-mi spui ce ai acolo? îl întrebă, uitându-se lung la cadoul imens.

– Oh, sunt sigur că sora mea o să-mi facă capul calendar, zise el, rânjind.

Olivia zâmbi complice.

– Ești un unchi bun.

– Încerc. Ești gata să faci cunoștință cu trupa?

Olivia trase adânc aer în piept, iar Dylan își dădu seama cât era de agitată.

– Cât de cât.

Cuvintele ei îi confirmară presupunerea, așa că o luă de mână și o trase în brațe ca să-i sărute buzele fierbinți, îndeajuns de mult cât să o calmeze, dar nu prea mult cât să îi vadă cineva sărutându-se lângă mașină. Când se depărtă de ea, o văzu cu zâmbetul pe buze și cu o privire încețoșată.

„Misiune îndeplinită", își spuse el, după care o conduse spre ușa de la intrare.

O femeie frumoasă ieși în întâmpinarea lor.

– Mă bucur că ai ajuns! Mi-a fost dor de tine, frățioare.

Olivia abia se abținu să nu izbucnească în râs, căci Dylan era mult mai înalt decât sora lui, care era chiar mai scundă decât Olivia, la 1,60. La fel ca fratele ei, și Callie avea părul de un șaten-închis și ochi căprui

minunați, înconjurați de gene groase. Era îmbrăcată într-o rochie simplă de vară, ceea ce o făcu pe Olivia să se simtă confortabil cu alegerea ei. Mă rog, cu alegerea lui Avery.

– Tu trebuie să fii Olivia, spuse ea. M-am bucurat foarte tare când am primit mesajul lui Dylan că aduce o prietenă. Eu sunt Callie.

– Îmi pare bine de cunoștință, zise Olivia. Mulțumesc că mă lași să dau buzna la petrecerea voastră de familie.

– Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Haideți pe terasă. Avem totul pregătit afară.

Totul însemna un castel gonflabil de prințese și o sumedenie de copii fericiți, care se distrau țipând și țopăind de colo-colo, agitați de dulciurile mâncate. În plus, văzu mai mulți părinți alergând ca să țină pasul cu ei... sau încercând. Olivia rămase pe terasă, alături de ceilalți adulți lipsiți de responsabilități. Dylan se așeză lângă ea, alături de sora lui și de soțul ei, Matthew, un bărbat amabil, cu un început de chelie, dar chipeș. Cei doi părinți se bucurau de o pauză binemeritată acum că sărbătorita se instalase în brațele unchiului Dylan.

Fetița în vârstă de patru ani era adorabilă și topită după unchiul ei. Chiar acum, în timp ce micuța cu păr negru bătea din palme, la taclale cu unchiul ei, acesta o asculta cu zâmbetul pe buze. Un surâs care o unse pe inimă pe Olivia. Bărbatul acela adora copiii. Iar Olivia își dădu seama că începuse să se îndrăgostească de el.

Ba nu, se forță ea să recunoască față de ea însăși, chiar era îndrăgostită de el. Era îndrăgostită de un bărbat care își dorea să fie cu ea, care o curtase în tot acest timp, care reușise să o cucerească până când se văzu nevoită să admită că și ea își dorea să fie cu el. Încercase să nu complice lucrurile, știind că ar fi fost complicat să-l primească în viața ei. Olivia încercă să-și stăpânească lacrimile.

Erau lacrimi de bucurie? De tristețe? Nu avea cum să-și dea seama, totul se întâmplase atât de repede.

Cu toate acestea, reuși să-și păstreze zâmbetul pe buze.

– Spune-mi, Olivia, cum reușești să lucrezi alături de fratele meu fără să-ți vină să-l strângi de gât? întrebă Callie cu un rânjet care o făcea să semene cu fratele ei.

– Cine spune că nu o fac? răspunse ea, râzând, mulțumită de distragerea atenției.

– Ah, s-au adunat toate femeile împotriva mea, spuse Dylan, fără teamă. Ava, o să le ajuți? o întrebă el, după care începu să o gâdile până ce micuța scoase un țipăt vesel, cum numai un copil fericit putea să facă.

– Dylan, încetează! îl certă Callie. A mâncat o grămadă de tort și de prăjituri. Dacă i se face rău, să știi că tu o să strângi după ea! spuse ea, după care se ridică în picioare cu mâinile întinse.

Dylan îi șopti ceva la ureche celei mici, după care se ridică și el de pe scaun și o puse în brațele mamei ei.

– Hai la toaletă, îi spuse Callie fetiței, după care o puse pe jos și o duse în casă.

– Ce i-ai șoptit la ureche? îl întrebă Olivia.

– I-am spus că mamele sunt cele care strică toată distracția, nu unchii.

– Nu pot să cred că i-ai spus așa ceva! exclamă Olivia, jucăușă.

– Nu, i-am spus că o să ne jucăm mai târziu, recunoscu Dylan, rânjind.

– Îți plac copiii, nu-i așa? îl întrebă Olivia, sperând ca el să nu fi citit tristețea din glasul ei.

Dylan încuviință din cap.

– Observ.

Păcat că o parte din ea era atât de temătoare la gândul de a întemeia o familie.

După ce rămăsese însărcinată, după ce încercase să ducă sarcina mai departe decât primul trimestru, după

ce ajunsese să iubească pruncul nenăscut care creştea în pântecul ei doar ca să îşi piardă iubitul copil... întotdeauna părea să piardă. Îşi pierduse tatăl, unul pe care nici măcar nu ştia dacă îl avusese vreodată, după care îl pierduse şi pe singurul bărbat în care îşi pusese vreodată încrederea.

Cât despre Dylan? Se întreba adesea dacă nu cumva avea să-l piardă şi pe el. Mai devreme sau mai târziu.

Încercă să-şi alunge din minte astfel de gânduri. Se simţea bine alături de Dylan şi de familia lui, alături de vecinii şi de prietenii lui Callie. Olivia o ajută pe gazda sa să strângă farfuriile şi paharele murdare şi le duse în bucătărie.

Ţinu deschisă o pungă mare de plastic în care Callie aruncă resturile şi, împreună, reuşiră să termine curăţenia.

– Îmi pare aşa de rău pentru întârziere, spuse o femeie, care dădu buzna în bucătărie, cu răsuflarea întretăiată.

Olivia întoarse privirea spre femeie aceea drăguţă, cu păr şaten, cu un zâmbet cald pe buze, care îşi lăsă cadoul pe blatul de la bucătărie.

– Meg! Mă bucur că ai ajuns. Sunt sigură că şi Ava o să se bucure să te vadă.

Meg? Olivia simţi un nod în stomac. Să fie oare vorba despre o coincidenţă? Probabil că nu, dat fiind că Dylan îi spusese că Meg făcea parte din familie. Doar că Olivia nu-şi dăduse seama exact ce însemna asta.

Callie o luă în braţe pe tânăra minioană, după care se întoarse spre Olivia.

– Olivia, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu Meg Thompson. Meg, ea este Olivia Dare. Olivia este... dădu Callie să spună, dar se opri, dându-şi seama că nu ştia ce să spună.

– Prietena lui Dylan, adăugă Olivia, terminând propoziția lui Callie, surprinsă de cât de ușor îi fu că rostească cuvintele acelea.

– Îmi pare bine de cunoștință, zise Meg. Dylan mi-a povestit multe despre tine, spuse ea, zâmbind, pe un ton cât se poate de sincer.

– Și eu mă bucur să te cunosc spuse ea, încercând să nu se lase năpădită de temeri din trecut.

Spre deosebire de iubitul ei din facultate, Dylan nu îi dăduse nici un motiv să fie geloasă sau suspicioasă pe relația dintre el și fosta lui iubită. Propriile ei temeri erau singurele care îi stăteau în drum.

– Ies puțin pe terasă să o salut pe Ava și să-i dau cadoul. Mă întorc imediat, spuse Meg, făcându-le cu mâna, după care se făcu nevăzută pe ușile de sticlă care dădeau în terasă.

– Îmi pare rău, zise Callie, întorcându-se spre Olivia.

– De ce? Ai tot dreptul să inviți pe cine vrei la petrecerea fiicei tale. În plus de asta, dacă Dylan și Meg sunt prieteni, mai devreme sa târziu, tot aveam să o cunosc.

Callie se așeză pe un scaun de bucătărie.

– Trebuie să-mi odihnesc o clipă picioarele. Ia și tu un loc, spuse ea, pe același ton hotărât ca Dylan.

Olivia făcu întocmai.

– Nu-mi datorezi nici o explicație, îi spuse ea surorii lui Dylan.

– Știu, dar... Am avut și eu o situație cu o fostă a lui Matthew și ar fi trebuit să fiu mai atentă. Treaba e că eu și Meg am rămas în relații bune. Și, dat fiind că Dylan nu vine niciodată cu femei acasă, când mi-a spus că o să te aducă pe tine, m-am bucurat așa de tare că nu mi-am dat seama să-i spun că o să vină și Meg, zise ea, mușcându-și buzele. Ce vreau să spun e că, dacă aș fi fost în locul tău, mi-ar fi prins bine să știu dinainte.

Oliviei îi plăcea de sora lui Dylan și îi fu recunoscătoare că simțise nevoia să îi explice.

– Apreciez că mi-ai povestit despre asta.

Era mai ales fericită să afle că era prima femeie pe care Dylan o aducea acasă. Mărturisirea aceea o unse pe sufletul.

– Uite ce, țin foarte mult la Meg, dar e adevărat că poate să fie foarte atașată de Dylan, iar el nu i-a dat niciodată vreun motiv să nu fie. Nu e nimic între ei în afară de prietenie, doar că apelează la el de fiecare dată când are o problemă.

– Am observat, mormăi Olivia.

– Am trecut și eu prin aceeași situație cu Matthew, doar că fosta lui nu era la fel de drăguță și de neamenințătoare ca Meg. Așa că i-am spus foarte clar că fie mă alege pe mine, fie o alege pe ea.

– Știu ce zici, spuse Olivia, dându-și seama că îi venea ușor să stea de vorbă cu sora lui Dylan. Doar că fostul meu m-a mințit, mi-a spus că sunt doar prieteni, iar eu am fost prea tânără și prea oarbă ca să-mi dau seama cum stăteau lucrurile în realitate. Până într-o zi când i-am prins în flagrant.

– Îngrozitor, spuse Callie.

Habar n-avea.

– Încerc să înțeleg relația dintre Meg și Dylan, dar nu mi-a fost ușor, recunoscu ea.

Callie se dădu mai aproape.

– Uite ce, eu n-am avut încotro, a trebuit să-l fac pe Matthew să aleagă. Nu cred că o să se ajungă la asta și cu Meg. Pur și simplu, trebuie să înțeleagă care e rolul tău în viața lui Dylan.

Olivia încuviință și spuse, pe un ton cât se poate de sincer:

– Mulțumesc.

Callie se ridică de la masă.

– E evident că îl faci fericit pe fratele meu. Și îmi doresc ca povestea asta să continue.

Olivia abia își stăpâni lacrimile la cuvintele lui Callie. Spera că într-adevăr îl făcea fericit pe Dylan. Mai mult decât orice, spera să poată să îl facă fericit în continuare.

Ieșiră din nou pe terasă, iar Callie fu imediat atrasă de țipetele Avei, așa că porni în grabă spre castel. Olivia aruncă o privire în jur și îi văzu pe Dylan și pe Meg stând de vorbă, între patru ochi, într-un colț al grădinii.

Simți cum i se strânge stomacul când îi văzu atât de aproape unul de celălalt și îi privi cu un nod în gât. Cu toate că voia să se comporte ca un adult, asta nu însemna că nu era geloasă sau îngrijorată. Nu avea cum să se abțină și nu avea de gând să își ceară scuze.

În trecut, poate că ar fi dat bir cu fugiții, dar de data aceasta hotărî să asculte de cuvintele înțelepte ale lui Callie. Poate că Meg îl considera pe Dylan un prieten, dar Olivia era hotărâtă să o facă să înțeleagă că ea era iubita lui. Da, își spuse ea, exact asta era. Dylan insistase ca relația dintre ei să fie una serioasă, iar când îl văzu alături de Meg, convingerea ei se accentuă și mai tare. Așa că dacă pe vreunul dintre ei urma să îl deranjeze gesturile ei discrete, dar grăitoare, era mai bine să afle acum, decât mai târziu.

Așa că își frecă palmele și traversă grădina.

capitolul 9

Dylan nu ar fi trebuit să fie surprins să o vadă pe Meg ajungând atât de târziu la petrecere. Fosta lui iubită și sora lui rămăseseră bune prietene de-a lungul anilor. Doar că uitase complet de Meg. Singura lui preocupare fusese să îi facă cunoștință Oliviei cu familia sa. Și acum erau amândouă la un loc.

Dylan profită de faptul că Olivia era în casă, alături de sora lui, și o luă deoparte pe Meg, să o avertizeze să se poarte frumos. Era important ca Olivia să înțeleagă prietenia dintre ei, iar Meg trebuia să știe despre temerile Oliviei la adresa relației dintre el și fosta lui. Nu era prost, știa prea bine că Meg conta pe el mai mult decât trebuia, doar că nu avusese nici un motiv să o pună la punct, nu înainte ca Olivia să intre în viața lui.

Din păcate, înainte că apuce să stea de vorbă cu Meg despre propriile lui probleme, aceasta îl rugă să stea câteva clipe de vorbă, despre ceva important. Dylan spera că urma să aibă și el timp să spună ce avea pe suflet.

Îl trase apoi într-un colț al grădinii, ca să nu îi audă nimeni.

– Meg, chiar nu pot să stau mult. Ce s-a întâmplat? întrebă el, nerăbdător.

Cu toate că avea nevoie să vorbească cu ea, nu era cazul de atâta secretomanie.

– Ei bine, ți-am spus deja că Mike s-a enervat teribil când s-a întors, în cele din urmă, din Vegas și și-a găsit bagajele la intrare, nu-i așa?

– Da, răspunse Dylan. Iar eu ți-am spus că merită să-l dai afară din casă și să uiți de el.

– Mi-e teamă că n-o să fie așa ușor, șopti ea.

Dylan se uită lung la ea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă, sperând ca Meg să nu îi spună că îl lăsase din nou pe neisprăvitul acela să se întoarcă acasă.

– Sunt însărcinată.

Dylan făcu ochii mari, șocat de cele auzite, iar după câteva clipe răbufni:

– Poftim?

– Taci din gură! E clar că ai auzit ce-am spus, zise ea, zâmbind, cu lacrimi în ochi.

– Meg, pentru numele lui Dumnezeu, făcu Dylan, ducându-și mâinile la cap.

– E în regulă, spuse ea, spre marea lui mirare.

– Vorbești serios? întrebă el.

Meg încuviință, părând mai puternică decât s-ar fi așteptat din partea ei.

– Bănuiam, așa că am avut timp să mă gândesc și să iau niște decizii.

– I-ai spus?

Meg scutură din cap.

– Dar știu că trebuie să-i spun. Nu mi-a fost deloc ușor să îl dau afară din casă. Nu am putut să-i dau și vestea asta. Dar am s-o fac, cu toate că nu mă aștept la nici un fel de ajutor din partea lui, și nici nu am nevoie, zise ea, frecându-și palmele.

– Vrei să spui că ai de gând să păstrezi copilul? o întrebă el.

Meg făcu ochii mari, șocată.

– Nu aș renunța niciodată la propriul copil! Nu aș face niciodată una ca...

Nici măcar nu avu puterea să termine fraza.

Dylan trase adânc aer în piept.

– Meg, o să fii o mamă extraordinară. Ești caldă, iubitoare... Plus că ești învățătoare. Știi exact ce nevoi au copiii.

Cuvintele lui o făcură să se lumineze la față.

– Și eu cred la fel. Desigur, nu a fost planificat și nici n-o să fie ușor, dar pot să mă descurc, zise ea, ducându-și mâna la abdomen, cu un zâmbet cald și sincer.

Dylan răsuflă ușurat să o vadă atât de calmă. Era clar că dezbătuse pe îndelete problema și că era împăcată cu decizia ei.

– Pari împăcată, așa că mă bucur pentru tine.

– Mulțumesc. Încă mi-e teamă, dar sunt bine. Oricum sunt liberă pe perioada verii. O să-mi găsesc o dădacă și o să mă pun pe picioare.

– Sunt sigur, zise Dylan, mândru de ea.

– Pot să primesc o scurtă îmbrățișare? spuse ea, dar se apropie de el înainte ca Dylan să apuce să spună ceva, iar el o îmbrățișă.

– Mă scuzați.

Dylan tresări când auzi vocea Oliviei.

„La naiba", își zise Dylan. Încercă să găsească o explicație, dar nu își dădu seama cum ar fi putut să justifice, din nou, un simplu gest de prietenie. Era și el perfect conștient de faptul că părea să fie vorba despre ceva mai mult. Dacă el ar fi fost cel care să o vadă pe fosta lui iubită în brațele unui alt bărbat, probabil că l-ar fi luat la pumni.

– Întrerup ceva? întrebă Olivia, pe un ton rece, fără să-și ia privirea de la Meg.

– Nu e ceea ce... dădu Dylan să spună.

– Ceea ce pare, interveni Olivia, terminându-i cuvintele neinspirate. Știu. Sau, cel puțin, așa sper.

– Oh, Dumnezeule, spuse Meg, făcând un pas spre ea. Îmi dau seama cum pare, dar doar ce i-am spus lui Dylan că sunt însărcinată, iar el mă felicita. Atâta tot.

– Însărcinată? repetă Olivia, la fel de șocată la Dylan.

– Da. Cu fostul meu iubit, zise Meg, ducându-și mâna la pântec.

– În cazul acesta... felicitări? spuse Olivia, nesigură.

– Mulțumesc, răspunse Meg, zâmbindu-i. Știu că abia ce ne-am cunoscut...

– Deja? întrebă Dylan, uluit.

– Ne-am întâlnit în bucătărie, când am ajuns eu, îi explică Meg. Callie ne-a făcut cunoștință.

Dylan o privi șocat.

– Știai că sunt aici cu Olivia și tot m-ai rugat să te îmbrățișez? Meg, fii serioasă. E aiurea.

Tânăra făcu un pas în spate, șocată.

– Îmi pare rău. Nu am crezut că...

– Și tocmai despre asta voiam să stau de vorbă cu tine, dar mi-ai spus despre sarcină și n-am mai apucat. Trebuie să fii mai atentă la astfel de situații. La genul de bărbați cu care te încurci și la mine, în general.

Olivia îl apucă de braț.

– Dylan, nu acum, bine?

Dylan își îndreptă privirea spre Meg, care părea tristă și jenată de răbufnirea lui.

– Îmi pare rău, bine? Nu vreau să fiu prins la mijloc între voi două. Și nu vreau să mă văd nevoit să fac o alegere, dar dacă trebuie să o fac, atunci...

– Dylan! exclamă Olivia, trăgându-l spre ea. E în regulă. Înțelegem amândouă situația.

Dylan își mută privirea de la Olivia la Meg, care încuviință.

– Olivia are dreptate. Înțeleg. Trebuie să stau pe picioarele mele și să nu mai apelez la tine de parcă

ai fi iubitul meu, zise ea, rușinată. Pur și simplu, m-am obișnuit să te știu singur. Îmi pare rău, adăugă ea, întâlnind privirea Oliviei.

Olivia se simți mândră de sine că reuși să îi zâmbească.

– Mulțumesc. Și mie îmi pare rău.

– De ce? întrebă Meg.

– Pentru că i-am făcut viața amară lui Dylan din cauza ta și pentru că l-am pus într-o situație delicată.

Meg rămase șocată de mărturisirea ei.

Dylan izbucni într-un râs combinat cu tuse. Nu era obișnuit să fie înconjurat de femei atât de raționale și de rezonabile. Asta nu însemna că nu înțelesese punctul de vedere al Oliviei. Dar totul părea acum atât de simplu.

– Ei bine, acum că am stabilit cum stă situația... zise el.

– Mă duc să-mi iau un pahar de suc de portocale, mormăi Meg, vizibil jenată și dornică să plece.

– Meg, zise Olivia, iar aceasta se opri din drum. Sper să ajungem să ne cunoaștem mai bine.

Cuvintele ei îl lăsară pe Dylan cu gura căscată.

Și, după expresia de pe chipul lui Meg, era evident că și ea era la fel de șocată.

– Mi-ar face plăcere, răspunse ea, după care se îndepărtă.

Dylan răsuflă ușurat, apoi se apropie de Olivia.

– Ești incredibilă, zise el, apucând-o de după talie.

– Mulțumesc. Dar să știi că tot sunt supărată.

– Ce vrei să spui? o întrebă.

– Nu mi-a plăcut deloc ce am văzut, mormăi ea. Nu mi-a plăcut deloc să vă văd singuri într-un colț, cu Meg îmbrățișându-te de parcă ai fi al ei.

Dylan se abținu să nu facă o glumă legată de gelozie, nici măcar nu îi spuse cât de bucuros era să afle că îi păsa îndeajuns de el cât să fie geloasă.

– Dacă nu ai fi pus-o la punct, nu sunt sigură că aș fi putut să mă stăpânesc, în ciuda a ceea ce mi-am promis că o să fac și spun.

Dylan își lăsă mâna să alunece pe fundul ei, având grijă că era cu spatele la petrecere, spre pădurea din spatele casei. Apoi o trase spre el, ca să o facă să simtă cât de mult o dorea.

– Asta e doar pentru tine. Ai înțeles? Doar pentru tine.

O simți cum se relaxează în brațele lui.

– Știu. Iar faptul că ne-ai luat apărarea înseamnă totul pentru mine, spuse ea, emoționată, iar în clipa aceea Dylan simți cum îi fură din nou inima. Sper că-ți dai seama că Meg o să aibă nevoie de tine mai mult ca niciodată, continuă Olivia.

Dylan clătină din cap.

– E fată mare, va trebui să învețe să fie pe picioarele ei și să ia decizii mai bune. Mai ales acum. Suntem prieteni, dar nu sunt nici soțul și nici iubitul ei. Sunt doar al tău.

– Foarte bine, spuse Olivia zâmbind.

– Foarte bine, repetă el, sperând in tot sufletul că Olivia era sinceră și că totul era bine între ei.

La finalul petrecerii, Ava își desfăcu păpușa American Girl, cadoul cel scump din partea unchiului ei, iar curând după aceea Olivia și Dylan își luară rămas-bun de la invitați și plecară din casa surorii sale. Meg plecase mai devreme, pe motiv că nu se simțea bine. Olivia nu voia să o știe slăbită, la fel cum nu voia să o știe rușinată sau necăjită. Pur și simplu, își dorea

să facă pace și spera ca, în cele din urmă, să ajungă să se înțeleagă bine cu fosta lui Dylan. El nu mai făcu nici o referire la Meg, iar Olivia hotărî să nu mai deschidă subiectul.

Nu voia altceva decât să plece acasă cu bărbatul ei. Bărbatul ei. La urma urmei, asta devenise Dylan pentru ea. Nu avea de unde să știe ce îi rezerva viitorul, dar știa că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i spună totul despre trecutul ei. Nu putea să-i spună că îl iubește și, în același timp, să îi țină ascunse cele mai vulnerabile scene din trecutul ei. Chiar dacă nu rostiseră niciodată cuvintele acelea, chiar dacă nu avea de unde să știe cu adevărat cât de implicat era el în relația lor... La urma urmei, îi spusese multe lucruri, dar nu cuvintele acelea. În orice caz, îi era datoare cu adevărul.

Merseră la el acasă, un apartament de lux, la mică distanță de ocean.

– Nu am fost niciodată aici, spuse ea, aruncând o privire în jur.

– Știu. Și de îndată ce termin cu tine, o să-ți fac turul. Cu toate că nu-s multe de văzut, zise el, zâmbind, după care o luă în brațe și o strânse la piept. Mai puțin în dormitor. Acolo sunt multe de văzut, adăugă el, după care o luă pe sus.

– Dylan! exclamă ea, izbucnind în râs la gestul lui impulsiv. Îl mângâie pe obraz și spuse: Vreau să vorbesc ceva cu tine.

– Înainte sau după? mormăi el, după care începu să o sărute pe gât, gestul ei preferat, dându-i astfel de înțeles în ce ordine ar fi preferat el să decurgă lucrurile.

– Acum, zise ea, cu toate că întregul ei trup tresări de dorință.

Dylan își lăsă capul în jos, mormăind.

– Bine. Dar nu în dormitor. Nu o să pot să mă concentrez dacă te văd în patul meu.

Se întoarse și se îndreptă spre living. O așeză pe canapea și luă apoi loc lângă ea.

O luă apoi de mână, parcă simțind că avea nevoie de încurajări ca să spună ce avea de spus.

– Mai ții minte când ți-am zis că iubitul meu din facultate m-a înșelat?

Dylan încuviință din cap.

– Dacă are de-a face cu Meg...

– Nu e vorba despre asta, se grăbi ea să-l asigure. Ci despre mine, doar că trebuie să o iau de la început.

– Bine. Te ascult.

Olivia oftă și începu:

– Ei bine, presupun că totul a început de acasă. Dacă mă uit în urmă la relația noastră, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era cu adevărat implicat. Toate semnele erau acolo, dar am ales să le ignor pentru că mi-a fost mai ușor așa. Și de la cine crezi că am învățat? întrebă ea, întâlnind privirea înțelegătoare a lui Dylan. Mama a făcut o adevărată artă din evitarea adevărului.

– Te referi la tatăl tău și la cealaltă familie a lui, zise Dylan. Crezi că știa?

Olivia ridică din umeri.

– Eu nu mi-am dat seama, dar eram un copil. Dar mama? Ar fi trebuit măcar să-și dea seama că era ceva putred cu toate acele lungi călătorii de afaceri. A ratat atâtea sărbători, atâtea zile de naștere, inclusiv aniversarea lor... Nu mă înțelege greșit. A fost... și este o mamă extraordinară, dar refuz să cred că nu a știut că tata îi era infidel.

Dylan îi mângâie obrazul.

– Sunt sigur că ai dreptate. Și văd cât de mult te afectează. Din atâtea puncte de vedere.

- Ei bine, de la ei am învățat, e clar. Am ignorat atât de multe din gesturile lui Jeff și i-am acceptat scuzele pentru că asta am văzut la mama. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să-l iau la întrebări. Nu atunci, spuse ea, mușcându-și buza de jos.

Poate că își alesese intenționat un bărbat precum tatăl ei, unul plin de sine și axat pe propriile sale nevoi.

- E mare lucru să ți-ai dat seama de asta, zise Dylan. Dar vreau să știi că eu nu ți-aș face niciodată una ca...

- Știu, spuse ea, ducându-i mâna la gură.

Trebuia să-i spună totul acum, altfel poate că nu urma să mai aibă vreodată curajul.

El își trecu jucăuș limba pe degetul ei și o mușcă ușor, iar Olivia suspină.

- Mai târziu, șopti ea, în ciuda faptului că își simți chiloții umezi.

- Bine, o să fiu cuminte, zise el, rânjind.

- Încă puțin. Apoi poți să fii cât vrei tu de obraznic.

Își înghiți nodul din gât, sperând din tot sufletul că încă avea să-și dorească să fie obraznic cu ea după ce urma să audă totul despre trecutul ei, dar și despre sentimentele ei din prezent.

- Foarte bine. Ce altceva vrei să-mi mai spui? o întrebă el.

- I-am prins în flagrant, așa am descoperit adevărul.

- Știu că mi-ai povestit despre asta, spuse el, furios.

Furia lui, mânată de durerea ei, îi trezi Oliviei sentimente pe care nu le mai trăise niciodată. Fericire și recunoștință, toate la un loc.

Acum tot ce rămăsese de făcut era să meargă mai departe.

Dylan așteptă ca Olivia să-și facă curaj, calm la exterior, dar nu atât de calm la interior. Orice urma

să-i spună, era clar că se temea că avea să modifice cursul relației lor. Iar gândul acela îl înspăimânta.

- Am avut un motiv pentru care am fost să-l caut în ziua aceea, spuse ea, prinzându-l strâns de mână. Eram însărcinată și am vrut să-i spun.

- Dumnezeule! Era atât de tânără.

- Și știi deja cum l-am găsit.

- Cu o altă femeie, spuse el, dezgustat, dorindu-și ca Olivia să simtă sprijinul său.

- Cu asistenta lui. Cea mai bună prietenă a lui. Aceeași femeie despre care mă asigura constant că nu era nimic între ei.

Dylan lăsă să-i scape o înjurătură. Nici nu era de mirare că reacționase atât de aprig la relația dintre el și Meg.

- L-am prins în flagrant și am luat-o la fugă. Dar mai târziu, când i-am spus despre copil, a dat vina pe mine. De parcă aș fi rămas însărcinată de una singură, zise ea, cu lacrimi în ochi, pe care se grăbi să le șteargă, furioasă.

- Vrei să te șterg cu tricoul meu? o întrebă el, ridicând marginea tricoului spre chipul ei.

Olivia scutură din cap și îi zâmbi.

- Mulțumesc, sunt bine.

Dylan o luă de mână și întrebă:

- Ce s-a întâmplat cu copilul?

Olivia se cutremură.

- Ca să înțelegi cu adevărat, trebuie să știi în ce stare de spirit mă aflam.

- Sunt aici. Te ascult. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie.

- Nu am spus la școală, dar când m-am dus acasă în vacanță, i-am spus mamei mele, iar ea a promis să mă ajute, indiferent de situație.

- Pare o femeie incredibilă.

– Da, chiar este. A fost dispusă să discutăm toate opțiunile. La început, nu eram singură ce să fac, dar știam că nu aveam mult timp la dispoziție. Eram în stare de panică. Dacă hotăram să păstrez copilul, asta ar fi însemnat să mă las de școală și cine știe dacă aș mai fi putut vreodată să mă întorc la cursuri. Ar fi însemnat să fiu o mamă singură, fără o carieră...

Dylan nici măcar nu reuși să-și imagineze clipele prin care trecuse Olivia atunci.

– Ai fost atât de puternică, zise el.

– Nu mă simțeam puternică. Eram atât de speriată, dar chiar și așa, nu am putut să concep să fac avort și, până să mă dezmeticesc, eram deja în trimestrul doi de sarcină. Și atunci l-am simțit mișcând, spuse ea, luminându-se la față. Atunci am început să mă gândesc la ce ar însemna să am un copil. Cineva care să depindă de mine. Cineva de care să am grijă, cineva care să mă iubească.

De data asta Dylan înțelese ce urma să-i spună. Urma punctul culminant al poveștii ei. O cunoștea îndeajuns de bine cât să-și dea seama că problemele ei izvorau din faptul că tatăl ei, primul bărbat din viața ei, o abandonase, pur și simplu. Un tată trebuia să-și iubească necondiționat copilul. În schimb, Robert Dare pusese o altă familie, alți copii mai presus de prima lui soție și de ceilalți copii, mai presus de Olivia. După care tatăl copilului ei făcuse același lucru, într-o perioadă în care ea însăși abia devenise adult.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Olivia se cutremură.

– Când, în final, eram împăcată cu decizia mea, m-am trezit într-o noapte într-o baltă de sânge, zise ea, cu o voce sugrumată. Am pierdut sarcina. Iar omulețul acela care trebuia să fie al meu, ca să mă iubească pentru

totdeauna, s-a dus. Nu mi-am dat seama cât de mult mi-am dorit copilul până nu am văzut sânge în fața ochilor.

Olivia tremură din toate încheieturile și izbucni în lacrimi și suspine, cu toate că încercă să se adune. Dylan nu putu să facă altceva decât să o țină la piept și să fie acolo pentru ea, până ce, în cele din urmă, Olivia își șterse lacrimile și își îndreptă spatele, întâlnindu-i privirea.

- Draga mea, îmi pare atât de rău.

- Mulțumesc.

- Mă bucur că mi-ai spus.

Olivia îi zâmbi, dar Dylan își dădu seama că era un zâmbet forțat.

- Pierderea aceea a fost o traumă pentru mine. Mi-a definit personalitatea. Și nu știu dacă aș putea vreodată să mai simt durerea aceea.

- Ce vrei să spui?

- Multă vreme după aceea am fost atât de deprimată... Nu știu dacă îmi mai doresc să fiu vreodată însărcinată.

Dylan simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Partea aceea irațională din el cea care se așteptase întotdeauna să aibă o familie într-o bună zi se ridică împotriva cuvintelor ei. Crescuse fără tată și cu o mamă neglijentă și își dorea să aibă viața aceea care îi fusese negată. La naiba, visa la viața aceea alături de Olivia.

- Te-am văzut azi cu Ava și sunt sigură că îți dorești copii, într-o bună zi. Am preferat să știi ce cred înainte ca lucrurile dintre noi să meargă mai departe, spuse ea, cu o voce hotărâtă, după care ridică privirea spre el, cu mâinile în poală, cu ochii mari, așteptându-i reacția.

Așteptând să-l vadă îndepărtându-se. Pentru că nu avusese niciodată parte de un bărbat care să-i rămână alături, își dădu el seama, brusc. Din cauza trecutului ei,

Olivia refuza să creadă că era importantă, că era îndeajuns ca să țină un bărbat în viața ei.

Doar că era. Pentru el, ea era totul.

Totul deveni atât de clar - slavă Domnului că își dădu seama la timp. Bineînțeles că era un risc să rămână alături de ea, să continue să investească sentimente când era clar că ea credea cu tărie în ce spunea. Acela era motivul pentru care evitase să se implice în relații în tot acest timp, motivul pentru care refuzase să îl lase în viața ei.

Iar asta? Asta era o nouă modalitate de a-l ține la distanță, înainte ca el să fie cel care să o părăsească. Asta își spunea ea. Asta credea. Ceea ce însemna că era de datoria lui să-i dovedească contrariul.

Se întoarse spre ea și îi prinse chipul în palme. După câteva clipe de pauză, rupse, în cele din urmă tăcerea:

- Bine.

Olivia îl privi nedumerită.

- Cum adică?

- Adică înțeleg ce vrei să spui. Nu ești sigură că vrei să ai copii. Atunci lasă-mă să te întreb ceva. Când ți-am spus eu vreodată că sunt în relația asta pentru altceva în afară de tine?

Olivia îl privi cu ochi umezi.

- Nu vorbești serios.

- Mă faci mincinos? o întrebă el, pe un ton voit amenințător.

Olivia dădu să spună ceva, dar nu voia să mai audă nimic din gura ei, în afară de țipetele ei de plăcere, în timp ce o pătrundea.

Așa că se ridică și o trase după el, îndreptându-se spre dormitor, unde era gata să-i arate că nu avea de gând să plece nicăieri. Trebuia doar să continue să lupte, să fie

răbdător, să o învăluie în toată iubirea și siguranța de care nu avusese niciodată parte, în speranța că, la un moment dat, avea să-i câștige încrederea cât să o facă să se răzgândească. Ca să îi ofere familia pe care avea de gând să o aibă. Alături de ea.

Acela urma să fie cel mai mare pariu al vieții sale.

capitolul 10

Toată lumea se perinda prin biroul Oliviei. Era mai ocupată ca niciodată, lucru pentru care se simțea recunoscătoare. Pentru că, de fiecare dată când nu avea treabă, mintea îi fugea la Dylan. Așa că se așeză la biroul ei, cu mâna la pandantivul în formă de soare pe care îl purta la gât, primit de la bărbatul acela extraordinar care își făcuse loc în viața ei. Îi spusese tot adevărul despre trecutul ei, despre temerile legate de viitor, iar el nu o părăsise.

Nu, rămăsese alături de ea, și nu știa ce să înțeleagă din asta. Cum putea să nu-i pese de faptul că nu era sigură dacă își dorea sau nu să facă copii? Cum putea să-și imagineze că ea avea să fie îndeajuns? Da, poate că asta credea acum, dar cu timpul avea să ajungă să o învinovățească, nu-i așa?

Trecuse o săptămână de la episodul acela și nimic nu se schimbase între ei, exceptând faptul că Dylan părea mai hotărât ca niciodată să îi dovedească faptul că voia să fie cu ea. Îi trimisese flori la muncă, o scosese la cină, îi gătise acasă la el, iar Olivia petrecuse fiecare noapte alături de el. Dacă scopul lui era să o convingă că nu avea de gând să plece nicăieri, făcea o treabă extraordinară.

Mai mult decât atât, intraseră într-o rutină cu care ar fi putut foarte ușor să se obișnuiască. Doar că Oliviei îi era imposibil să se relaxeze și să creadă că totul avea să fie bine. Noapte de noapte se foia în somn. Diminețile se trezea extenuată, și nici măcar o doză sănătoasă de cofeină nu reușea să o trezească.

Nu rămase surprinsă când auzi o bătaie la ușă. Era o zi plină.

– Intră! strigă ea, și când ridică privirea, fu mirată să o vadă pe Meg intrând în biroul ei.

Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri, murdari de praf și acuarele, ceea ce însemna că probabil venise direct de la grădiniță.

Olivia se ridică în picioare, dar Meg îi făcu semn să ia loc.

– Îmi pare rău că am venit neanunțată.

– Nu e nici o problemă. Ai venit cumva să-l vezi pe Dylan? întrebă Olivia, căci ce motiv ar fi putut avea Meg ca să vină să o vadă pe ea?

Meg dădu din cap că nu.

– M-am folosit de numele lui ca să trec de intrare. El m-a trecut pe listă. Dar cu tine aș fi vrut să vorbesc. Speram să te găsesc la birou.

– Aș da orice să nu fiu aici, spuse Olivia, dar când își dădu seama de tonul ei, adăugă: Vreau să spun că a fost o săptămână lungă și aș prefera să fiu acasă decât la birou.

Meg se apropie de ea.

– Crede-mă, știu ce zici.

Olivia îi făcu semn să ia loc pe scaunul din fața biroului ei, iar Meg se așeză, anevoios.

– Sunt extenuată. Nu e deloc ușor cu primul trimestru de sarcină.

– Știu ce... zici, ar fi vrut Olivia, să spună, dar se opri. Cu toate că îi spusese adevărul lui Dylan, nu era pregătită să îi împărtășească trecutul său unei simple necunoscute. Înțeleg. Cu ce te pot ajuta? întrebă ea.

– Adică ce mă aduce azi aici? zise Meg, zâmbind. Mă simt foarte prost pentru cele petrecute acasă la sora

lui Dylan. Mi-a pus problema din punctul tău de vedere și îmi dau seama că am exagerat, oftă ea. Adevărul este că m-am obișnuit să-l știu pe Dylan alături. În calitate de prieteni, se grăbi ea să adauge, jenată și îmbujorată.

Olivia se simțea și ea nelalocul ei, dar aprecie faptul că Meg venise să stea de vorbă cu ea față-n față.

- Eu și Dylan suntem doar prieteni. Și, în calitatea de prietenă, vreau doar să-l știu fericit, și e evident că tu îl faci fericit, așa că... îmi pare rău, se grăbi ea să încheie.

Fata aceea părea să aibă un sufletul bun.

- Apreciez că ai venit până aici, zise Olivia, convinsă că nu-i fusese ușor să o facă.

- Vreau doar să știi că n-o să-l mai sun pe Dylan toată ziua, bună ziua. Înțeleg situația. Dar mi-ar plăcea să fim prietene.

- Și mie, răspunse Olivia, zâmbind. Pentru că știu că Dylan nu vrea să te piardă.

Olivia înțelegea situația sau, cel puțin, încerca să o înțeleagă. Avea atâția frați și surori. Dylan avea doar o soră. Și, dacă era să îi creadă - și chiar voia să o facă - Meg era ca o a doua soră. Nimeni nu încerca să o păcălească.

- Mulțumesc, spuse Meg, ridicându-se în picioare. Ei bine, sunt sigură că vrei și tu să mergi acasă, iar pe mine mă așteaptă un sfârșit de săptămână lung. Dacă s-o întâmpla să mă sune înapoi tatăl copilului meu, încă nu i-am spus că sunt însărcinată.

Olivia tresări.

- Ah. Multă baftă. Crezi că o să reacționeze bine?

- Mă îndoiesc, mormăi Meg. E un imatur. Trebuie să învăț să-i aleg mai bine. Desigur, acum va trebui să găsesc un bărbat care să fie dispus să mă suporte și pe nebuna de mine, și pe cel mic. Cu alte cuvinte, o să fim

doar eu și bebelușul meu, spuse ea, ducându-și mâna la abdomenul încă plat.

Olivia se uită lung la ea, înțelegând prea bine dilema lui Meg. Cu mult timp în urmă și ea se trezise într-o situație asemănătoare. Foarte asemănătoare. Dar pe Meg nu ar fi ajutat-o cu nimic să afle despre fostul ei iubit care o înșelase sau despre faptul că pierduse sarcina. Așa că Olivia nu zise nimic, cu toate că simțea nevoia să se destăinuie în fața acelei femei... O femeie deschisă, liniștită și cu care îi era atât de ușor să stea de vorbă.

– Multă baftă, îi zise Olivia.

– Mulțumesc. Și mulțumesc că m-ai primit. Și că ai fost atât de înțelegătoare. Poate că am putea să ieșim la prânz într-una dintre rarele mele zile libere? Sau într-un weekend, se grăbi Meg să spună.

– Sigur, răspunse Olivia, cu toată sinceritatea. Scoase o carte de vizită din sertar și își notă numărul de telefon pe spate. Sună-mă.

– Mulțumesc, zise Meg, cu un zâmbet cald.

Olivia se ridică și o conduse la ușă, dar când o deschise se trezi față-n față cu Madison, cumnata ei.

Meg ieși din birou, iar Madison intră.

– Dumnezeule, ce zi agitată! Am avut întâlniri una după alta.

– Vrei să mă întorc mai târziu? întrebă Madison.

– Nu! Am mereu timp pentru tine, spuse Olivia, după care o îmbrățișă. Arăți minunat. Făcu un pas în spate și îi admiră părul lung și blond și obrajii îmbujorați. Să înțeleg că fratele meu încă se poartă frumos cu tine?

De-a lungul timpului, devenise mai ușor pentru ea să facă referire la frații ei vitregi ca la cei de sânge.

Ei nu aveau nici o vină pentru acțiunile tatălui său și chiar ajunsese să țină la Alex și la ceilalți frați.

– Da, răspunse Madison. Căsătoria i-a făcut bine. Ne-a făcut bine.

– Îmi pare rău că v-ați căsătorit în secret. Ne-am fi dorit să fim alături de voi.

– Știu, răspunse Madison. Dar eu, neavând familie, mi-am dorit să fim doar eu și Alex. Nu voiam să simt că păşesc spre altar de una singură.

Olivia înțelegea prea bine. Madison crescuse în centre de plasament și avea traume legate de abandon cu care Alex se luptase din greu. Totodată, dat fiind că îi dăduse la un moment dat papucii, meritase să lupte din greu pentru o a doua șansă.

– Familia noastră este acum familia ta. Știi asta, nu-i așa? Și suntem o mulțime, îi reaminti ea soției fratelui său.

Madison încuviință, cu ochii în lacrimi.

– Sunt bine. Pur și simplu nu am vrut să am de-a face cu o nuntă și cu toate acele tradiții. Dar, de acum înainte, sunt legată de familia voastră.

Olivia începu să râdă și o îmbrățișă din nou pe cumnata ei. Aceasta îi dădu drumul și îi făcu semn spre birou.

– Vrei să iei un loc?

Madison încuviință și se așezară amândouă pe scaunele din fața biroului Oliviei.

– Motivul pentru care am venit e ca să te pun la curent cu situația lui Marcus.

Madison era cea care se ocupa de seminarele educaționale și de programul pe care Ian îl gândise pentru jucători, menit să-i învețe cum să-și construiască o carieră după retragerea din fotbal. Madison lucrase

ca asistent social și ea fusese cea care o ajutase pe Riley după o altercație cu tatăl ei abuziv. De fapt, așa se și cunoscuseră.

– Cum se mai simte? o întrebă Olivia. Nu l-am mai văzut și nu mai știu nimic despre el de la evenimentul Pro Bowl.

Madison ridică din umeri.

– Pe de-o parte, e dispus să facă orice îi spunem. A început să lucreze cu un consultant financiar și a acceptat să meargă la diferite colegii, să povestească despre greutățile întâmpinate de-a lungul carierei.

– Sună bine, nu?

Madison încuviință.

– Dar când am stat de vorbă cu el, încercând să-l conving să se rupă de influențele negative din viața sa, mi-am dat seama că se simte foarte prost pentru că l-a trimis pe vărul său acasă. Familia lui e supărată pe el.

Olivia oftă, frustrată.

– Nu pot să înțeleg de ce părinții lui îl vor în preajma cuiva atât de problematic.

– Nici eu. Tot ce știu e că se simte încă vinovat față de Wendell, iar asta ar putea să ridice probleme. Sper ca individul acela să se țină la distanță.

– Am înțeles, zise Olivia, dorindu-și din toată inima ca Big să aibă succes în viață, nu doar pe terenul de fotbal.

– Tot ce putem să facem e să-i oferim mijloacele prin care să-și pună viața pe picioare. Restul depinde de el. Știu că ai făcut tot ce ai putut pentru el. La fel ca noi toți.

Olivia încuviință.

– Știu. Mulțumesc că mi-ai spus.

- Cum merg lucrurile între tine și Dylan? întrebă Madison.

Cu toate că întrebarea nu veni ne neașteptate, Olivia nu se simțea încă pregătită să își analizeze propriile sentimente.

- Suntem bine, răspunse ea, după care se ridică de pe scaun și se așeză la biroul său.

- Chiar așa? Și, atunci, de ce te-ai grăbit să te ascunzi în spatele biroului? întrebă fostul asistent social.

Olivia dădu ochii peste cap.

- Să știi că e foarte enervant când începi să mă analizezi.

Madison începu să râdă.

- Nu e adevărat. Pur și simplu, de îndată ce am intrat în birou, mi-am dat seama că ești extenuată și că te preocupă ceva. Se numește prietenie, nu analiză, spuse ea, cu brațele încrucișate la piept, uitându-se lung la ea.

Olivia oftă lung.

- Apreciez că te gândești la mine. Pur și simplu, sunt unele lucruri de care trebuie să mă ocup singură.

- Bine, fie, dar nu lăsa gândurile acelea să te țină departe de un bărbat extraordinar. Eu aproape că am făcut-o și ar fi fost o greșeală imensă. Și dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă suni, zise Madison, ridicându-se în picioare.

- Așa am să fac.

Olivia era recunoscătoare că avea familia și prietenii aproape, spre deosebire de Meg, care părea să fie singură. Iar dacă era cineva care știa exact ce însemna asta, aceea era Olivia.

Dylan îi dădu întâlnire la ieșirea din parcare, la ora cinci. Olivia arăta incredibil de sexy în fusta ei neagră, până la genunchi și în cămașa de mătase, cu un decolteu

în formă de V, care îi arăta subtil sânii. Ar fi putut să se uite la ea o zi întreagă fără să se plictisească. Deja îi lăsa gura apă, iar trupul îi era în alertă, chiar și după ziua aceea obositoare.

– Ce vrei să facem în seara asta? o întrebă el, îndreptându-se fiecare spre mașina lui.

Oliviei îi plăcea să meargă cu mașina ei, și cât timp Dylan o avea pe ea, asta nu-l deranja.

– Aș putea să fac rezervare la Emilio's, continuă el, zâmbind, pomenind de un restaurant intim în apropiere de apartamentul lui Alex.

– Te superi dacă nu ieșim în seara asta? răspunse ea, înăbușindu-și un căscat. Sunt foarte obosită. Aș prefera să rămânem acasă, în haine comode și să comandăm o pizza.

– Atât timp cât acasă înseamnă acasă la mine, zise el, luând-o de mână.

Olivia se uită lung la el, iar Dylan se temu că avea să se răzgândească, dar ea încuviință din cap.

– Sună bine. Trebuie doar să trec pe acasă, să-mi iau câteva lucruri.

– Bine. Eu o să comand pizza ca să fie gata până ajungi tu.

– Ești minunat, zise ea, sărutându-l pe buze.

Dylan o prinse de după talie și o trase spre el, strecurându-și limba în gura ei, hotărât să recupereze cu sărutul acela toată ziua de absență. Își plimbă limba în gura ei, tachinând-o cu buzele și cu dinții până ce Olivia simți cum i se înmoaie genunchii, iar Dylan rămase satisfăcut la gândul că nu avea să se gândească la nimic altceva decât la el tot drumul spre casă. Spre casa lui.

Îi dădu apoi drumul și își frecă nasul de nasul ei.

– Asta ar trebui să mă ajute să rezist până mai târziu, șopti el.

Ajunseră mai târziu acasă și începură să stea de vorbă despre Marcus, în timp ce mâncau pizza. Dylan îi povesti despre ziua lui, iar Olivia făcu la fel. Lui Dylan îi plăcea nespus rutina lor zilnică și spera că și ea era de aceeași părere.

Își terminară pizza și se cuibăriră unul în brațele celuilalt, pe canapea. Savură aroma florală a parfumului ei, cu care devenise atât de familiar, și își strecură mâna pe sub tricoul ei, odihnindu-și palma pe pielea ei catifelată.

– A trecut azi cineva pe la mine, zise ea. Meg.

Dylan înlemni cu mâna pe abdomenul ei.

– Vorbești serios? Ce voia?

Dacă Meg făcuse ceva să strice echilibrul delicat pe care reușise să-l construiască alături de Olivia...

– A fost foarte drăguță. Și-a cerut scuze pentru episodul de duminică și mi-a mărturisit că era obișnuită să te știe aproape. Dar că n-o să te mai pună niciodată în postura asta.

– Și cum te-a făcut asta să te simți? o întrebă, cu sufletul la gură, sperând că Meg nu iscase probleme.

Olivia ridică din umeri.

– Apreciez gestul ei. Îmi dau seama că nu i-a fost ușor să vină să mă vadă și mi s-a părut sinceră.

Dylan răsuflă ușurat.

– Să știi că și eu cred că a fost sinceră.

– M-a invitat la prânz.

De data asta Dylan nu era la fel de convins. O combinație între acele două femei fie avea să-i facă viața mai ușoară, fie avea să îi îngreuneze și mai tare situația cu Olivia.

- Am acceptat, spuse ea, ridicându-și privirea. Știu că Meg e importantă pentru tine. La fel și Callie. Așa că pot să mă comport ca un adult. Vreau să fac și eu măcar asta pentru tine.

Cuvintele ei îl unseră pe suflet.

- Liv...

- Șttt, șopti ea, după care se strecură în poala lui și îi închise gura cu o sărutare.

Își strecură limba în gura lui, își lipi trupul de el, iar Dylan știu că nu mai avea nici o scăpare. În sărutarea ei simți tot ce Olivia nu era pregătită să-i spună. Îi simți limba delicată și, în scurt timp, începu să-și unduiască șoldurile în ritmul ei.

Dylan scoase un geamăt de plăcere și îi prinse capul între palme, vrând să o țină în loc ca să o sărute pe îndelete, cu patimă. Nu se putea sătura de sărutul acela.

Ea își înfipse degetele în umerii lui și începu să-și frece sexul de erecția lui, care nu voia altceva decât să îi rupă hainele de pe ea și să o pătrundă. Doar că nu era gata să o facă, nu când sărutul acela era atât de minunat.

Continuă să o sărute cum nu o mai făcuse din adolescență, când auzi un telefon care întrerupse momentul acela perfect.

Olivia își înălță capul, dezlipindu-și buzele de ale lui.

- E al meu, propun să-l ignorăm, spuse ea.

Foarte bine. Orice era, să se ducă naibii.

O cuprinse în brațe, vrând să-i simtă pielea, să îi mângâie obrazul.

- Miroși atât de bine, mă excită doar să te miros.

Olivia suspină de dorință și îl sărută din nou. Continuară sărutul acela leneș, în timp ce Liv își arcuia spatele

și își unduia șoldurile pe trupul lui, frecându-și sexul de osul lui pubian, cu fiecare mișcare subtilă.

- Ah, Dylan, sunt atât de aproape, șopti ea, înfigându-și degetele în umerii lui, prin materialul subțire al cămășii.

- Nu te opri.

Olivia își undui șoldurile, frecându-și sexul în erecția lui, cu răsuflarea tăiată, până ce se cutremură și gemu de plăcere, în căutarea orgasmului. Era atât de incredibil de sexy, atât de erotic, încât și el era aproape, dar nici în ruptul capului nu avea de gând să termine în pantaloni. Își păstră plăcerea aceea pentru clipa în care avea să o pătrundă.

Olivia se prăbuși în brațele lui, sleită de puteri, iar el o îmbrățișă. Își traseră amândoi răsuflarea, până ce Olivia se foi ușor și îi întâlni privirea.

- Acum e rândul tău, spuse ea, cu pleoapele grele, cu buzele moi.

- Nu am de gând să protestez, doar că vreau să termini și tu cu mine.

Își strecură mâinile pe sub bluza ei, dar în clipa aceea sună din nou telefonul.

Olivia dădu ochii peste cap.

- Scap imediat de ei. Se ridică de pe el, își luă poșeta și începu să-și caute telefonul. E Marcus, mormăi ea, când aprinse ecranul telefonului.

Răspunse la telefon și se întinse lângă Dylan, ca să audă amândoi.

- Bună, Marcus. Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Domnișoară Olivia, am nevoie de ajutor.

- Unde ești? îl întrebă ea.

- Acasă, răspunse el. Vino, te rog.

- Ce s-a întâmplat?

Urmă o tăcere ciudată.

- Marcus, ce s-a întâmplat? întrebă Olivia, îngrijorată.

Dylan luă telefonul și zise:

- Marcus, sunt Dylan Rhodes. Ce s-a întâmplat?

Celălalt bărbat mormăi ceva, dar nici unul dintre ei nu înțelese. Până și Dylan începu să-și facă griji.

- Vin imediat, spuse Dylan, după care închise telefonul, dând uitării partida de sex cu Olivia.

- Venim imediat, spuse Olivia. Dylan, doar nu crezi că te las să pleci fără mine. Pe mine m-a sunat Marcus și...

El îi tăie vorba cu un sărut profund. O prinse apoi de după ceafă și o dezlipi de el.

- Liv?

- Da? întrebă ea, amețită, dar încă perfect conștientă de cele întâmplate.

- Nu aveam de gând să te refuz.

Olivia se îmbujoră.

- Pur și simplu am presupus că...

- Nu vreau să pățești nimic, dar știu prea bine că ești în stare să mă urmărești până acolo. Ești gata?

Olivia încuviință.

Dylan ajunse acasă la Marcus în timp record. Dacă le-ar fi ieșit vreun polițist în cale, cu siguranță l-ar fi tras pe dreapta, dar cineva părea să fie de partea lor. Opri pe strada lui Marcus. Casa imensă pe care Marcus și-o cumpărase chiar după ce semnase contractul se întindea în fața lor.

Dylan o luă de mână și o trase după el. Ușa de la intrare era întredeschisă, iar când auzi un zgomot venind de dinăuntru, Dylan o deschise larg și intră în încăperea slab luminată, cu Olivia alături de el.

- Marcus? strigă Dylan.

Dintr-odată, se aprinseră toate luminile, aproape orbindu-l cu intensitatea lor, iar Dylan încercă să zărească ceva. Brusc, Olivia începu să țipe în timp ce mâna îi fu smucită din strânsoarea lui.

Într-o clipă, Olivia își simțea mâna în strânsoarea caldă a lui Dylan, în cealaltă se trezi ridicată pe sus.

Încercă să se elibereze, dar oricine era individul acela, refuză să-i dea drumul.

- Nu te mișca, zise Wendell, amenințând-o cu arma.

Îi simți trupul fierbinte și asudat. Olivia rămase cu gura uscată și înlemni de frică.

- Nenorocitule, strigă Dylan spre Wendell.

- Unde e Marcus? întrebă ea, sperând ca acesta să fie în regulă și să sară în ajutorul lor.

- În bucătărie. Eu l-am rugat să te sune și să te cheme aici.

Marcus fusese cel care le întinsese o capcană? Olivia simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

- E un văr atât de bun, mă rog, a fost, până ai apărut tu în viața lui, mormăi Wendell, împungând-o cu pistolul.

Olivia tresări, iar Dylan făcu un pas spre el.

- Nici să nu te gândești! Eu am și arma, și pe târfa asta!

Dylan se opri, cu mâinile în aer.

Olivia încercă să-și dea seama dacă exista vreo șansă să iasă din situația aceea fără ca nimeni să fie rănit. Dacă ar fi fost să se arunce la podea? Atunci probabil că l-ar fi împușcat pe Dylan. Poate să-l lovească? Dar arma era la el. Simți un val de frustrare și de disperare.

- Wendell, lasă pistolul, rosti Dylan, pe un ton calm. Doar nu vrei să ai și mai multe probleme cu poliția.

– Nu o să pățesc nimic. Marcus e de vină. El a sunat-o. El v-a adus aici. Sub influența drogurilor și amenințat de mine. Dar nimeni nu știe asta, în afară de mine.

Olivia răsuflă ușurată la gândul că nu Marcus fusese cel care îi ademenise aici.

– Unde e Marcus?

– I-am pus ceva în băutură, și a leșinat. Iar când poliția o să vă găsească pe amândoi împușcați, nimeni n-o să mă bănuiască pe mine.

Dylan simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

– De ce i-ai face asta vărului tău, familie tale? întrebă el, încercând să-l țină de vorbă.

– Care familie? Marcus nu mă mai consideră parte din familia lui. M-a alungat din viața lui și mi-a spus să mă întorc acasă. Eu eram cel care ar fi trebuit să devină un jucător celebru. Am fost un jucător mult mai bun decât el, asta până m-am accidentat. Eu ar fi trebuit să ajung celebru!

Veșnicul refren pe care Marcus îl auzise de îndeajuns de multe ori încât să ajungă să-l creadă. Olivia se întrebă dacă Wendell își asumase vreodată responsabilitatea pentru toate lucrurile care îi merseseră vreodată prost în viață.

– Și totul doar in vina ei. Ea e cea care l-a înscris la cursurile alea. Ea l-a sfătuit să ia propriile decizii. M-am săturat să-l tot aud vorbind despre domnișoara Olivia, mormăi Wendell, furios. O să plătească și ea, și Marcus. Și, acum că ești și tu aici, îi spuse el lui Dylan, și tu o să plătești.

Olivia simți pistolul între coaste, dar se abținu să schițeze vreun gest, de teamă ca nu cumva Dylan să se piardă cu firea și să ajungă să fie rănit.

– Sunt sigur că Marcus o să vrea în continuare să te ajute cu bani, chiar dacă nu ești aici, în persoană, spuse Olivia, încercând să negocieze cu Wendell.

– Taci! Știi prea bine că nu e adevărat.

– Wendell, nu are nici o noimă. Gândește-te mai bine. Pleacă acum, înainte să faci ceva necugetat, zise Dylan, cu mâinile în aer, dar încercă să facă un pas spre Wendell.

Bărbatul înfipse pistolul în coastele Oliviei, iar ea țipă de durere, cu ochii în lacrimi.

– De ce să renunț? Nu am nimic și ar fi trebuit să am totul. Vărul meu a reușit să-și construiască o carieră în NFL, iar eu am avut acces la viața asta până și-a băgat ea coada și l-a convins să se descotorosească de mine. Și apoi s-a apucat să-l înscrie la cursuri de educație financiară și l-a pus în legătură cu oameni care l-au avertizat să fie cu ochii pe profitori. Și acum crede că eu sunt unul dintre ei.

Dylan se uită lung la ea. Oliviei îi era teamă că urma să încerce să-i salveze viața sacrificându-se pe el însuși.

– Cine dracu' v-a cerut vouă ajutorul? Cine v-a zis să vă băgați? continuă Wendell, țipând ca un nebun, înfigând pistolul tot mai adânc în pielea ei.

– Poate că dacă nu l-ai fi pus pe Marcus și întreaga echipă într-o situație atât de delicată, nu ne-am fi văzut nevoiți să intervenim, spuse Olivia, încercând să-i explice situația, încercând să-l facă să privească lucrurile rațional.

– Ar fi trebuit să fie ușor! strigă el, lamentându-se ca un copil răsfățat.

Un copil răsfățat cu o armă în mână.

– Încă poți să te bucuri de tot ce-ți dorești, îi spuse Dylan. Marcus poate să trimită bani acasă și poți să-ți vezi liniștit de viața ta.

– Până și eu știu că n-am ce să fac în East Bumfuck, mormăi Wendell. Nu mai am ce discuta cu voi, spuse el, după care îndreptă arma spre Dylan, parcă știind că trebuia să treacă de Dylan ca să ajungă la Olivia.

– Nu! strigă ea, încercând să-i distragă atenția.

În clipa aceea, se auzi un zgomot infernal, și un trup imens se năpusti asupra lor, aruncându-se peste Wendell, și trântind-o pe Olivia la pământ.

Olivia abia apucă să arunce o privire și îl văzu pe Marcus înfigându-și pumnul în maxilarul lui Wendell, urmat de un zgomot de oase rupte.

– Nu mișcă nimeni! strigă Dylan, aplecat deasupra celor doi bărbați cu arma lui Wendell în mână, pe care probabil că o luase de jos.

Marcus se dădu de pe vărul lui, cu mâinile în aer, părând mai degrabă un copil mare, decât un adult.

Dintr-odată, începură să audă sirenele mașinilor de poliție.

– Eu am sunat la poliție, spuse Marcus, prăbușindu-se de perete.

Wendell dădu să se ridice, dar Dylan îl amenință cu arma.

– Să nu te prind!

Polițiștii dădură buzna pe ușă, cu armele pregătite. Dylan lăsă imediat arma jos și ridică mâinile.

Olivia rămase ghemuită în timp ce polițiștii începură să investigheze. În cele din urmă, verificară identitatea lui Dylan și confirmară povestea cu Olivia și cu Marcus, așa că îl arestară pe Wendell, care fugise

din Arizona și care avea și un mandat de arestare pe numele lui.

De îndată ce îi dădură drumul lui Dylan, Olivia se aruncă în brațele lui, tremurând din toate încheieturile. Se lipi de el, iar el o primi în brațele lui, trecându-și degetele prin părul ei, după care își lăsă mâna să alunece pe spatele ei, strângând-o la piept.

capitolul 11

Dylan o duse pe Olivia înapoi la apartamentul său, în stare de alertă. În scurt timp, reporterii aflară despre echipajul de poliție care ajunsese acasă la Marcus Bigsby, așa că știrea se răspândi rapid. Dylan și Olivia fură asaltați de televiziune și de paparazzi de îndată ce plecară de la poliție. În cele din urmă, polițiștii îi lăsară să iasă prin ușa din spate și îi conduseră până acasă la Dylan.

Odată ajuns acasă, Dylan stătu la telefon cu Ian și cu echipa de PR, în timp ce Olivia își făcu un duș lung și fierbinte, ca să se descotorosească de mirosul lui Wendell, spuse ea.

Dylan era în stare de șoc – totul decursese atât de repede. Începuse seara gata să facă dragoste aici, în apartamentul său, după care o văzuse pe Olivia sub amenințarea armei, și își văzuse toată viața trecând prin fața ochilor. O viață fără ea, o viață care nu merita trăită.

Se dezbrăcă în boxeri și se aruncă în pat, așteptând-o. Se așeză cu brațele sub cap, cu privirea în tavan, încercând să-și mențină calmul.

Câteva minute mai târziu, auzi apa de la duș oprindu-se, și Olivia intră în dormitor îmbrăcată cu unul dintre tricourile lui largi. Îi plăcea la nebunie să o vadă îmbrăcată în hainele lui. Pentru că o iubea. După ce fusese atât de aproape să o piardă, își dădu seama, mai mult ca niciodată, de viața pe care și-o dorea alături de ea. O familie. Copii. O viață plină și fericită, una care putea fi a ei – trebuia doar să renunțe la temeri.

Se ghemui lângă el, auzindu-și telefonul sunând cu mesaje și apeluri de la rudele ei, care voiau să se asigure

că era bine. Voia să vorbească cu toți, în principal cu Ian și cu mama ei. Îi liniști pe fiecare în parte, asigurându-i că era bine și că nu avea nevoie de companie, că voia să fie singură, zise ea, de fiecare dată făcându-i cu ochiul lui Dylan.

Era la al patrulea sau al cincilea frate – deja el le pierduse șirul – când Dylan își dădu seama că era chiar Avery la telefon. Era o dinamică ușor de recunoscut între cele două surori, plină de sarcasm, în timp ce Olivia încerca să o liniștească pe sora ei, asigurând-o că nu fusese un episod chiar atât de periculos. O minciună, își spuse el. Se cutremură când își aminti de Wendell și de pistolul cu care o amenințase.

– Nu-ți face griji, spuse Olivia. Sunt bine, pe cuvânt. A fost un episod bizar, dar n-o să se mai repede.

Nu auzi răspunsul lui Avery, dar tonul vocii Oliviei reuși să-l liniștească.

– Av? continuă Olivia, iar după câteva clipe de pauză, adăugă: L-a sunat cineva pe tata?

Dylan înlemni când auzi glasul ei încordat.

– Da, știu că el și Savannah sunt în L.A. Urmară alte clipe de pauză, după care Olivia răspunse: Nu, nu-l suna. Sunt bine.

Doar că nu era bine, își spuse Dylan. Pentru binele ei, spera din tot sufletul ca vestea să nu fi ajuns la urechile tatălui ei, dar știa din propria experiență cu părinții săi că orice era posibil. Olivia deja îi mărturisise cât de mult o marcase trădarea tatălui său. Era evident că nesiguranța Oliviei se trăgea din relația instabilă pe care o avea cu tatăl ei. Dylan înțelegea prea bine relațiile conflictuale în familie, dat fiind că el nu era apropiat de nici unul dintre părinți. Dar situația lui fusese dintotdeauna așa. Tatăl lui îi părăsise de la bun început,

iar mama pe parcurs. Și, cu toate că mama lui fusese fizic prezentă în viața lui, era ca și cum nici măcar nu fusese acolo. Ceea ce însemna că, în cazul lui, trauma nu fusese atât de mare ca atunci când Olivia aflase despre cealaltă familie a tatălui său.

În momente ca acestea, se întreba dacă Olivia avea să poată vreodată să-și depășească traumele... Dar refuză să se gândească la asta. Era prea îndrăgostit de ea ca să creadă că nu avea să-și depășească trecutul.

Se întinse și închise ochi. Era târziu, fusese o zi lungă.

După ce termină de vorbit cu Avery, Olivia își sună celelalte rude, iar Dylan începu să-și dea seama ce fel de relație avea cu fiecare în parte. Îi făcu plăcere să o asculte, simțind că află mai multe despre ea, după felul în care vorbea cu fiecare dintre frații și surorile sale, fie ei vitregi sau nu. Oare îl deranja că el nu avea parte de același lucru? Nu, pentru că îi avea pe Callie, pe soțul ei și pe fiica lor. Poate că nu era o familie la fel de mare și zgomotoasă ca a Oliviei, dar și ei erau la fel de protectori.

– În sfârșit! exclamă Olivia, aruncând telefonul pe pat. Ăsta a fost ultimul telefon, promit.

Dylan zâmbi.

– Nu mă deranjează, e evident că te iubesc.

„La fel de mult pe cât te iubesc și eu", își zise el, întâlnindu-i privirea, întrebându-se dacă auzise cumva cuvintele acelea nerostite.

– Așa este, șopti ea. Și dacă vreunul dintre ei ar fi trecut prin ce am trecut noi astăzi, și eu aș fi vrut să le aud vocea.

Își odihni capul pe umărul lui, iar el o strânse la piept.

– Aș fi putut să te pierd astăzi.

Nu mai simțise niciodată o asemenea teamă. Nu înțelesese niciodată ideea, până nu o văzuse amenințată de un nebun, cu un pistol în coaste.

– Nici tu nu ai fost în siguranță, spuse ea, înfigându-și degetele în abdomenul lui.

Doar că Dylan nu-și făcuse nici o clipă griji pentru el însuși, ci pentru ea. Îi adulmecă pielea proaspăt ieșită de la duș și simți cum se întărește. Ar fi vrut să se acopere cu mâna, ca să se liniștească, dar Olivia ar fi observat, cu siguranță. Și nu voia să o preseze în vreun fel după ziua de care avuseseră parte. Doar că avea nevoie să o simtă umedă și fierbinte în jurul lui, să știe că erau amândoi vii și nevătămați, împreună.

Ea își plimbă vârful degetelor pe abdomenul lui.

– Nu sunt obosită, șopti ea. De fapt, încă simt adrenalina.

– Slavă Domnului, răsuflă el, ușurat.

Fără nici un fel de avertizare, Olivia se ridică și își coborî mâna pe abdomenul lui, cu o sclipire seducătoare în privire.

– Mă bucur să văd că suntem pe aceeași lungime de undă.

– Îmi place să te văd îmbrăcată în hainele mele.

Își strecură mâna pe sub tricoul larg pe care i-l împrumutase, doar ca să descopere că nu avea chiloți pe ea.

– Dumnezeule, Liv, suspină el.

– Nu te așteptai? întrebă ea, rânjind.

El începu să râdă, un râs la fel de chinuit ca erecția lui. Se împinse ușor în perne, ca să aibă mai mult loc să se joace cu ea.

– Știi prea bine că sunt tentat să încep de aici, zise el, strecurându-și degetele printre buzele ei umede, iar Olivia se cutremură deasupra lui. Dar cred că, mai întâi de toate, vreau să ne jucăm puțin.

Îi ridică ușor tricoul, până spre abdomen, până în descoperi sânii. Olivia își trase tricoul peste cap și îl aruncă pe jos, rămânând goală, gata să-l primească.

Îi plăcea la nebunie trupul ei, talia ei subțire și sânii micuți pe care putea să-i țină în palmă. Se aplecă și îi prinse sfârcul între dinți, trăgând de el până ce Olivia își dădu capul pe spate, gemând de plăcere.

– Și eu care credeam că pot să preiau controlul, spuse ea.

El începu să râdă, după care continuă să-i tachineze sfârcul cu limba și cu dinții, în timp ce îl prinse pe celălalt între degete, până ce Olivia începu să-și unduiască șoldurile pe erecția lui dureroasă. Materialul boxerilor era ca o barieră între el și căldura ei umedă. Voia să îi simtă sexul frecându-se direct de penisul lui. Voia să îl cuprindă în interiorul ei fierbinte.

– Dezbracă-mă, spuse e, printre dinții încleștați.

– Plăcerea e de partea mea, spuse ea, trăgându-i boxerii, iar el îi aruncă jos.

Apoi Olivia se așeză din nou pe el, cu coapsele desfăcute, cu sexul pe erecția lui.

– Stai, reuși să el spună.

Olivia îi întâlni privirea plină de dorință.

– De ce?

– Vreau să te uiți la mine în timp ce aluneci pe erecția mea.

– Oh, șopti ea.

Nu voia să se termine repede. Voia să îl simtă și să nu încerce să evite ce se petrecea între ei.

– Ai spus că vrei să preiei controlul, îi reaminti el. Ce mai aștepți? o întrebă, ridicându-și șoldurile și frecându-și vârful penisului de sexul ei.

Olivia începu să geamă și își relaxă mușchii picioarelor, alunecând deasupra lui, prinzându-l în căldura ei.

Dumnezeule!

Dylan trase adânc aer în piept și își reaminti propriile cuvinte. Așa că îi întâlni privirea, iar în ochii ei văzu aceeași emoție pe care o simțea și el.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare.

– Ia-mă de mână, spuse el, iar Olivia îl ascultă, privindu-l cu ochii mari.

Se ridică și coborî ușor deasupra lui, găsindu-și ritmul, secându-l de puteri cu fiecare mișcare. El își ridică șoldurile, frecându-se de ea, presând de fiecare dată când trupurile lor se apropiau. Poate că nu voia o partidă rapidă, dar se părea că de asta avea parte și nu-i păsa. Pentru că ea era acolo, cu el. În scurt timp, ritmul ei se schimbă și își strânse coapsele în jurul lui, frecându-și pelvisul de el.

– Oh, Dylan! Dumnezeule, gemu ea, strângându-i mâna atât de tare că simți cum îi tare circulația.

– Da, raza mea de soare. Sunt alături de tine.

Nu mai exista nimic pe lume, decât ei doi, trupurile lor și privirea aceea. Se cutremură și simți val după val de extaz. Era atât de aproape, dar voia să termine și ea alături de el. Îi dădu drumul la mână și o strecură între picioarele ei, frecându-i clitorisul.

Pereții ei de mătase se strânseră în jurul lui mai tare decât înainte.

– Dylan, sunt aproape! suspină ea.

Cuvintele ei împreună cu expresia de pe chipul ei îl făcură să își piardă controlul și să o pătrundă sălbatic până ce explodă în ea, împrăștiindu-și sămânța în ea, explodând într-un orgasm intens, care îl făcu să se simtă mai apropiat de Olivia ca niciodată.

*

Olivia reuși, în cele din urmă, să-și recapete răsuflarea după orgasmul acela incredibil, mai incredibil ca niciodată. Acela era Dylan. Fiecare partidă cu el era mai minunată decât cealaltă. Se întinse pe spate, iar Dylan o trase spre el, în brațele lui.

– Mi-a fost atât de teamă astăzi, îi șopti el.

– Și mie.

– Pe tine te-a amenințat Wendell cu pistolul, nu pe mine, zise el, strângând-o la piept, parcă de teamă că avea să o piardă.

– Dar pe tine a vrut să te împuște mai întâi, șopti ea, cu un nod în gât.

Dylan o întinse pe spate și o privi lung, sprijinindu-se în cot. Ea îi admiră chipul frumos, barba care făcea parte din el, ochii întunecați și pielea arămie și simți cum i-o ia inima la goană.

– Liv, aproape că te-am pierdut azi. Și nu mi-a plăcut deloc asta.

Tonul lui atât de intens o făcu să se cutremure.

– Știu, dar...

– Nici un dar, spuse el, mângâind-o cu degetul pe nas. Aproape că te-am pierdut astăzi și nu mi-a plăcut deloc pentru că te iubesc.

În clipa aceea Olivia simți cum rămâne fără aer, pierdută și ametită. Era una să o gândească și cu totul alta să o spună.

– Dylan...

– Nu fugi de mine, spuse el, fără să întrerupă contactul vizual. Nu trebuie să fii gata să o spui dacă nu ești pregătită, dar vreau să știi ce simt pentru tine. Și să știi, ceva îmi spune că și tu simți la fel.

Olivia îl mângâie pe obraz.

– Așa este.

Îi era atât de greu să rostească cuvintele acelea, pentru că o făceau vulnerabilă. Dar își dădu seama că era vulnerabilă doar din prisma faptului că îl iubea. Îl iubea, ceea ce însemna că risca să se întâmple orice, o trăise pe pielea ei.

Dar își făcu curaj și, cu inima la gură, simțind cum se învârte lumea în jurul ei, îi mărturisi ce era în inima ei:

- Și eu te iubesc.

El îi răspunse cu un rânjet, rânjetul acela care putea să o convingă să facă aproape orice.

- Da, raza mea de soare. Așa mă gândeam și eu. Dar mai e ceva.

Olivia se uită lung la el, pentru că nu-i plăcea tonul serios al vocii sale.

- Ce anume?

- Nu am folosit prezervativ.

Olivia făcu ochii mari, șocată că, tocmai ea, dintre toți oamenii, nu-și dăduse mai devreme seama de asta.

- La naiba, spuse ea, cu inima bătându-i cu putere. Nu folosesc nici un fel de protecție.

Nu avusese niciodată nevoie să ia ceva. De fiecare dată când se întâmplase să facă sex, se asigurase ca partenerii săi să poarte prezervativ. Era foarte strictă din punctul acesta de vedere și pe bună dreptate.

- Cum se face că reușești să mă faci că uit de toate? spuse el, în timp ce Olivia încercă să se ridice de pe pat, dar el o trase din nou lângă el. Nu te panica.

- Nu ai auzit ce ți-am spus zilele trecute? Nu vreau să mai trec vreodată prin ce am trecut atunci.

- Raza mea de soare, nu te speria. Îmi pare rău că nici unul dintre noi nu și-a dat seama la timp, dar îți promit că, dacă rămâi însărcinată, de data asta n-o să fii singură. Mă ai pe mine.

Olivia simți cum i se strânge stomacul când auzi cuvântul „sarcină". Nu auzi nimic altceva, nu reuși să treacă peste acel cuvânt.

– Dylan, ți-am spus deja ce părere am despre copii, iar tu ai zis că...

– Știu ce am spus. Te cred când zici că nu vrei să ai copii. Dar te lași mânată de teamă, continuă el, uitându-se lung la ea. O teamă din trecut. Teama fetiței abandonate de tatăl ei, care nu vrea să fie din nou rănită. Părăsită. Ea e cea care simte toate temerile astea.

Da, fetița aceea țipa cât o țineau plămânii, își spuse Olivia, amintindu-și cât de dureros fusese pentru ea când totul se dusese pe apa sâmbetei.

– Olivia, nu te mai gândi la asta, spuse Dylan, trăgând-o din trecut. Îți amintești cu teamă de tânăra aceea care a pierdut un copil și un bărbat care ar fi trebuit să fie acolo pentru ea. Dar a trecut, azi ești altă femeie, zise el, fără să-și ia ochii de la ea.

– Am crezut că înțelegi. Așa mi-ai spus. Și ai zis că sunt îndeajuns pentru tine, strigă Olivia.

– Chiar înțeleg. Te înțeleg. Și nu te-am mințit, cu toate că, trebuie să recunosc, am sperat că o să-ți dai seama că îți dorești aceleași lucruri ca mine, admise Dylan. Nu am făcut-o intenționat, serios. Dar azi, după ce te-am văzut cu Wendell, mi-am dat seama că viața e scurtă. Și m-a făcut să-mi dau seama de ce vreau cu adevărat. Vreau totul. O casă cu gard alb, un câine, copii, tot. Alături de tine, zise el, pe un ton hotărât.

Olivia se strădui să se ridice pe pat, înfășurată în pătură, acoperindu-și sânii goi, simțindu-se expusă și trădată.

– Vrei să spui, o minciună prin omisiune? Să știi că și asta e tot o minciună.

Dylan se grăbi și el să se ridice și o prinse de încheieturi înainte ca Olivia să apuce să se dea jos din pat.

– O minciună bazată pe speranță. Pe speranță. Pe încredere în femeia pe care am ajuns să o cunosc. Cea care a acceptat prietenia lui Meg. O mai știi pe femeia aceea? În ea mi-am pus toată încrederea. Și încă am încredere în ea.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Olivia, panicată. Dacă nu sunt de acord, dacă n-o să-mi doresc toate lucrurile pe care le vrei tu, o să mă părăsești? zise ea, cu o voce tremurătoare.

Dylan clătină din cap zâmbind.

– Asta îți dorești, nu-i așa? Dacă ar fi să te părăsesc, ai putea să spui, din nou, că nu ai fost îndeajuns. Și te-ai furișa din nou în cochilia ta, unde te-am găsit eu, hotărâtă să nu mai pleci niciodată de acolo. Așa că, nu, Liv. Nu am de gând să plec nicăieri. Și nici tu.

Olivia făcu ochii mari.

– Fie că ești sau nu însărcinată, acum e momentul să depășești traumele din trecut, iar eu o să fiu alături de tine, spuse el, privind-o sfidător, parcă provocând-o să-i țină piept.

Olivia nu putu să facă altceva decât să se arunce pe pat și să izbucnească în plâns, după stresul din ziua aceea, după valul de adrenalină, după toate sentimentele pe care le ținuse în ea zilele acelea. Și, exact cum îi făgădui, Dylan rămase acolo și o ținu în brațe până ce reuși să adoarmă.

Dimineața următoare la muncă se dezlănțui iadul, așa că Olivia nu mai avu timp să se gândească la Dylan, la o eventuală sarcină sau la viitorul ei. Se părea că vestea că Olivia fusese amenințată cu arma de vărul lui Marcus Bigsby făcuse ravagii. Echipa de PR îi programă mai mult interviuri, pentru care începu să se pregătească. Îi povestiră, pe scurt, ce să spună și o învățară cum

să răspundă la o întrebare schimbând direcția subiectului pe care voia să se axeze și anume că întreaga echipă era în spatele lui Marcus și că Marcus era hotărât să scape de influențele negative din viața lui și să înceapă să se pregătească pentru următorul sezon.

Dat fiind faptul că nu-i plăcea să fie în fața camerelor de filmat, pregătirea aceea îi prinse bine. Mai mult decât atât, dar fiind că nu ea era imaginea echipei, Ian îi instrui pe cei de la PR să aleagă un singur intervievator. Celelalte posturi de televiziune se puteau folosi de aceeași înregistrare. Olivia răsuflă ușurată să știe că fratele ei era gata să o ajute.

Nu fu deloc surprinsă când, după câteva ore, de îndată ce se eliberă, Ian o chemă în biroul său. Traversă coridorul supranumit Hall of Fame, presărat cu tablourile celor mai importanți jucători ai echipei. Tablourile acelea îi aduceau întotdeauna zâmbetul pe buze. Îi plăcea să simtă că făcea parte din istoria lor, că jucătorii lor reușiseră să își lase urma în jocul acela.

Odată ajunsă la biroul lui Ian, bătu la ușă și intră. Îl găsi pe fratele ei la birou, cu imaginea aceea intimidantă a unui patron de echipă de fotbal.

Doar că, pentru Olivia, era pur și simplu fratele ei mai mare.

– Ce s-a întâmplat?

Ian își desfăcu brațele, iar Olivia merse să-l îmbrățișeze, zâmbind.

– Mi-ai luat zece ani din viață, mormăi el.

– Dacă chiar s-ar întâmpla asta de fiecare dată când folosești expresia asta, deja nu ai mai fi printre noi, zise ea, îmbrățișându-l cu căldură. Sunt bine, continuă, după care făcu un pas în spate și se așeză pe canapeaua din biroul lui.

Ian i se alătură, așezându-se pe scaunul de lângă ea.

– Cum se simte Big? întrebă ea.

– E foarte afectat. După ce termină poliția cu el, o să se ducă o perioadă acasă. Iar după ce o să se întoarcă la antrenamente, va trebui să învețe cum să funcționeze în lumea adevărată.

Olivia încuviință.

– Sper ca episodul acesta să îl ajute să vadă lucrurile mai bine și să înțeleagă că nu toți oamenii sunt buni, chiar dacă fac parte din familie.

– Ai dreptate, zise Ian. Atât despre afaceri. Cum ești tu?

– Sunt bine, îi răspunse, cu un zâmbet forțat.

Deja se săturase de replica aceea, o minciună gogonată. Începu să-și strângă degetele în poală, cu gândul la Dylan și la ultimatumul lui.

– Chiar așa? Atunci de ce mi se pare că zâmbești forțat? De ce încerci să-ți rupi degetele? spuse el, aruncând o privirea spre mâinile ei. E cazul să mă iau la bătaie cu Rhodes? oftă el, frustrat.

– Nu!

– Și, atunci, cu cine? o întrebă fratele ei mai mare.

– Cu mine, mormăi ea, ferindu-și privirea.

De data asta, Ian se dădu mai aproape de ea.

– Olivia, îi spuse, ridicându-i ușor bărbia. Ce s-a întâmplat?

– Dylan mi-a spus că mă iubește. Iar eu îl iubesc la rândul meu, răspunse ea, cu o voce tremurândă. Dar el vrea totul, iar eu nu știu dacă pot să-i ofer tot ce-și dorește.

Cu nici un chip nu avea să-i spună fratelui său că nu folosiseră prezervativ. Ar fi fost prea de tot.

Ian îi aruncă zâmbetul lui frățesc-părintesc, încercând să o liniștească.

– Ți-e teamă că o să se repete din nou istoria. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar Dylan nu este tata. Și nici Jeff. Nu poți să pui toți bărbații în aceeași oală.

Olivia zâmbi.

– Nu, nu toți bărbații. Te am pe tine și pe Scott. Voi ați fost întotdeauna alături de mine. Dar...

– Dar nu și tata.

– Exact. Că tot veni vorba, toată dimineața a încercat să mă sune.

– Și ai vorbit cu el?

Olivia dădu din cap că nu.

– Știu că e ciudat. La urma urmei, eu sunt cea care vă obligă mereu să mergeți la petrecerile lui și să vă purtați frumos, dar a întârziat, ca de obicei. De parcă noi nu am fi pe lista lui de priorități.

Olivia avea o relație complicată cu tatăl ei. Pe de-o parte, o deranjase că seara trecută el fusese singurul care nu o sunase să vadă cum se simțea. Pe de altă parte, toată dimineața îi evitase telefoanele, asta când el încercase să ia legătura cu ea. Era imposibil să-i facă pe plac, dar tocmai asta era natura conflictului dintre ei, își spuse Olivia, oftând.

– Știi prea bine că tata nu e persoana mea preferată, spuse Ian.

Olivia știa prea bine – dintre toți copiii legitimi ai tatălui său, Ian fusese cel mai afectat de trădarea lui. Sau cel puțin așa părea. Olivia încercase întotdeauna să fie politicoasă, cerșind atenție din partea lui. Dar Ian rupsese orice legătură cu el.

– Liv, te înțeleg. Vrei să ai parte de familia pe care nu ai avut-o niciodată, vrei ca tata să fie... un tată. Nu e nimic în neregulă cu asta. Dar undeva în inima ta știi prea bine că n-o să ai parte de așa ceva.

Olivia încuviință, cu un nod în gât.

– Știu. Ai dreptate.

– Ca de obicei, zise el, râjind.

– Știu că Dylan nu e ca tata. Dylan e... perfect, dar eu tot nu am reușit să depășesc situația.

Ian izbucni în râs.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nimeni nu-i perfect. Cu atât mai puțin Rhodes.

– Bine, fie, răspunse Olivia, amuzată. Știi ce vreau să spun.

– Dă-mi voie să te întreb ceva. Cum se face că, dacă Alesul e atât de perfect, ți-e atât de teamă că o să te dezamăgească?

La naiba, fratele ei știa mereu cum să pună problema.

Ian își drese glasul și continuă:

– Nu asta te deranjează cu adevărat, ci ce-și dorește Dylan de la tine. Și cred că încă nu ai trecut peste trauma unei sarcini pierdute la o vârstă atât de fragedă, îi spuse el, cu blândețe.

Olivia își încleștă pumnii, cu un nod în gât. Era pe punctul de a izbucni în plâns doar la menționarea bebelușului ei. Într-adevăr, nu depășise situația. Absolut deloc. Fusese, la un moment dat, la un psihiatru, dar nu se mai întorsese a doua oară. Pentru că fusese mai ușor să-și îngroape toate sentimentele acelea.

– Țin minte când l-am simțind mișcându-se, spuse ea, ducându-și mâna la abdomen. După care l-am pierdut și, odată cu el, am pierdut capacitatea de a crede în cei din jur, spuse ea, cu lacrimi în ochi.

Iar bietul Ian, care nu știa niciodată ce să facă atunci când o vedea plângând pe una dintre surorile sale, rămase neajutorat. Dar era acolo să o asculte, iar Olivia aprecie enorm.

– Liv, nu ai pierdut nimic. Trebuie doar să fii curajoasă. *Nu-l alunga pe Dylan din viața ta.* Încearcă să rezolvi situația, înainte să ratezi șansa la fericire. Pentru

că, chiar și un băiat așa bun ca Dylan, n-o să aștepte la infinit.

Olivia îl luă pe Ian în brațe:

– Să știi că te iubesc.

– Și eu te iubesc, răspunse el. Dar acum, înapoi la treabă, mormăi el.

Olivia îi scoase limba, jucăuș.

– Nu-ți place deloc când facem pe sensibilele.

– Când mai vii să o vezi pe nepoțica ta? o întrebă el, luând-o pe nepregătite.

Olivia își plecă privirea, simțindu-se vinovată. Era un alt lucru pe care încerca să-l evite – să petreacă prea mult timp alături de copii mici. Chiar și când era vorba de fiica fratelui său. Abia se abținu să nu-și ducă mâna la abdomen. Era prea devreme ca să-și facă probleme. Prea devreme pentru orice.

– O să trec zilele astea pe la voi. Promit.

Ian se uită lung la ea.

– Să nu crezi că o să uit.

– Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta, răspunse ea, după care ieși din birou, pornind agale spre biroul ei.

Nici nu apucă bine să se așeze la masa de lucru că îi și sună telefonul.

– Alo? Olivia Dare la telefon.

– Olivia, sunt eu, tatăl tău.

Olivia închise ochii și trase adânc aer în piept. Se aștepta să încerce să o sune la birou dacă nu avea să reușească să dea de ea pe mobil.

– Bună, tată.

– Bună, tată?! După ce aflu că ai fost amenințată cu un pistol de un nebun, tot ce poți să spui e „Bună, tată"?

Olivia își duse telefonul la tâmplă, după care îl puse din nou la ureche.

– Cine ți-a spus? întrebă ea, fericită că, în cele din urmă, se gândise să o sune.

– Păi, să vedem. Mai întâi Alex, apoi Jason și, în cele din urmă, Sienna. M-au sunat în L.A.

Dar se părea că nici unul dintre frații ei de sânge nu îl pusese în gardă, ceea ce nu o miră deloc.

– Nu am știut că ești plecat din oraș.

– A fost o decizie de moment. Eu și Savannah ne-am gândit să ne luăm o vacanță. Nu te-am sunat înainte de plecare?

– Nu, răspunse ea, după care trase adânc aer în piept, știind prea bine că nu avea să-i fie deloc ușor să îl înfrunte. Și să știi că ai uitat și de ziua mea.

Urmă o tăcere jenantă și inconfortabilă. În cele din urmă, tatăl ei își drese grasul și zise:

– Nu ai primit cadoul de la Savannah? Vreau să spun, de la noi? întrebă el.

– Nu, răspunse ea.

Aruncă o privire prin biroul ei, decorat cu posterele jucătorilor ei preferați, pe pereți, cu plante pe pervaz și cu fotografiile fraților și surorilor ei pe masă. Aceia erau oamenii care țineau cu adevărat la ea.

– Olivia, îmi pare rău. Știu că Savannah ți-a trimis un cadou. O s-o rog să verifice de ce nu a ajuns.

Olivia oftă, frustrată. Nu se îndoia că mama ei vitregă chiar îi trimisese ceva. În ciuda circumstanțelor, o simpatiza pe cea de-a doua soție a tatălui său. Doar că nu era vorba despre aspecte materiale. Nu fusese niciodată vorba despre asta.

– Nu mă interesează cadoul, încercă ea să-i explice. Ci faptul că nu ai venit la ziua mea și că nici măcar nu ți-a păsat cât să mă suni și să mă anunți că nu ajungi.

Ea fusese întotdeauna fiica fraieră care îi găsea fel de fel de scuze în fața fraților ei. Și de ce?

– Tind să greșesc adesea în ceea ce vă privește, nu-i așa? zise el, pe un ton trist și resemnat.

Doar că, de data asta, Olivia nu avea să-i plângă de milă. Nici gând. Nu după ce el o făcuse să se simtă și mai rău. Cu lacrimi în ochi, deschise sertarul de la birou în care avea o cutie de șervețele.

La naiba, nu-i plăcea să plângă la birou fără motiv. Se șterse la ochi și se rezemă înapoi în scaun.

– Nu-i nimic. Trebuie să plec. Am mult de lucru. Pa, tată, zise ea, după care închise receptorul înainte ca tatăl ei să mai apuce să spună ceva.

Cum-necum, Olivia reuși să supraviețuiască unei săptămâni pline de interviuri. În weekend nu-și dorea să facă nimic altceva decât să zacă. Doar că acel „nimic" nu avea să-i schimbe viața.

Așa că trase adânc aer în piept și alcătui o listă cu toate lucrurile pe care chiar putea să le facă, lucruri pe care trebuia să le înfrunte ca să meargă mai departe. Spera din tot sufletul să găsească curajul de a depăși situația. Pentru că altfel avea prea multe de pierdut.

capitolul 12

Dylan intră în casa surorii sale, știind prea bine că era ora de joacă a Avei. Și, într-adevăr, o găsi pe micuță ascunsă în spatele draperiilor din living, încercând să scape de spălatul pe dinți.

- Ava, n-o să ne jucăm acum de-a v-ați ascunselea, strigă Callie după fiica ei.

- Ba da! răspunse fata.

Callie îi întâlni privirea lui Dylan și spuse, rânjind:

- Partea bună e că nu și-a dat încă seama că nu putea să-mi răspundă când ne jucăm de-a v-ați ascunselea, pentru că trebuie să stea... ascunsă.

Callie porni tiptil spre ea și o luă pe sus, cu tot cu draperiile.

Ava izbucni în râs, după care îl văzu pe Dylan.

- Unchiul Dylan! exclamă ea, cu același țipăt asurzitor, cu mâinile întinse spre el.

Dylan o luă imediat în brațe.

- Vrei să te ajut eu să te speli pe dinți și apoi promiți să te duci la culcare?

- Da! Hai să ne spălăm pe dinți! exclamă ea, cu brațele prin aer.

Callie strâmbă din nas.

- Nu pot să sufăr când văd cât de ascultătoare este cu tine.

- Ba da, pentru că știi că asta înseamnă că o să meargă la culcare, spuse el, după care o luă pe sus pe cea mică și urcă cu ea la etaj.

O jumătate de oră mai târziu, după ce o ajută să se spele pe dinți și după ce îi citi o poveste, Dylan reuși

să o pună pe Ava la culcare. De două ori. Fetița se mai trezi de trei ori, iar sora lui preluă comanda până ce, în cele din urmă, cea mică rămase în pat.

Callie se așeză mormăind pe scaunul din living.

– Urăsc deplasările astea cu munca. Mă bucur că ai venit.

– Sunt sigur că și lui Matthew îi e la fel de dor de tine, spuse Dylan, râzând.

– Ba eu sunt sigură că profită la maximum de faptul că e singur într-o cameră de hotel, mormăi Callie. În fine, mâine ajunge acasă și îl las pe el să o pună la culcare pe Ava.

– Ce echipă bună faceți voi.

Callie se uită lung la el când îi auzi tonul. Nu venise pregătit să discute cu sora lui despre asta, dar ritualul de culcare a Avei îl lăsase cu un gol în suflet. Pentru că el nu avusese niciodată parte de așa ceva în copilărie. Pentru că asta spera să aibă în viitor. Cu Olivia.

– Dylan, ce s-a întâmplat? îl întrebă Callie, îngrijorată.

Sora lui putuse dintotdeauna să-și dea seama când ceva nu era în regulă, și el la fel. Dylan își spuse că era normal, pentru că se crescuseră unul pe celălalt, spre deosebire de alți frați și surori.

– E totul în regulă cu Olivia? Chiar mi-a plăcut de ea, zise Callie.

– Și ei de tine, răspunse el, zâmbind.

– Ce boacănă ai făcut? îl întrebă sora lui.

Dylan dădu ochii peste cap.

– I-am spus că o iubesc și că vreau să construiesc o viață alături de ea. Ce zici, am făcut o boacănă?

– Ah, uau!

Dylan își băgă mâinile în pantaloni și începu să ia camera la pas.

– Nu ne-a fost deloc ușor, nu-i așa? Tata ne-a părăsit, mama la fel. Dar ne-am avut unul pe celălalt...

Și am scos-o la capăt, nu? Ne dorim să avem parte de viața de care nu ne-am putut bucura în copilărie. La naiba, Cal, nu vreau să mai trăiesc singur. Nu vreau să mă uit la familiile altora, la iubirile altora și să-mi doresc același lucru pentru mine însumi.

Oare uitase intenționat să-și pună prezervativul? Nu, absolut deloc. Nu ar fi fost niciodată în stare să o pună pe Olivia în situația aceea disperată doar ca să-și satisfacă propriile nevoi egoiste. Dar dacă urma să rezulte un copil, avea să regrete vreo clipă? Nu, își spuse el. Absolut deloc. Dar poate că ea nu avea să-și dorească același lucru, iar gândul acela îl speria mai mult decât orice.

Sora lui se ridică de pe scaun și îl luă în brațe, ca în copilărie.

– Dacă Olivia nu vrea să fie cu tine, înseamnă că e o proastă.

Dylan aprecie enorm cuvintele surorii sale.

– Dar cred că vrea să fie cu mine. Doar că îi e teamă să nu cumva să sufere. Din nou.

Îi explică apoi surorii sale despre situația Oliviei, care crescuse doar alături de mama ei, despre trauma cauzată de cealaltă familie a tatălui său, despre sarcină, despre iubitul care o înșelase și despre faptul că pierduse copilul.

– Oh, biata fată.

– Așa e. Doar că nu mai e o copilă. Și vreau să înțeleagă asta.

Callie făcu un pas în spate.

– Dacă e isteață, așa cum cred eu că e, o să vezi că o să se răzgândească. Știu că nu înseamnă mult, dar...

Dylan începu să râdă cu amărăciune.

– Dar trebuie să mă agăț de ceva. Crede-mă, știu.

– Ai de gând să te vezi cu ea în seara asta?

Dylan clătină din cap.

– Am vrut să vin să te văd, iar ea o să iasă la film cu sora ei. Cred că o să ne prindă bine să petrecem puțin timp separat. Cred că e mai sănătos așa.

Și poate că ar fi fost mai bine pentru el să înceapă să se obișnuiască cu gândul acesta, în caz că Olivia urma să decidă să nu lupte pentru ei.

Olivia urmă indicațiile pe care i se dăduse Madison ca să ajungă la clinica medicală, dintr-o zonă bună a orașului. Madison îi recomandase un psiholog care simțea că avea să se muleze foarte bine pe personalitatea și pe nevoile Oliviei. Gândul acela o amuză copios, dat fiind că ea însăși nu știa ce nevoi avea. Știa doar să nu-și permitea să-și piardă viața.

Îi zisese lui Dylan că voia să iasă la film cu Avery pentru că ceva îi spunea că o să aibă nevoie să fie singură un timp după ședința aceea. Și dacă voia să depășească teama de a pierde tot ce era mai bun în viața ei, dacă voia să aibă parte de viața la care visa el, își dădu seama că avea nevoie de ajutor. Un ajutor la care renunțase cu ani în urmă.

O oră mai târziu, ieși din aceeași clădire, cu ochii roșii, simțindu-se complet sleită de puteri. Doctorul se dovedi a fi o persoană caldă, dar directă, care se aștepta la răspunsuri oneste din partea ei. Acesta o avertiză că terapia avea să dureze ceva timp, că lucrurile nu aveau să se schimbe peste noapte și că trebuia să fie dispusă să lucreze din greu dacă voia să treacă peste barierele emoționale pe care și le ridicase singură în calea fericirii.

Iar după ce Olivia îi explică faptul că timpul nu era în favoarea ei, pentru că era foarte posibil să fie deja însărcinată, doctorul o asigură că aveau suficient timp. Probabil că avea dreptate, își spuse Olivia.

Urcă în mașină, extenuată de întreaga ședință. Făcuse primul pas, cel mai dificil. Indiferent de ce avea să se întâmple cu Dylan, își dădu seama că, în primul rând, trebuia să o facă pentru ea însăși.

Înainte să pornească mașina, își verifică telefonul. Avery îi lăsase un mesaj, așa că îl ascultă. Se părea că prima dragoste a lui Avery, chitaristul celebrei trupe rock Tangled Royal, era în oraș pentru un concert. Chitaristul plecase la drum cu trupa lui și norocul fusese de partea lor. O rugase pe Avery să plece cu el, dar după ce sora ei mai mică fusese nevoită să îi doneze măduvă Siennei, care se îmbolnăvise de cancer la o vârstă fragedă, Avery alesese să rămână alături de familia ei. Așa că, în loc să plece cu el, rămăsese singură, cu inima frântă. Gândul acela o întristase întotdeauna pe Olivia, căci sora ei era o fată atât de veselă și drăguță.

Din câte știa Olivia, Avery nu mai primise nici o veste de la Grey Kingston de când plecase din oraș. Dar având în vedere faptul că era un tip chipeș, celebru, mereu pe primele pagini ale tabloidelor, era imposibil ca Avery să nu fie la curent cu toate mișcările lui.

Avery îi oferi două bilete, unul pentru Olivia și altul pentru Dylan. În spatele invitației și a atitudinii sale relaxate, Olivia își dădu seama că Avery avea nevoie de sora ei mai mare și era hotărâtă să nu o lase la greu. Un concert era prilejul perfect să o țină ocupată, înconjurată de alți oameni, în loc să rămână singură cu Dylan, cu gândurile ei și cu vorbele noului său terapeut care îi răsunau în minte.

În dimineața următoare, Olivia o rugă pe secretara lui Dylan să o anunțe imediat ce acesta avea să ajungă la birou. De îndată ce primi de veste, se îndreptă spre biroul lui și bătu la ușă.

Dylan făcu ochii mari, vizibil bucuros să o vadă. Se ridică în picioare.

- Neața!

- Neața! răspunse ea, simțind cum începu să-i bată inima mai tare la vederea lui.

- Închide ușa, zise el.

Olivia făcu întocmai.

- Acum încuie-o.

- Poftim?

- Nu te-am mai văzut de ieri și acum că ești aici... Încuie ușa.

Glasul lui poruncitor îi tăie respirația.

- Dylan...

- Olivia...

- Bine, fie, spuse ea, după care încuie ușa și se îndreptă spre el, cu un scop clar. Am venit să te invit la un concert în seara asta. Cu mine și cu Avery.

El se uită lung la ea.

- Bine. Acum vino aici, zise el, făcându-i semn să se apropie.

Olivia își dădu ochii peste cap.

- Ce-i cu toate ordinele astea?

Dylan o așteptă să se apropie, după care o prinse de după talie și o trase în brațele lui.

- Nu te-am mai văzut de ieri și vreau să petrec câteva clipe alături de tine. E chiar atât de rău?

Olivia dădu din cap că nu.

- Nu, doar că...

- Dacă te-aș fi rugat frumos, am fi ajuns să ne contrazicem pe tot ce-mi doresc eu și de ce.

Avea și el dreptate. Era prea defensivă.

O apucă de umeri și o așeză pe biroul lui.

- Cum ești?

- Bine, răspunse ea.

– Nu te cred. Dar o să fie bine, spuse el, cu mai multă convingere decât simțea ea. Poți să te simți în largul tău cu mine. Lucrurile o să se așeze la locul lor.

Olivia oftă.

– Sper să ai dreptate. După câteva clipe de tăcere, adăugă: Să știi că încerc să lucrez la situația asta. La mine. Doar că nu vreau să trăiesc cu teama că mă așteaptă o discuție lungă și dificilă de fiecare dată când sunt cu tine, spuse ea, alegând să fie sinceră.

– Nici eu nu vreau, zise el, după care o sărută pe ambii obraji. Și de-asta mă inviți la concert? Ca să evităm să stăm de vorbă?

Olivia se făcu roșie la față.

– E doar unul dintre avantaje, recunoscu ea. Dar adevărul e că chitaristul formației este fostul iubit al lui Avery și e prima oară când o să-l vadă după plecarea lui. Așa că nu vrea să se ducă singură. Iar eu nu vreau să merg fără tine, zise ea.

Dylan o luă pe sus și o întinse pe birou, făcând abstracție de toate hârtiile.

– Vorbele tale sunt muzică pentru urechile mele. Te-ai prins? Pentru că mergem la un concert?

Olivia își dădu ochii peste cap.

– Văd că ești într-o stare bună de spirit.

– Pentru că ești tu aici. Normal că sunt într-o stare bună de spirit.

Olivia oftă, dându-și seama că nu avea cum să îi reziste acelui bărbat atât de fermecător și de insistent.

– Ei bine, concertul începe la opt, iar Avery are bilete ca să ajungem și în culise, după concert.

Dylan o strânse de talie și o sărută pe buze.

– Ai încredere în mine, îi șopti el, după care o ridică în picioare, o întoarse cu spatele la el și o trimise înapoi la treabă cu o palmă peste fund.

Olivia rămase cu zâmbetul pe buze toată dimineața, dându-și seama că, probabil, aceea fusese intenția lui de la bun început.

Avery i se păru atât de agitată pe perioada concertului, își spuse Dylan. Tipul acela, oricine ar fi fost el, reușise să o întoarcă pe dos pe sora Oliviei, care era, de regulă, atât de sigură pe ea. Concertul în sine fu minunat, la fel ca locurile lor. Era clar că nu le luase de pe internet. Probabil că însuși chitaristul îi trimisese biletele acelea, dar Avery preferă să nu vorbească despre asta, îi spuse Olivia. Voia doar să-i știe alături pentru sprijin fizic și moral, pe care Olivia i-l acordă bucuroasă, dar Dylan fu și el bucuros să ajute.

Spre sfârșitul concertului, Avery deja se făcuse albă la față și era incredibil de emoționată. Olivia se dezlipi de el în repetate rânduri ca să o liniștească pe sora ei și ca să-i șoptească ceva la ureche. O luă în brațe, oferindu-i toată dragostea și sprijinul ei.

Îi plăcea relația pe care Olivia o avea cu frații ei, una protectoare, presărată cu tachinări, care îi aducea aminte de legătura dintre el și Callie. Era clar după felul în care se comporta Olivia cu sora ei că avea multă dragoste de oferit.

Formația coborî de pe scenă, iar mulțimea intră în delir, cerând bis. Trupa mai cântă alte două cântece, după care deveni clar să nu aveau să se mai întoarcă. Se opriră toate luminile, iar oamenii începură să-și adune lucrurile, gata de plecare.

Lui Dylan îi sună telefonul și, după ce îl scoase din buzunar, văzu numărul lui Meg. Îi aruncă o privire Oliviei care discuta însă cu Avery.

– Alo? zise Dylan.

Dar nu auzi nimic din ce îi spuse Meg din cauza agitației din arenă și pentru că nu avea semnal bun. Se încruntă și bagă telefonul în buzunar.

- Cine era? îl întrebă Olivia.

- Meg, răspunse el, temător.

- S-a întâmplat ceva? zise ea.

- Nu știu, nu am auzit ce a spus. O s-o sun mai târziu, după ce ieșim din arenă, spuse el, uitându-se la ceas.

Era deja ora unsprezece, avea să fie prea târziu să o sune mai încolo, pentru că trebuiau să meargă și în culise.

- Vrei să te duci să o suni? îl întrebă Olivia.

Nu păru deloc deranjată sau îngrijorată de telefonul lui Meg. Poate că într-adevăr făcea progrese, își spuse Dylan.

Reușiră, în cele din urmă să iasă de la locurile lor și prin ușile mari. Vânzătorii începuseră deja să-și strângă marfa, dar încă mai erau câțiva clienți rătăciți care voiau să cumpere tricouri.

- Nu, e în regulă, spuse Dylan.

Simți un nod în stomac, dar hotărî să facă abstracție de el.

Olivia o luă de mână pe sora ei și merseră la primul agent de securitate. Avery îi arătă permisul de invitat și îl întrebă pe unde să o ia.

- Pe acolo, spuse Avery, arătând spre direcția opusă.

- Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă Olivia.

Avery încuviință.

- Da... dar cred că ar fi mai bine să merg singură.

- Poftim? întrebă Olivia, uluită. Ba nu. S-ar putea să fie ciudat, s-ar putea să fie înconjurat de fane și să ai nevoie de mine.

Avery îi răspunse zâmbind:

- Mulțumesc că ai venit să mă ajuți. M-ai ajutat să-mi păstrez calmul. Dar e ceva ce trebuie să fac pentru

mine. Mulțumesc că m-ai făcut să-mi amintesc de fanele lui ca să mă trezesc la realitate, continuă ea, făcându-i cu ochiul.

– Ah, Avery, îmi pare rău, chiar nu am vrut să...

Dylan făcu un pas spre ea și zise:

– Vrei să te conducem până acolo?

Avery trase adânc aer în piept.

– Nu. Trebuie să fac chestia asta singură. Dar vă mulțumesc. Serios.

– Dar cum o să ajungi acasă? o întrebă Olivia.

– O să iau un Uber. Stai liniștită.

– Bine. Dă-mi un mesaj când ajungi acasă, să știu că ești bine, altfel jur că o să sun la 911.

– Bine, mamă, mormăi Avery, după care o luă în brațe pe sora ei și îl pupă pe obraz pe Dylan. Acum plecați! Îmi povestești mâine cum a mers.

Olivia părea gata să riposteze, așa că Dylan o luă de mână și o trase după el. Avery părea împăcată cu decizia ei.

– Hai odată! Poate să se descurce singură.

Olivia oftă, după care Avery se îndepărtă.

– Sunt sigură că e un rock star înfumurat, mormăi ea.

– Iar Avery poate să-și poarte singură de grijă.

– Bine, fie.

O luă de mână și ieșiră împreună din arenă. De îndată ce ieșiră în aerul umed din Florida, Dylan își scoase telefonul. La fel și Olivia.

– Meg m-a sunat și pe mine, zise ea. Am avut telefonul închis.

– De unde are numărul tău? o întrebă el.

– Eu i l-am dat când a venit să mă vadă.

Dylan o sună imediat, știind că, dacă încercase să o sune și pe Olivia, însemna că se întâmplase ceva grav.

Olivia îl privi cu ochii mari, dar Dylan îi spuse că intră mesageria vocală.

- Ai vorbit de curând cu ea? îl întrebă Olivia.

Dylan clătină din cap.

- Cred că am exagerat puțin acasă la sora mea. Nu am mai ținut legătura.

Și el își tot spusese să o sune, dar fusese atât de copleșit de situația cu Olivia că uitase complet, se gândi, simțindu-se vinovat.

- Mai ții minte că ți-am povestit că a venit să mă vadă la birou? Mi-a spus că aștepta un telefon din partea fostului ei, că voia să-i spună că e însărcinată. Îi era teamă că nu avea să reacționeze prea bine. Crezi că i s-a întâmplat ceva din cauza lui.

- La naiba, mormăi el. E un pierde-vară, dar nu cred că ar fi în stare să-i facă vreun rău.

Încercă din nou să o sune, în drum spre mașină.

În cele din urmă, în drum spre apartamentul lui Dylan, îi sună din nou telefonul. Nu era Meg, dar se grăbi să răspundă prin Bluetooth-ul conectat la mașină.

- Alo?

- Aș putea să vorbesc cu Dylan Rhodes?

- La telefon.

- Numele meu este Lana Santos. Sunt vecina lui Meg Thompson.

Dylan înlemni, iar Olivia făcu ochii mari, dându-se mai aproape.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Ți-am găsit numărul în telefonul ei. Erai trecut pe lista.

- Ce listă? repetă el, confuz.

- Lista persoanelor de contact în caz de urgență, îi explică femeia. După ce a plecat ambulanța, i-am găsit telefonul pe jos.

– Ambulanța? strigă Dylan, aruncându-i Oliviei o privire îngrijorată. Și ea părea la fel de îngrijorată și disperată ca femeia aceea să spună odată ce avea de spus.

– Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar cred că s-a luat la ceartă cu bărbatul cu care locuia până nu demult. I-am auzit țipând. După care s-a auzit un zgomot puternic și...

Dylan își înfipse degetele în volan.

– La ce spital au dus-o? o întrerupse el.

– Cred că la Universitar.

– Mulțumesc pentru telefon, spuse el, după care îi închise.

La naiba, ar fi trebuit să-și dea seama că nenorocitul acela avea să se enerveze la aflarea veștii.

– Respiră, îi spuse Olivia, odihnindu-și mâna pe piciorul lui.

Vocea ei veni pe neașteptate, atât de pierdut fusese în propriile gânduri și temeri.

– Încearcă să te liniștești.

– Ai dreptate, zise el.

O luă pe prima ieșire și schimbă direcția, pornind spre spital.

Olivia încercă să-l liniștească, dar odată ajunși în parcarea spitalului, ea însăși era în stare de panică, îngrijorată pentru Meg.

Olivia ura spitalele, din varii motive. Ura pereții albi, personalul rece și mirosul de antiseptic care îi trezea atâtea amintiri, nici una frumoasă. Unele aveau legătură cu vizitele ei la Sienna, după ce fata avusese, în cele din urmă, voie să primească vizite, după procedura chirurgicală. Altele erau despre propria ei vizită la urgențe, după ce pierduse sarcina.

Se îndreptară spre recepție.

– Caut o pacientă care a fost adusă cu salvarea, spuse Dylan. Meg Thompson.

Femeia verifică în calculator, fără să se grăbească.

- Scuze, poți să repeți numele?

- Thompson, mormăi el. Meg. A fost adusă cu ambulanța.

- Ah, da. Sunteți rudă? întrebă ea.

- Sunt fratele ei, zise el, strângând-o de mână pe Olivia.

- Puteți să o luați pe ușile acestea. O să vă conducă cineva înăuntru.

Dylan o trase pe Olivia după el și păși prin ușile duble. Cineva îi întrebă din nou dacă erau rude cu pacienta, după care îi conduse, în cele din urmă, în salon.

- Poate că ar fi mai bine să aștept aici, zise Olivia. Meg nu mă cunoaște foarte bine așa că...

Dar Dylan nu o lăsă să termine și o trase din nou după el, în spatele draperiei.

capitolul 13

O găsiră pe Meg întinsă pe un pat îngust, cu ochii închiși, palidă la față.

– Meg? zise Dylan.

Meg deschise ochii și când îl văzu pe Dylan, izbucni în lacrimi. El se apropie de ea și se așeză pe scaunul de lângă pat.

– De unde ai știut că sunt aici? îl întrebă ea, evitându-i atingerea.

– Vecina ta ți-a găsit telefonul și m-a sunat, răspunse el. Să începem cu ce e mai important. Ești bine? A pățit ceva copilul?

– Sunt bine. La fel și bebelușul... deocamdată. Am avut sângerări, așa că m-au pus la pat, ca să mă monitorizeze.

Cu un gol în stomac, Olivia făcu un pas în spate, spre draperii și spre ieșire.

– Mulțumesc că ați venit, îi spuse Meg lui Dylan, după care îi zâmbi și Oliviei.

Pe Meg nu părea să o deranjeze că era acolo, dar pentru Olivia era prea mult.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Dylan.

Meg se cutremură.

– M-a sunat Mike, în cele din urmă. L-am rugat să vină să stăm de vorbă. Am vrut să-i spun despre copil.

– Și ce s-a întâmplat? spuse Dylan.

– Nu știu, cred că era băut. Mi s-a părut ceva ciudat la el de cum a intrat pe ușă. Am vrut doar să-i spun ca să scap, dar el pur și simplu a... explodat. M-a acuzat că am rămas însărcinată intenționat, ca să-l prind în plasă.

Ceea ce e absolut ridicol. Nu e ca și acum l-aș vrea în viața mea...

- Ce ți-a făcut? întrebă Dylan, iar Olivia auzi furia din tonul lui.

- M-a apucat de încheietură, mi-a spus că nu-mi dă nici un ban. I-am spus că n-am nevoie de banii lui, că nu vreau nimic de la el. I-am spus că vreau să renunțe la custodia copilului, continuă Meg, abținându-se să nu plângă. Și el mi-a spus că, înainte de toate, trebuie să dovedesc că e copilul lui.

„Ce nenorocit", își spuse Olivia. Cel puțin Jeff nu pusese la îndoială că el era tatăl. Pur și simplu insistase să facă avort. Amintirea aceea era la fel de dureroasă acum ca și atunci. Îi spusese că, dacă fusese într-atât de proastă încât să rămână gravidă, nu era problema lui.

- Așa că i-am spus să se ducă dracu', zise Meg.

- Foarte bine, Maggie, o încurajă Dylan.

Olivia era perfect de acord, o aplaudă în tăcere pentru tăria și curajul de care dăduse dovadă. La cei nouăsprezece ani ai ei, Olivia nu fusese la fel de puternică și încrezătoare încât să îi spună lui Jeff că era un ticălos. Așa că se învinovățise singură, își aminti ea, cu un nod în gât.

- Apoi mi-a dat drumul și m-a împins cu putere. M-am împiedicat și m-am lovit de dulăpiorul cu toate antichitățile frumoase are bunicii mele, spuse ea, cu o voce tremurândă, cu o lacrimă pe obraz. S-a spart geamul, toate obiectele s-au împrăștiat pe jos... Iar el m-a lăsat acolo, zise ea, ștergându-și lacrimile. Abia după aceea am început să sângerez. Iar doctorul mi-a spus că s-ar putea ca nici măcar să nu fi avut legătura cu căzătura. Și că sarcina e atât de recentă că nu se știe.

Olivia își aminti și ea cuvintele acelea.

„Domnișoară Dare, nu se știe de ce se întâmplă lucrurile așa. Uneori așa se întâmplă cu corpul uman." Dumnezeule, era îngrozitor că și Meg era acum nevoită să treacă prin asta. Nu suporta să se gândească la trecutul ei.

– Dar doctorul zice că s-ar putea să fie totul bine și că trebuie doar să mă odihnesc și să aștept.

Olivia nu fusese la fel de norocoasă. Ea deja pierduse copilul în drum spre spital, așa că nu avuseseră altă soluție decât să o supună unei intervenții. Amintirea aceea o făcu să se cutremure.

– Mă bucur că aud asta, zise Dylan, făcând referire la sarcină.

– Vreau să fiu mamă, șopti Meg. Nu m-am gândit niciodată serios la asta, dar acum că am ocazia asta, nu vreau să o ratez, continuă ea, cu determinare. Orice s-ar întâmpla de acum încolo, vreau să mă asigur că n-o să-mi ratez șansa doar pentru că nu mi-am găsit „Alesul".

– Foarte bine, concentrează-te pe sănătatea ta. Totul o să fie bine, îi spuse Dylan.

– Știu, răspunse Meg.

Olivia era tulburată, cu mintea în toate direcțiile, pentru că Meg, care trecuse și ea prin aceleași chinuri, încă era capabilă să se gândească la un viitor, la un copil, orice avea să se întâmple. Incredibil.

Pe furiș, știind că nimeni nu avea să-i simtă lipsa, Olivia ieși din salon și se îndreptă spre sala de așteptare, unde se așeză pe un scaun. Se ghemui pe scaun, cu genunchii la piept, pierdută în gânduri, uluită de durerea lui Meg, combinată cu optimism, cu gândul la propriul ei trecut.

Încăperea era goală, cel puțin pentru moment, iar Olivia răsuflă ușurată să fie singură. Oftă, simțind brusc nevoia de a vorbi cu cineva care o iubea și care putea să înțeleagă. Meg îl avea pe Dylan și, în mod ciudat, nu îi purta pică pentru asta. Dar și ea avea nevoie de cineva.

În mod normal, ar fi sunat-o pe Avery, dar sora ei era prinsă în propriile drame. Olivia o iubea pe mama ei, dar nu simțise niciodată că aceasta îi accepta alegerile. Nu voia să îi deranjeze pe Ian și pe Riley, așa că îl sună pe fratele ei, Scott. Scott era polițist, așa că lucra până târziu în noapte, așa că nu avea nici o îndoială că urma să-i răspundă la telefon.

– Bună, Liv, răspunse el, aproape instantaneu.

– Bună. Ești ocupat? întrebă ea.

– Tocmai ce am ieșit din tură. De ce? S-a întâmplat ceva?

Olivia oftă.

– Pur și simplu am vrut să aud o voce familiară.

– Aha. Ce s-a întâmplat? întrebă el, pe tonul acela frățesc, ca al lui Ian, care dădea de înțeles că, dacă îi făcuse cineva vreun rău, avea să plătească cu vârf și îndesat.

– Ei bine...

Scott, spre deosebire de Avery și de Ian, nu era la curent cu viața ei amoroasă, așa că îi făcu un rezumat al serii. Scott îl cunoștea pe Dylan și îl văzuse la ziua ei de naștere, așa că nu se mira să afle despre implicarea lui în povestea asta. Îi povesti pe scurt despre prietenia dintre Dylan și Meg și despre cum ajunseseră cu toții în Spitalul Universitar.

– Așa că i-am lăsat să stea de vorbă și am rămas singură. Pur și simplu...

Scott își drese glasul.

– Liv, ascultă-mă. Nu are cum să fie ușor pentru tine, după toate cele prin care ai trecut.

– Așa e, spuse ea, tremurând din toate încheieturile.

– Secția de poliție nu e departe de spital și, după cum ți-am spus mai devreme, tocmai am ieșit din tură, așa că pot să ajung în zece minute.

Olivia scutură din cap.

– Nu, nu e nevoie să vii. Am vrut doar să-ți aud vocea.

– Livvy, ajung imediat, zise el, alintând-o ca în copilărie.

Închise apoi telefonul înainte ca ea să aibă timp să se împotrivească.

Își duse telefonul la tâmple, blestemând genele acelea dominante pe care păreau să le fi moștenit bărbații din familia Dare.

Scott ajunse la scurt timp după aceea. Avea părul negru, ca al lui Ian, și ochii ei indigo. Era mai în vârstă decât ea și mai tânăr decât Ian – un bărbat solid, cineva pe care știa că se putea baza.

Intră pe ușă îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou negru, pentru că se schimbase de uniformă. Se uită lung la ea și o luă imediat în brațe, iar ea nu se opuse.

– Mulțumesc.

– Pentru că nu te-am ascultat când mi-ai zis să nu vin? Cu plăcere, zise el, sărutând-o pe creștetul capului. Nici nu vreau să-mi imaginez prin ce treci. Ți-a adus aminte de trecut, nu-i așa?

– Da, doar că... Este ca și cum aș privi din exterior și, pentru prima oară, văd lucruri pe care înainte nu le-am văzut.

– Spre exemplu? o întrebă el, după care o luă de mână și o conduse înapoi pe scaun.

– Mă tot gândesc la viitorul meu, la viața mea, din perspectiva mea la nouăsprezece ani. Așa mi-a zis și Dylan, dar nu mi-am dat seama le ce se referea. Nu am putut să văd.

„Te cred când zici că nu vrei să ai copii. Dar... e o teamă din trecut. Teama fetiței abandonate de tatăl ei, care nu vrea să fie din nou rănită. Părăsită... Îți amintești cu teamă de tânăra aceea care a pierdut un copil

și un bărbat care ar fi trebuit să fie acolo pentru ea. Dar a trecut, azi ești altă femeie."

- Și ce s-a schimbat? întrebă Scott.

- E vorba despre prietena lui, Meg. Fostul ei iubit a împins-o. E însărcinată și speră să nu piardă sarcina. Cu toate astea, ne-a spus că, și dacă ar fi să piardă copilul, tot vrea să fie mamă, într-o bună zi, zise Olivia, ștergându-și palmele umede de blugi.

Se ridică în picioare, cu Scott pe urmele ei, care o lăsă să ia salonul la pas, să cugete.

- Ce dovadă de maturitate, șopti Olivia. Și de înțelepciune. Se întoarse cu fața spre fratele ei. E ceva ce eu nu mi-aș permite niciodată să simt, pentru că eu gândeam cu mintea mea de la nouăsprezece ani, cu toate emoțiile acelea acumulate, cu toată durerea de atunci. Pentru că refuzam să trec peste.

- Liv, sper că înțelegi ce vrei să spui pentru că, sincer să fiu, pe mine m-ai pierdut.

Olivia zâmbi. Ce bărbat tipic!

- Nu-i nici o problemă pentru că nu știu exact ce-mi doresc, zise ea, râzând, aruncându-se în brațele fratelui său. Mulțumesc că m-ai ascultat.

El o strânse în brațe.

- Mă bucur că ai înțeles. Și că ești fericită. E tot ce-mi doresc pentru tine.

- Și eu la fel, spuse ea, răsuflând ușurată.

Dylan își dădu seama imediat când Olivia ieși din salon, dar nu avea cum să fugă după ea. Scutură din cap, furios că trebuia să se împartă în două.

- Ai sunat la poliție, le-ai spus despre Mike? întrebă Dylan.

Meg dădu din cap că nu.

– Nu m-a atacat. Pur și simplu, era frustrat și... Nu, Dylan, nu te uita așa la mine! Nu încerc să-l scuz în vreun fel, nu-l vreau pe nenorocitul ăla în preajma mea. Nu am avut încotro, am sunat la 911 când am văzut că nu încetează sângerarea, iar paramedicii au văzut dulapul răsturnat. M-au întrebat ce s-a întâmplat... Așa că le-am spus că m-a împins, în caz că asta ar putea afecta sarcina. Așa că știu.

Dylan se încruntă, știind prea bine că dacă avea să-l vadă vreodată pe Mike pe stradă, era gata să-l snopească în bătaie.

– Nu e suficient.

– Nu au cum să-l aresteze doar pentru că m-a împins. Și, dacă e să mă iau după reacția lui, n-o să se mai întoarcă. Nu vrea să aibă de-a face cu mine și cu copilul meu, zise ea, ducându-și mâna la burtă. Nu mi-am dat seama cât de mult îmi doresc să păstrez sarcina până nu m-am văzut într-o baltă de sânge, până nu mi-am dat seama că aș putea să îl pierd. Nu vreau altceva decât să-i fie bine lui. Sau ei.

Dylan o luă de mână și își aminti cuvintele Oliviei, care își descrisese chinul cu aceleași cuvinte și, pentru prima oară, își dădu seama cât de îngrozitoare trebuie să fi fost noaptea aceea pentru ea. Probabil că povestea lui Meg îi trezise amintit dureroase. Cele pe care încerca să le dea uitării, ca să-și construiască un viitor alături de el.

La naiba!

Meg se întinse pe perne, vizibil extenuată.

Dylan se ridică în picioare.

– Te las să te odihnești.

– Da, sunt obosită.

Dylan o sărută apoi pe frunte.

– O să trec mai târziu pe la tine, bine?

– Mulțumesc, Dylan. Și îi mulțumesc și Oliviei. Îmi pare rău că v-am stricat seara.

– Gândește-te doar la tine și la copilul tău. Noi suntem bine, zise el, sperând că avea dreptate.

După ce o lăsă pe Meg în salon, Dylan întrebă o asistentă unde era cea mai apropiată sală de așteptare. Urmă indicațiile, sperând să o găsească pe Olivia acolo și că nu plecase deja din spital.

Auzi voci în drum spre sala de așteptare și se opri în pragul ușii, șocat să o vadă pe Olivia în brațele unui alt bărbat. Dar când făcu un pas în spate își dădu seama că era vorba despre fratele ei.

Dumnezeule, nu avea nevoie de alte șocuri sau surprize în noaptea aceea.

– Ești bine? o întrebă el, pășind în sala de așteptare.

În afară de câteva scaune de plastic și de câteva reviste vechi, camera era pustie.

– Da, răspunse Olivia, întâlnindu-i privirea. L-am sunat pe Scott și era în zonă, tocmai de pleca de la muncă, așa că a trecut să mă vadă.

Dylan o privi suspicios. Îl sunase pur și simplu să-l salute în miez de noapte sau pentru că era supărată?

Doar că nu mai părea la fel de supărată ca mai devreme.

– Salut, Scott, îl salută Dylan, întinzându-i mâna.

– Salut, Rhodes, mormăi Scott, strângându-i mâna.

– Cum se simte Meg? întrebă Olivia.

– E extenuată. Speriată. Dar se odihnește, este un semn bun.

Scott făcu un pas în față.

– Olivia m-a pus la curent. Știi cumva dacă prietena ta a depus plângere la poliție? întrebă polițistul.

Dylan clătină din cap.

– Nu crede că gestul lui a fost un atac, zise el, frustrat, ducându-și mâinile la cap.

Celălalt bărbat părea să-i înțeleagă frustrarea.

– Vrei să stau eu de vorbă cu ea? Ar putea măcar să ceară un ordin de restricție. Aș putea să-i explic ce are de făcut.

Dylan rămase căzut pe gânduri.

– Tind să spun că nu, pentru că nu vreau să o supăr, dar prefer să facă acum ceva, în caz că nenorocitul ăla o să încerce din nou să se apropie de ea.

– Ai putea să ne faci cunoștință și vedem noi după aceea. Ce părere ai?

Dylan aruncă o privire spre Olivia.

– Vino cu noi, zise el, de teamă că nu o lase singură, să nu fugă din nou de el.

– Bine.

Îi conduse pe amândoi în camera lui Meg și trase draperiile. Meg deschise imediat ochii.

– Meg, am adus pe cineva care vrea să stea de vorbă cu tine. Te simți în stare? o întrebă el.

Meg se uită lung la el.

– Despre cine e vorba?

– Scott, fratele Oliviei e polițist, zise el, pregătindu-se moral pentru atacul ei de furie.

– Dylan!

– Lasă-l doar să-ți explice ce opțiuni ai. E tot ce-ți cer. Apoi depinde doar de tine ce decizi să iei.

Meg se întinse din nou pe targa aceea pe care cei de la spital o numeau pat.

– Bine, fie.

Dylan îi făcu semn lui Scott să intre.

Scott dădu draperia la o parte și își îndreptă privirea spre Meg. Dacă Dylan nu ar fi fost cu ochii pe el în clipa aceea, ar fi ratat expresia interesată de pe chipul bărbatului.

Meg se arătă şi el la fel de interesată şi se ridică uşor când îl zări pe bărbatul acela chipeş intrând în salon.

– Ar fi mai bine să vă lăsăm să staţi de vorbă, zise Dylan. Meg, încearcă să te odihneşti. O să trec dimineaţă pe la tine. Anunţă-mă dacă decid să te externeze. Trec eu să te iau şi să te duc acasă.

O luă apoi de mână pe Olivia şi o trase după el, pentru că voia să stea de vorbă cu ea între patru ochi.

Spre mare uimire a lui Dylan, Olivia nu se împotrivi când îi spuse că avea de gând să o ducă înapoi acasă la el. Părea mai relaxată decât s-ar fi aşteptat din partea ei şi îşi spuse că avea să aştepte să ajungă acasă sa că stea de vorbă despre trecutul ei şi prezentul lui Meg. Avea să urmeze o nouă discuţie care, mai mult ca sigur, nu avea să ducă la nimic.

– Ai observat şi tu că Meg nu a putut să-şi ia ochii de la fratele meu? zise ea.

– La fel aş putea să spun şi despre Scott. Dacă chiar îi place de ea, o să aibă multe de pătimit.

Olivia începu să râdă.

– Cine ştie? Meg e însărcinată cu fostul ei problematic. Probabil că nu caută nimic.

– Plus că Meg e topită după băieţii răi. Şi nu cred că Scott se încadrează în categoria asta.

Olivia se cuibări în scaun.

– Meg are nevoie de un băiat bun, aşa ca Scott. Asta dacă e şi el interesat de ea, desigur.

– De ce dezbatem o relaţie între doi oameni care nici măcar nu se cunosc? mormăi Dylan.

Exceptând principalul motiv, acela că era mult mai uşor să discute despre asta decât despre cele petrecute în seara aceea, despre amintirile pe care probabil că le trezise episodul acela în Olivia.

Parcă mașină în fața blocului și veni să-i deschidă portiera.

- Vrei să mergem la o plimbare pe plajă?

- Sigur, răspunse ea, surprinsă.

Traversară parcarea și o luară prin spatele blocului, pe trotuarul lung, până ce ajunseră la intrarea separată spre plajă. Îi înconjură un aer umed și cald, cu care Dylan era atât de obișnuit după ce trăise în Florida o viață întreagă.

Olivia părea calmă și liniștită, ceea ce-l făcea să se simtă și mai neliniștit.

- Vrei să ne lăsăm pantofii aici? întrebă ea, chiar înainte să calce pe nisip.

- Sigur.

Olivia se descălță de sandalele pe care le purtase la concert, își suflecă blugii, iar el îi urmă exemplul. Porniră pe plaja goală, simțind nisipul delicat sub picioare. Ar fi vrut să se simtă relaxat, dar nu era cazul, nu când o știa pe Meg, femeia care ajunsese să facă parte din familia lui, zăcând într-un pat de spital, sperând să nu piardă o sarcină pe care și-o dorea, cu un fost iubit care îi făcuse rău.

La fel ca episodul cu Wendell, situația cu Meg îl făcuse pe Dylan să-și dea seama de lucrurile care erau importante în viață. O familie și un partener care să-ți fie alături. Acelea erau lucrurile care contau cu adevărat. Doar că Dylan era alături de Olivia, o femeie pe care și-o dorea în viitorul lui... dar care nu era dispusă să-i fie alături. Și, cu toate că își spusese că era gata să aștepte ca Olivia să se răzgândească, se simțea pe zi ce trecea, mai frustrat și mai obosit.

Olivia îl luă de mână și, în loc să îi stârnească bucurie, cum se întâmpla de obicei, de data asta se enervă.

Ce altceva ar mai fi putut să facă să îi arate ce simțea pentru ea? De ce altceva mai avea nevoie din partea lui?

– Ești bine? întrebă ea, în cele din urmă.

– Da. De ce?

– Pentru că pari încordat și tăcut. Nu-ți stă în fire.

Dylan se opri, brusc.

Valurile mării se întindeau la picioarele lui, iar Dylan își îndreptă privirea spre ocean.

– Am obosit, îi spuse el, dându-și seama că nu putea să-i menajeze sentimentele pe seama lui. Nu mi-am dat seama până în seara asta... Dar am obosit să simt că sunt singurul care luptă pentru noi în relația asta.

Olivia se uită lung la el, cu chipul palid în razele lunii, cu o expresie îndurerată pe chip.

– Dacă aș fi în locul tău, și eu aș fi obosită. Își băgă apoi mâinile în buzunar și începu să se legene ușor pe picioare. Nu am spus niciodată că o să fie ușor, dar m-ai suportat mult mai mult decât m-aș fi așteptat din partea ta.

Îi mângâie obrazul, dar când nu primi nici o reacție din partea lui, își coborî mâna.

Dylan își încleștă maxilarul, simțind nevoia să-și scoată toate sentimentele la suprafață. Să lase piesele să cadă. Avea să le strângă mai târziu.

– Nu vreau să renunț la noi, dar...

Olivia se uită lung la el, fixându-l cu privirea.

– Am fost să stau de vorbă cu un terapeut, spuse ea, luându-l pe nepregătite.

– Poftim? Când?

– Mai ții minte seara aia când ți-am spus că mă duc la film? Am avut o programare cu un doctor pe care mi l-a recomandat Madison.

Nu știa dacă se fie bucuros sau rănit.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă, știind prea bine că nu bucuria avusese câștig de cauză.

Cu un nod în gât, Olivia spuse:

– Mi-era teamă că o să dau bir cu fugiții, recunoscu ea. Am încercat să mai stau de vorbă cu cineva după ce am pierdut copilul. Dar a fost prea dureros și nu m-am mai întors. Nu am vrut să te dezamăgesc.

Frustrat, Dylan își trecu o mână prin păr.

– La naiba, Liv, dacă aș fi știut, simplul fapt că ești dispusă să faci efortul ăsta m-ar fi liniștit.

– Ar fi trebuit să fiu sinceră cu tine, dar nu am vrut să-ți spun nimic pentru că m-am gândit că o să am nevoie de timp după aceea. Nu am vrut să-ți fac rău spunându-ți că vreau să mă duc acasă singură.

– Vreau să cred că aș fi înțeles. Și mi-ar fi plăcut să cred că încerci să-ți rezolvi problemele, zise el, scrâșnind din dinți. Carevasăzică, în tot acest timp, în timp ce eu încercam să găsesc o cale împreună, tu ai hotărât să mergi separat.

Olivia făcu ochii mari.

– Poftim? Nu! Motivul pentru care am fost la terapeut e tocmai pentru că am vrut să fac lucrurile să meargă pentru *noi!* Pentru noi. Dar când am plecat de la cabinet, mi-am dat seama că, înainte de orice, eu am nevoie de ajutor. Trebuie să găsesc o cale prin care să merg mai departe.

Dylan știa că avea dreptate, dar asta nu însemna că îi plăcea felul în care procedase.

– S-ar părea că începi să gestionezi situația.

Fără nici un fel de ajutor din partea lui, fără măcar să-l includă în planurile ei.

– A fost vorba de o singură ședință. Mă așteaptă multe altele, am încă mult de lucru, dar măcar i-am povestit doctorului tot. Am început de undeva.

Părea mândră de ea, iar și el ar fi trebuit să fie mândru de ea. La naiba, singurul motiv pentru care nu o făcea era pentru că avea un nod în gât.

Ce era în mintea ei? Era pentru prima oară când nu avea nici cea mai vagă idee ce era în mintea ei. Nu îi trecuse niciodată prin cap posibilitatea că, odată ce avea să fie gata să treacă mai departe, avea să o facă fără el. La concert nu avusese astfel de gânduri, dar situația cu Meg îi schimbase punctul de vedere. Poate că și pentru ea seara aceea avusese același efect.

Oare asta avea de gând să facă? se întrebă el, cu sufletul la gură.

– În seara asta, când am auzit-o pe Meg spunând că teama că ar putea pierde copilul a făcut-o să-și dea seama că își dorește să fie mamă, că și dacă ar fi să se întâmple ceva cu sarcina, știa exact ce-și dorea de la viață... m-a făcut să văd lucrurile atât de clar. Tot ce ai încercat tu să-mi spui a devenit atât de clar, continuă Olivia, cu o privire plină de speranță.

Nu știa cât timp putea să mai reziste ascultând-o vorbind despre sentimentele ei, în tot acest timp încercând să tragă singur concluziile, care mai de care mai sumbre.

– La naiba, Olivia, ce încerci să spui?

– Că ai avut dreptate. Că priveam totul din perspectiva fetei de nouăsprezece ani. A unei fete rănite și speriate. Dar când am văzut-o pe Meg, atât de curajoasă și de neînfricată, gata să înfrunte orice... În clipa aceea mi-am dat seama. Mi-am dat seama că încă îmi doresc toate lucrurile acelea la care am visat cândva, zise ea, după care îi luă mâna și o duse la pieptul ei. Vreau o casă cu gard alb, un câine, copii, absolut tot. Alături de tine, repetă ea cuvintele lui.

Oliva ridică privirea, și el citi toată dragostea și toată speranța pe care dorea să le vadă vreodată în ochii ei, în expresia ei, iar în clipa aceea simți un val de ușurare, ca valurile oceanului.

– Liv, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ce pot să spun? Știu că nu e ușor să fii cu mine. Bine, fie, recunosc, sunt o pacoste, zise ea zâmbind. Dar sper că încă o să crezi că merită să fii cu mine.

– Da, raza mea de soare, merită. Pentru că ești totul. Așa ai fost mereu.

O luă în brațe, iar ea își încolăci picioarele în jurul lui, știind că era exact unde trebuia să fie. Cuvintele lui îi umplură inima, cu gândul la tot ce avea de oferit viitorul. Nu se minți spunându-și că tot ce era mai greu trecuse deja sau că ea reușise să treacă atât de ușor peste traumele din trecut. Dar părea deschisă, sinceră și gata să primească ajutor. Era tot ce și-ar fi putut dori.

– Un lucru e cert. N-o să mă plictisesc niciodată cu tine alături.

– Așa să știi.

Își frecă apoi obrazul de al ei.

– Orice s-ar întâmpla, de acum înainte o să înfruntăm lucrurile împreună, bine?

Olivia încuviință, strângându-l în brațe cu o disperare care îl bucură nespus, dat fiind că, până nu demult, fusese sigur că avea să o piardă.

– Și dacă ești însărcinată, o să înfruntăm la fel situația, bine? Împreună.

Olivia încuviință din nou din cap, dar nu se dezlipi de el ca să-l privească în ochi sau ca să spună ceva.

– Ce ai spune să mergem acasă?

– Acasă? întrebă ea, trăgându-se ușor înapoi ca să îl privească în ochi.

– Acasă. Știi tu, apartamentul de la etaj. Deocamdată. Până reușesc să mă apuc de casă, de gardul alb și de câine.

Pentru că nu avea de gând să o lase să plece prea curând. Bine, niciodată.

– Așa încerci tu să mă întrebi dacă vreau să mă mut cu tine? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

– Nu, draga mea, nu te întreb dacă vrei. Insist. Și după ce o să cumpăr inelul, adică cu prima ocazie, o să-ți cer să te căsătorești cu mine.

– Poate că ar trebui să insiști și pe tema asta. Știi prea bine că îmi place când o faci pe șeful.

Olivia începu să-și unduiască șoldurile, frecându-și sexul de erecția lui, iar Dylan suspină de plăcere.

Căzu o clipă pe gânduri și își dădu seama că nu avea nici un motiv pentru care să aștepte.

– Olivia Dare, nu doar că o să te muți cu mine, ci o să te și căsătorești cu mine. Ai vreo obiecție?

– Nici una, răspunse ea, zâmbind, vizibil fericită și la fel de implicată în viitorul lor ca el.

În sfârșit.

epilog

– Amintește-mi, din nou, de ce am acceptat să fac chestia asta? mormăi Olivia, aruncându-se în pat după o nouă oprire la toaletă.

Avea grețuri groaznice. După ce se spălase din nou pe dinți, jurându-și că nu avea să ajungă din nou prea curând la baie.

Dylan îi dădu părul de pe frunte și o sărută.

– Ești sigură că nu vrei să îi sun pe Ian și pe Riley și să le spun că nu avem cum să ajungem?

Olivia dădu din cap că nu.

– Nu ai apucat să-i cunoști pe verii mei din New York și chiar vreau să vă împrieteniți.

– Doar dacă te simți in stare.

– Sunt bine, răspunse ea, încercând să zâmbească. Mă simt mai bine.

– Ești o mincinoasă.

– Așa vorbești tu cu mama copilului tău? Fiindcă, pentru a doua oară în viața ei când fusese o proastă și nu avusese grijă să se protejeze, rămăsese însărcinată.

– Dar ești și soția mea.

Olivia zâmbi și ridică mâna să-și admire inelul cu diamant și verigheta.

– Așa este.

De îndată ce primise undă verde, Dylan nu pierduse timpul. La o săptămână după episodul de pe plajă, deja erau logodiți. Și, de îndată ce aflase că era însărcinată, fugiseră să se căsătorească în Las Vegas, la fel ca Madison și Alex. Doar că, spre deosebire de Alex, ea îi invitase pe mama ei și pe surorile și frații disponibili pe ultima

sută de metri, ca să nu aibă de-a face cu rude țâfnoase după aceea.

Dylan se întinse pe spate și se uită lung la ea.

– Te iubesc.

– Știu.

I-o dovedise în repetate rânduri, rămânând alături de ea, în timp ce oricare alt bărbat ar fi dat bir cu fugiții.

– Și eu te iubesc.

– Habar n-ai cât ești de sexy, zise el.

– Ah, da, cum să nu. Bolnavă și palidă, sunt sigură că sunt încântătoare.

Măcar se apropia de finalul primului trimestru de sarcină. Grețurile aveau să înceteze. Cel puțin, așa spera.

Chipul frumos al lui Dylan se încruntă.

– Ai sânii mai mari, ești la fel de frumoasă ca de obicei, iar aici crește copilul meu, spuse el, ducându-și mâna la burta ei, căci făcuse deja un obicei din asta. Sexy, confirmă el.

– Mă bucur că crezi asta. Nu mi se pare deloc corect cât de ușor scăpați voi din povestea asta.

– Draga mea, azi-noapte la unșpe umblam prin magazine să-ți iau înghețată cu ciocolată și mentă. Să știi că nu e ușor.

– Și ți-am mulțumit în cel mai frumos mod cu putință, nu? spuse ea, amintindu-și cu drag cum linsese înghețata aceea de pe erecția lui.

Slavă Domnului că grețurile de dimineață se întâmplau doar dimineața.

Dylan oftă cu gândul la seara trecută și întinse mâna după ea, dar Olivia se eliberă din brațele lui.

– Trebuie să sar în duș, dacă vrem să avem vreo șansă să ajungem la timp acasă la Ian.

Dylan își duse mâinile la ochi.

– Du-te, mormăi el.

Olivia începu să râdă și se duse la duș, simțindu-se deja mai bine.

La scurt timp după aceea, ajunseră acasă la Ian, unde se adunase toată familia.

– Ești bine? îl întrebă ea, știind prea bine că nu era obișnuit cu haosul care părea să fie specific familiei Dare.

– Sunt mai mult decât bine, zise el, strângându-i mâna.

Fără nici un fel de avertizare, urmă un țipăt asurzitor din partea unei copile care se năpusti asupra ei.

– Mătușă Liv!

Olivia o întâmpină cu brațele deschise, iar fetița se împiedică, căzând. Olivia o ridică de pe jos și o sărută pe obraz.

– Ce mai face fetița mea preferată? întrebă ea.

Rainey Noelle, fiica lui Ian și a lui Riley, îi prinse chipul într-o mânuțele ei grăsune și o pupă. Asta era rutina lor, una pe care ajunseseră să o construiască după ce Olivia începuse să-și viziteze săptămânal nepotica. Nu-i fusese ușor la început să treacă peste teama de a pierde tot ce era mai important pentru ea. Dar, cu ajutorul terapeutului și al lui Dylan, Olivia devenise mai încrezătoare în ea însăși, cât și în oamenii pe care îi iubea.

Dylan își lipi mâna de spatele ei, ca să o ajute, ca de obicei.

– Ați ajuns! exclamă Riley, ieșind din bucătărie și îndreptându-se spre ei. Bună, Dylan. Bună, Liv, zise ea, sărutându-i pe obraz. Să știi că erai la masă, îi spuse ea fiicei sale. Hai înapoi la mami, poți să te joci mai târziu cu mătușica Liv.

Riley întinse brațele spre fiica ei, iar Rainey nu se împotrivi.

Copila aceea era neînfricată, lucru care ajunsese să-l exaspereze pe Ian. Oliviei îi plăcea la nebunie să îl vadă pe fratele său cel stoic la cheremul fetiței.

– Toată lumea e în bucătărie, mai puțin băieții. Tyler, Scott și Jason joacă baschet pe terasă, spuse Riley, întorcându-se în bucătărie cu cea mică.

Olivia se strecură cu Dylan prin mulțime. Făcuse deja cunoștință cu toți frații și surorile ei din Miami. Ian și Riley erau într-un colț, încercând să o convingă pe Rainey să stea pe scaun.

Tatăl ei era de negăsit. Olivia își spuse că, din respect pentru mama ei, Emma, el și Savannah hotărâseră să se țină la distanță. Dar adevărul era că Robert Dare făcea întotdeauna ce era mai bine pentru el. Un alt adevăr era că Emma depășise de mult situația. Venise însoțită de prietenul ei drag, cum obișnuia ea să-i spună, Michael Brooks, un bărbat cu care se vedea de ceva timp. Îl văzu alături de mama lui și de Avery.

– Nu-mi place deloc că Avery e așa de tristă, îi șopti Olivia lui Dylan. S-a întâmplat ceva la concertul acela din urmă cu câteva săptămâni, dar nu vrea să vorbească despre asta.

– Tu mai ales știi că e important ca oamenii să-și rezolve singuri problemele, îi reaminti el.

Olivia se uită urât la el, preferând să nu-și amintească.

– Bine, fie. Dar că știi că sunt cu ochii pe ea.

– Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta, spuse el, rânjind.

– Ai făcut cunoștință cu Sienna? îl întrebă ea, făcând referire la sora ei vitregă, care le făcu cu mâna din partea cealaltă a camerei.

– Da, la ziua ta.

Olivia o salută și îi făcu semn că vine imediat. Îl luă apoi de mână pe Dylan și îl conduse în bucătăria spațioasă.

- Olivia! exclamă Isabelle, soția lui Gabe. Într-o clipită, Olivia se trezi prinsă într-una dintre celebrele îmbrățișări ale lui Izzy. Ce mai faci? Felicitări pentru nuntă! El e Dylan?

- Da, răspunse Olivia, bucuroasă. Dylan, ea este Isabella. Iar bărbatul acela de acolo, cu un copil în brațe, este vărul meu, Gabe.

Acesta le făcu cu mâna de pe canapea.

- Iar bărbatul de lângă el, care îi seamănă, e fratele lui, Decklan, spuse Olivia, cu voce tare, ca să-i atragă atenția vărului său. Decklan e polițist în New York. Îi place să stea de vorbă cu Scott despre cazurile lor.

De îndată ce își auzi numele, Decklan întoarse capul.

- Bună, Liv, zise el, ridicându-se în picioare, chiar în timp ce Amanda, iubita lui, veni spre el cu două pahare în mână.

- Poftim, spuse ea, și se îndreptară amândoi spre Isabelle.

Urmară câteva prezentări și îmbrățișări.

- Lucy, sora lor, n-a reușit să ajungă. Are treabă la club.

- Sper să o cunosc data viitoare, zise Dylan.

- Și eu. O să-i placă la nebunie de tine.

Între timp, Dylan îi strânse mâna lui Decklan și le salută pe domnișoare, după care se întoarse spre Gabe.

- Mi-ar plăcea să stăm de vorbă despre cluburile tale, zise Dylan.

O sărută apoi pe Olivia pe buze, iar ea abia se abținu să nu suspine de plăcere simțindu-i barba frecându-i-se de piele.

- Du-te, îi spuse ea, fericită să vadă că se simțea în largul lui alături de familia ei numeroasă.

Îi părea rău că sora lui nu era și ea acolo, dar ea și Matthew avuseseră alte planuri.

Dylan și Decklan merseră la Gabe, în timp ce Olivia rămase alături de celelalte femei.

- Amanda, cum îți place în New York? o întrebă Olivia, știind că tânăra se mutase din Maryland, Washington, ca să locuiască cu Decklan.

- E minunat. Sunt foarte fericită și... eu și Decklan ne-am logodit! exclamă ea, fluturându-și mâna.

- Felicitări! spuse Olivia, îmbrățișând-o. Mă bucur pentru voi! Când e ziua cea mare?

- Încă nu am hotărât, răspunse Amanda.

- Dar cât de curând, strigă Decklan. Pentru că n-am de gând să aștept prea mult.

Amanda se făcu roșie la față.

Dar înainte că Olivia să apuce să spună ceva, frații ei dădură buzna din garaj, bătându-se să ajungă primii la bar ca să-și ia ceva de băut. Își dădură coate și se împinseră ușor, dar Scott păru cel mai liniștit.

- Vă rog să mă scuzați, le spuse ea soțiilor verilor săi. Se îndreptă spre Scott și îl trase deoparte. Salut.

- Salut, surioară. Ce mai e nou? o întrebă el.

- Nimic, mă bucur de familia mea. Dar tu?

- I-am bătut pe frații mei la baschet.

Olivia își dădu ochii peste cap, era un comentariu atât de tipic din partea fratelui său.

- Trebuie să te întreb ceva, zise Scott.

- Spune.

- Ce mai face Meg?

Olivia oftă, deloc surprinsă că fratele său aduse vorba de Meg.

- Nu ați ținut legătura?

Scott clătină din cap.

- Am ajutat-o doar să obțină ordinul de restricție după ce a fost externată din spital.

Meg petrecuse o perioadă la pat, dar după ce i se confirmase că era totul în regulă cu sarcina ei, se întorsese înapoi la muncă.

– Am mai încercat după aceea să iau legătura cu ea, dar mi-a spus că e bine și m-a evitat.

– Ai invitat-o în oraș? întrebă Olivia.

Scott încuviință.

– Mi-a *spus* că nu e interesată, spuse el, încruntat, dându-i de înțeles că nu era tocmai convins că Meg spunea adevărul.

Nici Olivia nu era deloc convinsă, pentru că și Meg o întrebase despre Scott. Dar de fiecare dată când venea vorba despre bărbați și iubire, Meg îi spunea că fusese dintotdeauna prea dependentă de sexul opus. Se săturase să fie vulnerabilă și să se lege de nenorociți, doar ca să nu fie singură. Hotărâse, de asemenea, să nu mai conteze pe bărbați care îi erau prieteni, spusese ea, făcând referire le Dylan.

Olivia înțelegea faptul că Meg încerca să se schimbe, să devină mai independentă și mai stăpână pe sine. Doar că asta nu însemna că trebuia să renunțe de tot la iubire.

Aruncă o privire spre fratele ei.

– Înainte să-ți dau orice fel de sfat, trebuie să te întreb ceva.

– Te ascult, zise Scott, sprijinindu-se de blatul de la bucătărie.

– Tu știi că Meg e însărcinată, da?

Fratele ei izbucni în râs.

– Doar nu vorbești serios.

Olivia își dădu ochii peste cap.

– Nu asta voia să te întreb, fraiere! Vreau să mă asigur că înțelegi că urmează să aibă un *copil*. Nu aș vrea să-i

faci curte doar pentru că ți se pare că e sexy. O femeie ca Meg are nevoie de stabilitate și de...

Dar Scott o împunse cu privirea, dându-i de înțeles că știa prea bine în ce se băga.

- Bine, fie! Înțelegi situația! Și, cu toate acestea, era încă interesat. Atunci, sfatul meu se să nu renunți, zise ea, mușcându-și obrazul. Uită-te la mine și la Dylan. Nu am fi împreună azi dacă ar fi ascultat de mine. Slavă Domnului! Dylan a avut răbdare, a așteptat să mă cunoască mai bine și a înțeles de ce fugeam de el. Și a fost hotărât să mă cucerească.

- Hmm, mormăi Scott. Deci sfatul tău e că mă bag în viața ei, fie că vrea, fie că nu?

Olivia îi dădu una după ceafă.

- Au!

- Nu fi prost, fii atent la mine! Fii alături de Meg. Fă-te util și descoperă ce se află în spatele acelor ziduri. Dacă și ea simte la fel pentru tine, o să știi ce ai de făcut.

Scott rânji, după care o îmbrățișă și o luă pe sus.

- Lasă-mă jos! strigă ea.

Scott făcu întocmai și zise:

- Mulțumesc.

- Meg ar avea mare noroc să fie cu un bărbat ca tine. Dar te iubesc și nu vreau să te văd rănit.

Scott îi dădu de înțeles că nu avea motive să-și facă griji.

- Știu deja că lui Meg îi place de mine. Mă ocup eu de restul, zise el, îngâmfat cum îi stătea în fire, și se îndepărtă.

Olivia se întoarse la Dylan și la verii ei din New York, așezându-se între Dylan și Gabe.

- Bună, o întâmpină Dylan, apucând-o de după talie, iar ea se pierdu în îmbrățișarea lui.

– Gabe, chiar nu ai de gând să împarți cu noi micul prinț? îl întrebă ea, făcând referire la bebelușul care nu ajunsese încă în brațele mamei sale.

– Gabriel, dă-i verișoarei tale bebelușul, strigă Isabelle.

Olivia se abținu să nu bufnească în râs, dar rămase cu brațele întinse.

Gabe se despărți cu reticență de fiul său și îl puse în brațele ei. Olivia îl strânse la piept.

– Bună, Noah, îi șopti ea băiețelului care încă dormea, cercetând trăsăturile lui deja chipeșe. O să fii la fel de cuceritor ca restul bărbaților din neamul Dare.

Își coborî capul și inhală mirosul acela de bebeluș. Pentru prima oară, nu se gândi cu tristețe la ce ar fi putut să fie. În schimb, aruncă o privire în jur, spre familia aceea mare, iubitoare, pe cale a se mări și mai mult. Avea un soț pe care îl adora și care era gata de orice ca să fie cu ea și un copil pe drum.

Ah, da, își spuse ea. Cum, necum, reușise să-și țină sarcina în mare secret față de toată lumea, mai puțin de mama ei și de Avery. Voia să aștepte să treacă primele săptămâni de sarcină, să se convingă că, de data asta, urma să fie diferit. Iar grețurile acelea îngrozitoare deja erau ceva nou.

Dar acum că avea familia alături, se simți pregătită.

Atent, ca de obicei, Dylan se aplecă și îi șopti în ureche:

– Ești bine?

– Da, răspunse ea. Presupun că n-o să găsim un moment mai propice ca să le spunem.

Dylan o strânse ușor de coapsă.

– Am un anunț, spuse ea, cu voce tare.

Trecură câteva clipe până ce rudele ei făcură, în cele din urmă, liniște.

– Sunt însărcinată, anunță ea.

Ropotele de aplauze și felicitările care urmară, îi spuseră ce știa deja. Că Olivia Rhodes avea numai lucruri bune în viață. Foarte, foarte bune. Și voia ca binele acela să continue, nu doar pentru ea, ci pentru toți cei pe care îi iubea. Fiecare frate, fiecare soră și fiecare văr din încăperea aceea.

În aceeași colecție au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*
27. Danielle Steel, *Îngerul păzitor*

28. Nora Roberts, *Vieți la limită* – vol. 1
29. Nora Roberts, *Vieți la limită* – vol. 2
30. Fern Michaels, *Un Crăciun de neuitat*
31. Fern Michaels, *O dorință de Crăciun*
32. Joanna Trollope, *Nurorile*
33. Joanna Trollope, *O altă familie*
34. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă* – vol. 1
35. Mary Jo Putney, *O iubire imposibilă* – vol. 2
36. Jo Beverley, *Mireasă fără voie*
37. Pamela Morsi, *O femeie de succes*
38. Danielle Steel, *Miracolul*
39. Jacqueline Susann, *Valea păpușilor* – vol. 1
40. Jacqueline Susann, *Valea păpușilor* – vol. 2
41. Mary Jo Putney, *Compromisul inimii*
42. Nancy Thayer, *Pași pe nisip*
43. Amanda Quick, *Alchimia dragostei*
44. Ellen Maister, *Vieți paralele*
45. Amanda Quick, *Tainele trecutului*
46. Diane Chamberlain, *Minciuni din dragoste*
47. Amanda Scott, *Regele furtunilor*
48. Diane Chamberlain, *Secrete și trădări* – vol. 1
49. Diane Chamberlain, *Secrete și trădări* – vol. 2
50. Jo Beverley, *Fericire periculoasă*
51. Diane Chamberlain, *Înainte de furtună*
52. Danielle Steel, *Două vieți*
53. Mary Jo Putney, *Dansul pasiunii*
54. Elin Hilderbrand, *Insula*
55. Danielle Steel, *Rugăciuni ascultate*
56. Sarah Jio, *Anotimpul regăsirii*
57. Nora Roberts, *Visuri împlinite*
58. Luanne Rice, *Barca de argint*
59. Mary Jo Putney, *Taina contesei*
60. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 1
61. Santa Montefiore, *Casa de la malul mării* – vol. 2

62. Danielle Steel, *Vârstele dragostei*
63. Loretta Chase, *Seducție*
64. Judy Astley, *Iubiri clandestine*
65. Amanda Quick, *Nesocotita*
66. Ulrika Jonsson, *Suflete regăsite*
67. Danielle Steel, *Hotel Vendôme*
68. Anne Golon, *Angelica. Marchiza îngerilor*
69. Nora Roberts, *Îmblânzitoarea de suflete*
70. Elizabeth Noble, *Iubiri de altădată*
71. Amanda Quick, *Scandal*
72. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 1
73. Leila Meacham, *Trandafiri* – vol. 2
74. Anne Golon, *Angelica. Logodnica vândută*
75. Fern Michaels, *Noi începuturi*
76. Amanda Quick, *O relație periculoasă*
77. Elizabeth Noble, *Scrisori pentru fiicele mele*
78. Nora Roberts, *Treptele iubirii*
79. Daisy Goodwin, *Ultima mea ducesă*
80. Danielle Steel, *Ecouri*
81. Anne Golon, Angelica. *Serbări regale*
82. Helen Warner, *Invitație la nuntă*
83. Jill Shalvis, *Irezistibil*
84. Amanda Quick, *Legământul iubirii*
85. Nora Roberts, *Pași spre fericire*
86. Luanne Rice, *Un albastru infinit*
87. Danielle Steel, *Surprizele vieții*
88. Amanda Quick, *Dorința*
89. Lisa Jewell, *Petrecerea lui Ralph*
90. Mary Jo Putney, *Când dragostea te schimbă*
91. Helen Simonson, *Ultima cucerire*
92. Fern Michaels, *În căutarea fericirii*
93. Julia Quinn, Eloisa James, *Patru nunți și o moștenire*
94. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 1
95. Rebecca Chance, *Fete rele* – vol. 2

96. Ana Damian, *Scenariu pentru dragoste*
97. Mary Jo Putney, *Călătorie spre iubire*
98. Jane Lovering, *Muzica inimii*
99. Lisa Jackson, *Iubire vinovată*
100. Beth Kendrick, *Greșeli din dragoste*
101. Danielle Steel, *Dincolo de aparențe*
102. Nora Roberts, *Iubire peste timp*
103. Kristin Hannah, *A doua șansă*
104. Julia Quinn, Eloisa James, *Aleasa inimii*
105. Nora Roberts, *Martora*
106. Nancy Thayer, *Vara iubirii regăsite*
107. Mary Jo Putney, *Curcubeie sfărâmate*
108. Amanda Quick, *O aventură de-o noapte*
109. Eileen Goudge, *Chipurile dragostei*
110. Mary Jo Putney, *Râul de foc*
111. Amanda Quick, *Șarada iubirii*
112. Amanda Quick, *Frumoasa și Bestia*
113. Judy Duarte, *Legături miraculoase*
114. Amanda Quick, *Misterul Afroditei*
115. Joanna Trollope, *O pasiune interzisă*
116. Amanda Quick, *Rendez-vous la miezul nopții*
117. Mary Jo Putney, *Îmblânzirea unui rebel*
118. Amanda Quick, *Capcanele iubirii*
119. Mary Jo Putney, *Aventurile unei lady*
120. Jackie Collins, *Jocuri periculoase*
121. David Nicholls, *O zi*
122. Julie Maxwell, *Fațetele dragostei*
123. Amanda Quick, *O pradă ușoară*
124. Mary Jo Putney, *Daruri periculoase*
125. Mary Jo Putney, *O alegere dificilă*
126. Jojo Moyes, *Jertfa iubirii*
127. Mary Jo Putney, *Caruselul inimilor*
128. Barbara Taylor, Bradford, *Puterea dragostei*
129. Mary Jo Putney, *Mătase și umbre*

130. Nora Roberts, *Îndrăznește să visezi*
131. Elizabeth Naughton, *Așteaptă-mă*
132. Nora Roberts, *Păstrează-ți visul*
133. Mary Jo Putney, *Săruturi furate*
134. Barbara Cartland, *Triumful dragostei*
135. Mary Jo Putney, *Mătase și secrete*
136. Barbara Cartland, *Întoarcerea în paradis*
137. Amanda Quick, *Un sărut periculos*
138. Nora Roberts, *Cântecul de sirenă*
139. Amanda Quick, *Secretele nopții*
140. Mary Jo Putney, *Văluri de mătase*
141. Barbara Cartland, *Pe aripile iubirii*
142. Nora Roberts, *Găsește-ți visul*
143. Amanda Quick, *Logodnică de împrumut*
144. Jo Beverley, *Dulcele păcat al iubirii*
145. Nora Roberts, *Magia destinului*
146. Amanda Quick, *Atracție periculoasă*
147. Eloisa James, *Jocul dragostei*
148. Nora Roberts, *Magia umbrei*
149. Margot Berwin, *Aroma pasiunii*
150. Amanda Quick, *Otrava perfectă*
151. Mary Jo Putney, *Tunete și trandafiri*
152. Nora Roberts, *Legături primejdioase* - vol. 1
153. Nora Roberts, *Legături primejdioase* - vol. 2
154. Barbara Taylor Bradford, *Gustul dragostei*
155. Danielle Steel, *Până la sfârșitul veacurilor*
156. Eloisa James, *Alegerea perfectă*
157. Amanda Quick, *O iubire neconvențională*
158. Nora Roberts, *Dalia albastră*
159. Danielle Steel, *La prima vedere*
160. Jude Deveraux, *Adevărata dragoste*
161. Nora Roberts, *Dalia albastră - Visul Stellei*
162. Nora Roberts, *Trandafirul negru*
163. Amanda Quick, *O aventură riscantă*

164. Mary Jo Putney, *Copilul sălbatic*
165. Nora Roberts, *Crinul roșu*
166. Amanda Quick, *Cristalul Nopții*
167. Sandra Brown, *Amintiri înșelătoare*
168. Danielle Steel, *Păcatele mamei*
169. Linda Howard, *O inimă neîmblânzită*
170. Amanda Qucik, *Focul din oglinzi*
171. Mary Jo Putney, *Mireasa din China*
172. Danielle Steel, *Trădarea*
173. Nora Roberts, *Misterele nopții*
174. Linda Howard, *Alegerea inimii*
175. Mary Jo Putney, *Un târg neobișnuit*
176. Amanda Quick, *Grădinile de Cristal*
177. Jude Deveraux, *Mai presus de timp*
178. Linda Howard, *O noapte de neuitat*
179. Danielle Steel, *Prieteni pentru totdeauna*
180. Mary Jo Putney, *Blestemul trecutului*
181. Amanda Quick, *Suflete sălbatice*
182. Lisa Jackson, *Păcatul originar*
183. Mary Jo Putney, *Iubire regăsită*
184. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 1
185. Nora Roberts, *Refugiul* – vol. 2
186. Sidney Sheldon, *Îngerul întunericului*
187. Amanda Quick, *Afaceri de familie*
188. Mary Jo Putney, *Jurăminte neobișnuite*
189. Nora Roberts, *Magia trecutului*
190. J.D. Robb, *Sanctuarul*
191. Mary Jo Putney, *Focul ascuns*
192. Barbara Cartland, *În sfârșit, dragostea*
193. Sandra Brown, *În căutarea adevărului*
194. Mary Balogh, *Primul pas: Căsătoria*
195. Amanda Quick, *Femeia misterioasă*
196. Mary Jo Putney, *Revelația*
197. Nora Roberts, *Tributul* – vol. 1

198. Nora Roberts, *Tributul* – vol. 2
199. Julie Garwood, *Dansul umbrelor*
200. Mary Jo Putney, *Capriciile destinului*
201. Sandra Brown, *Dispariția*
202. Mary Balogh, *Al doilea pas: Seducția*
203. Sidney Sheldon, *Evadarea*
204. Amanda Quick, *Casa de sticlă*
205. Sandra Brown, *Arșița nopții*
206. Mary Jo Putney, *Descântec de dragoste*
207. Linda Howard, *Plăcere exclusivă*
208. Mary Balogh, *La final apare dragostea*
209. Amanda Quick, *Ape adânci*
210. Mary Jo Putney, *Sărutul sorții*
211. Sandra Brown, *Fascinație secretă*
212. Mary Carter, *Totul pentru tine*
213. Amanda Quick, *Întoarcerea în Eclipse Bay*
214. Mary Jo Putney, *Magie furată*
215. Nora Roberts, *Steaua ascunsă*
216. Mary Balogh, *Ispitirea unui înger*
217. Linda Howard, *Un joc de noroc*
218. Amanda Quick, *Noi începuturi în Eclipse Bay*
219. Sandra Brown, *Păcatele trecutului*
220. Sylvia Day, *Atracția*
221. Nora Roberts, *Steaua captivă*
222. Julie Garwood, *Pasiuni mocnite*
223. Amanda Quick, *O vară în Eclipse Bay*
224. Sandra Brown, *Amintiri și secrete*
225. Julie Garwood, *Pasiuni mocnite*
226. Nora Roberts, *Steaua secretă*
227. Sylvia Day, *Revelația*
228. Marek Halter, *Khadija – Iubirile Orientului*
229. Sandra Brown, *Invidia*
230. Nora Roberts, *Întoarcerea lui Rafe MacKade*
231. Amanda Quick, *O iubire primejdioasă*

232. Sylvia Day, *Împlinirea*
233. Nora Roberts, *Mândria lui Jared MacKade*
234. Marek Halter, *Fatima – Iubirile Orientului*
235. Mary Jo Putney, *Magie îndepărtată*
236. Amanda Quick, *Logodnă de conveniență*
237. Sidney Sheldon, *O zi prea îndepărtată*
238. Nora Roberts, *Inima lui Devin MacKade*
239. Amanda Quick, *Grădina amăgirilor*
240. Sandra Brown, *Necunoscutul*
241. Nora Roberts, *Subjugarea lui Shane MacKade*
242. Marek Halter, *Aicha – Iubirile Orientului*
243. Sidney Sheldoon, *Mărire și decădere*
244. Amanda Quick, *Un înger păzitor*
245. Nora Roberts, *Amețitor ca vinul*
246. Mary Jo Putney, *Ademenirea unui sfânt*
247. Amanda Quick, *Cheia misterelor*
248. Anne Golon, *Angelica. Supliciul de la Nôtre-Dame*
249. Nora Roberts, *Un pariu pe soartă*
250. Sidney Sheldon, *Spune-mi ce visezi*
251. Amanda Quick, *Ochi de vis*
252. Anne Golon, *Angelica. Lumini și umbre*
253. Winston Graham, *Ross Poldark. Începuturi*
254. Nora Roberts, *Provocarea sorții*
255. Sidney Sheldon, *Stăpânul jocului*
256. May Balogh, *Inimă de piatră*
257. Winston Graham, *Demelza*
258. Nora Roberts, *Posibilități nenumărate*
259. Amanda Quick, *Surori secrete*
260. May Balogh, *Cântec tăcut*
261. Winston Graham, *Poldark. Jeremy Poldark*
262. Nora Roberts, *Singurătatea unui bărbat*
263. Mary Balogh, *Hoțul de visuri*
264. Amanda Quick, *Parteneri perfecți*
265. Sarah Jio, *Destine înlănțuite*

266. Winston Graham, *Poldark. Warleggan*
267. Nora Roberts, *Acum și pentru totdeauna*
267. Nora Roberts, *Acum și pentru totdeauna*
268. Amanda Quick, *Dragostea e oarbă*
269. Sonali Dev, *O iubire neașteptată*
270. Mary Balogh, *Dorința*
271. Nora Roberts, *Miresele MacGregor*
272. Mary Balogh, *Din toată inima*
273. Sidney Sheldon, *De cealaltă parte a miezului nopții*
274. Amanda Quick, *Dragostea nu are reguli*
275. Susan Elizabeth Phillips, *Trandafirul sălbatic*
276. Nora Roberts, *Mâna câștigătoare*
277. Sandra Brown, *Dragoste sub presiune*
278. Susan Elizabeth Phillips, *Amintiri de neuitat*
279. Amanda Quick, *Talente ascunse*
280. Nora Roberts, *Mirii MacGregor*
281. Jill Shalvis, *Dorința inimii*
282. Susan Elizabeth Phillips, *O clipă de răgaz*
283. Sandra Brown, *Amintirea unui sărut*
284. Amanda Quick, *Scânteia pasiunii*
285. Susan Elizabeth Phillips, *Sărutul unui înger*
286. Nora Roberts, *Vecinul perfect – Iubirea învinge*
287. Mary Jo Putney, *Ispășire prin iubire*
288. Sandra Brown, *Fiorii primei iubiri*
289. Jill Shalvis, *Îndrăgostită nebunește*
290. Nora Roberts, *Curtând-o pe Catherine*
291. Mary Balogh, *Soție de ocazie*
292. Sandra Brown, *Răpirea*
293. Amanda Quick, *O rază de speranță*
294. Jill Shalvis, *Noroc în dragoste*
295. Nora Roberts, *Un bărbat pentru Amanda*
296. Mary Balogh, *Doamna cu umbrelă neagră*
297. Nora Roberts, *Din dragoste pentru Lilah*
298. Alexander McCall Smith, *Emma*

299. Sandra Brown, *Să iubești din nou*
300. Amanda Quick, *Lumina din adâncuri*
301. Nora Roberts, *Cucerind-o pe Suzanna*
302. Amanda Quick, *O șansă incredibilă*
303. Val MacDermid, *Mănăstirea Northanger*
304. Sidney Sheldon, *Secrete de familie*
305. Nora Roberts, *Perechea lui Megan*
306. Joanna Trollope, *Rațiune și simțire*
307. Mary Balogh, *Înșelătoria*
308. Amanda Quick, *Până când moartea ne va despărți*
309. Debbie Macomber, *Încă o șansă*
310. Amanda Quick, *Pasiune de vis*
311. Sidney Sheldon, *Nimic nu durează o veșnicie*
312. Mary Balogh, *Ultimul vals*
313. Nora Roberts, *Îmblânzind-o pe Natasha*
314. Sidney Sheldon, *Planuri perfecte*
315. Mary Balogh, *O altfel de ducesă*
316. Nora Roberts, *Ademenirea unei doamne*
317. Debbie Macomber, *Speranțe renăscute*
318. Robin Carr, *Viața dorită*
319. Nora Roberts, *Îndrăgostindu-mă de Rachel*
320. Amanda Quick, *Un sărut exotic*
321. Mary Balogh, *Totul pentru dragoste*
322. Robyn Carr, *Refugiul inimii*
323. Sidney Sheldon, *Chipul din umbră*
324. Amanda Quick, *Dulce Armonie*
325. Nora Roberts, *Pasiunea lui Alexi*
326. Madeline Hunter, *Capitularea domnișoarei Fairbourne*
327. Mary Balogh, *Totul pentru fericire*
328. Susan Elizabeth Phillips, *Trebuia să fii tu*
329. Amanda Quick, *Giuvaierele nopții*
330. Madeline Hunter, *Cucerirea lui Lady Cassandra*
331. Nora Roberts, *Așteptându-l pe Nick*
332. Susan Elizabeth Phillips, *Un loc pentru inima ta*

333. Amanda Quick, *Flacăra de cristal*
334. Sarah Addison Allen, *Grădina fermecată*
335. Nora Roberts, *Cu gândul la Kate*
336. Susan Elizabeth Phillips, *Un partener ideal*
337. Mary Jo Putney, *Rebelul de altădată*
338. Sandra Brown, *Dovada perfectă*
339. Mary Balogh, *Între decență și dorință*
340. Amanda Quick, *Puteri nebănuite*
341. Susan Elizabeth Phillips, *Învață să visezi*
342. Mary Balogh, *Încurcătura*
343. Madeline Hunter, *Complicatiile dragostei*
344. Amanda Quick, *Darul focului*
345. Sandra Brown, *Sub pretextul iubirii*
346. Sarah Addison Allen, *Anotimpul dragostei*
347. Susan Elizabeth Phillips, *Ce își dorește inima*
348. Santa Montefiore, *Magia*
349. Amanda Quick, *Când toate fetele au dispărut*
350. Nora Roberts, *Soarele nu apune niciodată*
351. Susan Elizabeth Phillips, *Găsește-mi perechea*
352. Sandra Brown, *Fantomele trecutului*
353. Nora Roberts, *O idilă regală*
354. Barbara Taylor Bradford, *Doamnele de la Cavendon*
355. Amanda Quick, *Fata care știa prea multe*
356. Sandra Brown, *Întoarcerea lui Sunny Chandler*
357. Hannah Howell, *Legământul dragostei*
358. Santa Montefiore, *Fata de la castel*
359. Nora Roberts, *Sărutul unui prinț*
360. Madeline Hunter, *Pariul unui gentleman*
361. Mary Balogh, *O soție ascultătoare*
362. Nora Roberts, *Un principe cuceritor*
363. Hannah Howell, *Pasiune și mândrie*
364. Sandra Brown, *Demon Rumm*
365. Elizabeth Hoyt, *Arșița*
366. Nora Roberts, *Prințesa incognito*

367. Hannah Howell, *Cuceritorul*
368. Sandra Brown, *O propunere îndrăzneață*
369. Mary Balogh, *Totul pentru căsătorie*
370. Hannah Howell, *Cavalerul scoțian*
371. Sandra Brown, *Dublura*
372. Nora Roberts, *Lungul drum spre mâine*
373. Mary Balogh, *Iubirea e un joc periculos*
374. Elizabeth Hoyt, *Din dragoste pentru Pete*
375. Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*
376. Sandra Brown, *Scandalul*
377. Mary Balogh, *Faimosul libertin*
378. Elizabeth Hoyt, *O dată pentru totdeauna*
379. Johanna Lindsey, *Când inima dictează*
380. Carly Phillips, *Îndrăznește să iubești*
381. Lorraine Heath, *Un bărbat îndrăgostit*
382. Mary Jo Putney, *Fecioara din harem*
383. Susan Elizabeth Phillips, *Un cuceritor înnăscut*
384. Suzanne Enoch, *Pariul pe iubire*
385. Carly Phillips, *Îndrăznește să dorești*
386. Lorraine Heath, *O aventură de-o noapte*
387. Amanda Quick, *Doamna dispărută*
388. SE Phillips *Prima stea a nopții*
389. Mary Balogh, *Totul pentru aventură*
390. Suzanne Enoch, *Îmblânzirea unui crai*
391. Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*
392. LS Hilton, *Maestra*
393. SE Phillips, *Scânteia pasiunii*
394. Nora Roberts, *Obsesia*
395. Jojo Moyes, *Silver Bay*
396. LS Hilton, *Domina*
397. Nora Roberts, *În lumina stelelor*
398. Jill Shalvis, *În sfârșit, iubirea*
399. Danielle Steel, *Apartamentul*
400. Nora Roberts, *Între rai și pământ*

401. Elisabeth Naughton, *Fructul interzis*
402. Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*
403. Jill Shalvis, *O veșnicie și o zi*
404. Mary Balogh, *Inima mea îți aparține*
405. Amanda Quick, *Focul din adâncuri*
406. Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*
407. Elisabeth Naughton, *Sclava iubirii*
408. Nora Roberts, *Înfruntă focul*
409. Jill Shalvis, *Numai tu*
410. Sandra Brown, *Joc periculos*
411. Catherine Bybee, *Contract de căsătorie*
412. Elisabeth Naughton, *Legături întunecate*
413. Mary Balogh, *Aranjamentul*
414. Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*
415. Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
416. Sandra Brown, *Jocul de-a dragostea*
417. Catherine Bybee, *Măritată până luni*
418. Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*
419. Sandra Brown, *A doua viață*
420. Catherine Bybee, *Logodită până vineri*
421. Jill Shalvis, *Mereu în gândul meu*
422. Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*
423. Nora Roberts, *Nestemate din soare*
424. Sandra Brown, *Umbre de ieri*
425. Catherine Bybee, *Singură până sâmbătă*
426. Sherryl Woods, *Golful visurilor*
427. Sandra Brown, *Mătase franțuzească*
428. Mary Balogh, *Călătorie cu final neașteptat*
429. Nora Roberts, *Lacrimile lunii*
430. Suzanne Enoch, *Ducesa desculță*
431. Karen Robars, *Atracție scandaloasă*
432. Sherryl Woods, *Iubirea de odinioară*
433. Nora Roberts, *Inima mirii*
434. Sandra Brown, *Secrete bine păstrate*

435. Karen Robards, *Suflete captive*
436. Mary Balogh, *Totul pentru încredere*
437. Amanda Quick, *Gheață și foc*
438. J.R. Ward, *Dinastia*
439. Suzanne Enoch, *Lasă-mă să te iubesc*
440. Sabrina Jeffries, Madeline Hunter, Mary Jo Putney, *Nopți vrăjite*
441. Sandra Brown, *Prizonierul iubirii*
442. Sherryl Woods, *Portul dragostei*
443. Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*
444. Sandra Brown, *Pasiunea*
445. Nora Roberts, *Aproape de paradis*
446. Sherryl Woods, *Mai dă-mi o șansă*
447. Sidney Sheldon, *Amintirile nopții*
448. Mary Balogh, *Totul pentru onoare*
449. Nora Roberts, *Dansează în ritmul inimii*
450. Mary Jo Putney, *Odiseea dragostei*
451. Christina Dodd, *Secretele de la Bella Terra*
452. Sidney Sheldon, *Legături de sânge*
453. Nora Roberts, *Curajul de a iubi*
454. Sandra Brown, *Capcana*
455. J.R. Ward, *Păcate ascunse*
456. SE Phillips, *Vino și sărută-mă!*
457. Nora Roberts, *Oriunde ne duce timpul*
458. Karen Rose, *Să nu spui nimănui*
459. Mary Balogh, *Totul pentru pasiune*
460. SE Phillips, *O lady rebelă*

Completează-ți colecția!

MOON

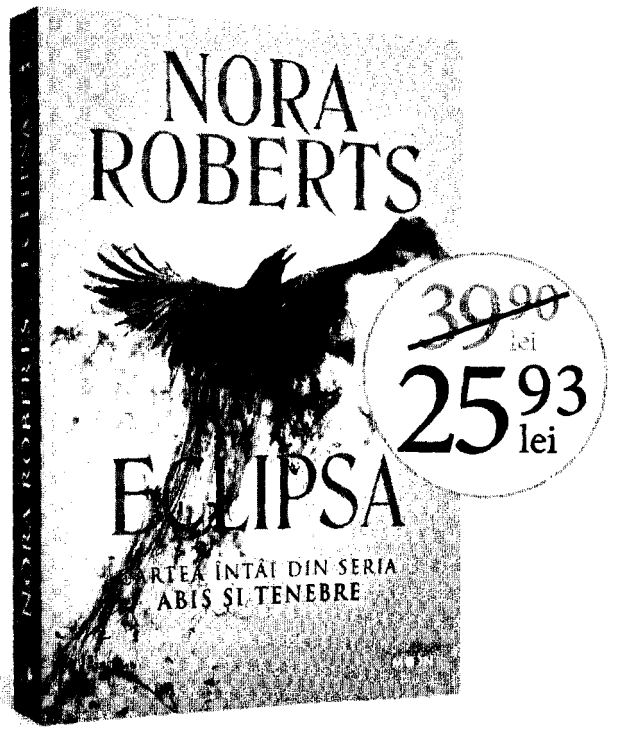

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte" la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

LITERA